Michel Zevaco

Michel Zevaco

Pardaillan

Vol. 9 – Sfârşitul lui Pardaillan

CUPRINS:

Capitolul 1
Strada Saint-Honoré 2
Capitolul 2
În jurul stâlpului infamiei din strada Saint-Honoré 8
Capitolul 3
Doamna cu ochii negri iese din anonimat 18
Capitolul 4
Drumul spre spânzurătoare 27
Capitolul 5
Cum se termină ciocnirea 38
Capitolul 6
Rimele 53
Capitolul 7
Vechi cunoştinţe 65
Capitolul 8
Primul contact 72
Capitolul 9
Unde se vede încă o dată intervenţia ducesei de Sorrientčs 88
Capitolul 10
Landry Coquenard 95
Capitolul 9
Confidenţe 110
Capitolul 12
Norocul apare 119
Capitolul 13
Micile secrete ale lui Landry Coquenard 129
Capitolul 16
Valvert se dovedeşte nehotărât 140

Capitolul 15
Revirimentul 149
Capitolul 16
Declaraţia 159
Capitolul 17
Încotro mergea mica florăreasă 168
Capitolul 18
Mama Muguette 173
Capitolul 19
Abandonată 184
Capitolul 20
Audienţele particulare ale ducesei de Sorrientčs 202
Capitolul 21
Pardaillan apare din nou 210
Capitolul 32
Fausta şi Concini 219
Capitolul 23
Pardaillan o urmăreşte încă pe Fausta 242
Capitolul 24
Ducele de Angoulęme ţi Fausta 248
Capitolul 25
Uneltiri tenebroase 261
Capitolul 26
Un incident 269
Capitolul 27
Pardaillan şi Fausta 279
Capitolul 28
Leonora Galigaď 298
Capitolul 29
Concini 309
Capitolul 30
Proiecte de asasinat 329
Capitolul 31
Odet de Valvert 341
Capitolul 32
Canalul subteran 358

Capitolul 33
Tatăl şi fiica 381
Capitolul 34
Căsuţa lui Concini 392
Capitolul 35
Atitudini ipocrite 410
Capitolul 36
O minciună necesară 419
Capitolul 37
În jurul casei lui Concini 434
Capitolul 38
Ieşirea 443
Capitolul 39
Un incident neprevăzut 459
Capitolul 40
De la Concini la Fausta 479
Michel Zevaco: 09. Sfârşitul lui Pardaillan

Capitolul 1

Strada Saint-Honoré.

O dimineaţă senină de primăvară, mângâiată de briza veselă, parfumată de copacii în floare din grădinile Luvrului din apropiere…

La intrarea în strada Grenelle (Rousseau), mai puţin animată, staţiona o litieră foarte simplă, fără blazon, ale cărei draperii de piele erau ermetic închise. În spatele litierei, la câţiva paşi, o escortă de zece zdrahoni înarmaţi până-n dinţi. Toţi călare pe cai viguroşi, toţi tăcuţi şi rigizi în şeile luxos ornate, asemenea unor statui ecvestre, cu ochii aţintiţi la un cavaler – altă statuie ecvestră formidabilă – care stătea în dreapta litierei, în apropierea draperiilor. Acesta era un colos, un gigant cum rar întâlneşti, cu umeri largi în stare să suporte, fără nici un efort, greutăţi înspăimântătoare şi care trebuie că era înzestrat cu o forţă

extraordinară. La fel ca şi cei zece tâlhari formidabili – al căror şef de temut era fără nici o îndoială – cu ochii aţintiţi asupra lui, gata să asculte la cel mai mic gest, el, indiferent la tot ce se petrecea în jurul lui, nu-şi dezlipea ochii de la draperiile în preajma cărora stătea. Era clar că şi el era gata să asculte de un ordin, care, în orice clipă putea să vină din interiorul acestei litiere, atât de misterios închisă.

În stânga litierei, stătea în picioare o femeie care, din strada Saint-Honoré, supraveghea cu atenţie acest du-te-vino neîncetat al mulţimii.

Deodată, ea îşi lipi buzele de draperie şi spuse în şoaptă:

— Uitaţi-o, doamnă, pe Muguette sau Brin de Muguet, cum o cheamă.

Un colţ al draperiei grele se ridică imperceptibil. Doi ochi mari şi adânci, de o drăgălăşenie neliniştitoare se iviră dintre pliuri, privind cu vie atenţie pe cea pe care bătrâna o recomandase sub acest nume poetic de Brin de Muguet.

Era o fată care abia avea şaptesprezece ani. Cu ochii isteţi, cu surâsul accentuat de o uşoară maliţie, tenul de o albeaţă sclipitoare care făcea să pălească şi frumoşii crini ce-i ţinea în faţă, cu mersul sigur, sprinten, uşor, plin de graţie, ea trecea prin mulţime cu o deosebită uşurinţă. Şi cu o voce armonioasă, extraordinar de seducătoare, atrăgătoare ea îşi intona „chemarea”:

— Cumpăraţi flori! Uitaţi-o pe Brin de Muguet cu crini şi trandafiri! … Cumpăraţi flori, drăguţe doamne şi gentili domni!

În spatele lui Brin de Muguet, la o distanţă respectabilă fără să pară că-l observa, un tânăr îi urmărea toate mişcările cu o răbdare de vânător la pândă sau de îndrăgostit. Văzându-i privirile pline de pasiune fixate asupra ei, de departe, nu puteai să te înşeli: era un îndrăgostit. Un îndrăgostit timid care, fără îndoială, nu îndrăznise încă să se declare.

Misterioasă doamnă invizibilă, după o examinare destul de îndelungată, spuse de după draperie, cu o voce de o

dulceaţa straniu de insinuantă:

— Această tânără are aerul de a fi foarte iubită de popor. Acum cincisprezece zile, când am revenit în Paris, am auzit vorbindu-se peste tot numai de Muguette sau Brin de Muguet. Nu m-aş fi îndoit că este ea. După câteva zile, când am întâlnit-o din întâmplare, eram atât de emoţionată încât n-am putut s-o abordez. Eşti sigură că este aceeaşi care ţi-a fost adusă, copil nou-născut, de către Landry Coquenard?

— Care Landry Coquenard era atunci omul de încredere, sufletul damnat al lui signor Concino Concini, care atunci nu era… suficient… Da, doamnă, chiar ea este! … este fiica lui Concini!

— Fiica lui Concini şi a mai cui? … Ştii?

Această întrebare fu pusă cu o indiferenţă aparentă. Dar insistenţa cu care ochii negri cercetau ochii care clipeau ai bătrânei aplecată peste draperie, arăta că această indiferenţă era doar afişată.

— Nu doamnă, din nefericire, nu ştiu numele mamei! Şi e păcat, căci aş fi câştigat o avere… cu acest secret! …

Era sinceră, era clar. Aşa probabil îşi zise doamna invizibilă, căci ochii încetară s-o mai cerceteze şi se opriră asupra lui Brin de Muguet care-şi continua mersul graţios, fără a bănui că cineva se ocupa de ea. Şi revenind la bătrână, atentă, insistă:

— Eşti sigură că ea este? … Eşti sigură că nu te-nşeli?

— Vedeţi, doamnă, am cunoscut-o până la paisprezece ani pe această micuţă. Nu au trecut mai mult de trei ani de când m-a abandonat acolo, înşelându-mă groaznic. Dar ajunge, astea-s micile mele probleme… Ea nu s-a schimbat. A crescut puţin, s-a mărit puţin, dar a rămas ea şi am recunoscut-o din prima clipă.

Şi întorcându-se spre tânără, cu o lucire rea în ochi, cu buzele strânse şi vocea seacă ameninţătoare:

— Priviţi-o ce face… Totuşi eu am învăţat-o meserie, eu care m-am sacrificat pentru ea. Adună bani, adună bani! Pe bună dreptate, mie ar trebui să-mi revină toţi aceşti bani…

— În rest, reluă doamna, nu vei pierde nimic. Îţi voi cumpăra toate drepturile pe care le pretinzi pentru acest copil. Şi te voi plăti însutit, aşa cum ea nu ar fi putut să-ţi dea niciodată. Du-te, acum, du-te şi fii blândă… dacă poţi.

Bătrâna se înclină, din nou, de data aceasta jubilând. Şi în timp ce se strecură spre strada Saint-Honoré, îi trecu prin minte:

— Viitorul mi-e asigurat! … Pentru mine a fost o adevărată binecuvântare întâlnirea cu această doamnă, atât de bogată şi generoasă…

Totuşi se vede că la ea lăcomia era nesăţioasă căci imediat ce se bucurase, începu să se vaite cu un regret amar: „Dacă aş putea numai să-i spun acestei mici ciume de Muguette – pentru că aşa o cheamă acum – dacă aş putea s-o fac să-mi spună ce-a făcut cu micuţa Loďse pe care mi-a furat-o când a fugit de la mine, aceasta ar face să-mi pice în pungă mulţi bani în plus. Şi nu-i de dispreţuit. Ea nu ştie, dar eu ştiu că această micuţă Loďse este unicul copil al domnului Pardaillan despre care se spune că este foarte bogat în ţinutul său Saugis şi care, sunt sigură, că n-ar ezita să-şi sacrifice averea pentru a-şi regăsi copilul mult iubit. E de văzut, e de văzut…”

Capitolul 2

În jurul stâlpului infamiei din strada Saint-Honoré.

Totuşi, Brin de Muguet îşi vedea în continuare de meseria ei recentă şi delicată. Taraba sa era aproape goală, nu mai rămăseseră decât câteva mănunchiuri de flori. Deodată, bătrâna îi ieşi înainte, cu mâinile în şolduri. Brin de Muguet păli îngrozitor. Se dădu repede înapoi, ca şi cum ar fi călcat, în acel moment, pe un şarpe veninos. Şi strigă:

— La Gorelle!

Vocea-i sugrumată de groază îl făcu pe îndrăgostit, care o urmă tot timpul, să se apropie imediat, aruncând bătrânei o privire ameninţătoare, care i-ar fi dat de gândit acesteia, dacă ar fi observat-o. Dar ea nu dădu atenţie acestui tânăr. Rânji:

— Da, micuţa mea, sunt eu Thomasse la Gorelle. Nu te aşteptai să mă-ntâlneşti, nu-i aşa?

— Lasă-mă să trec. Mă grăbesc să-mi termin treaba, spuse bănuitoare Brin de Muguet.

— Totdeauna, iute, deci! glumi La Gorelle. Tu ai un minut, un minuţel să-mi acorzi. Şi plângând: Saint-Thomasse să-mi ajute, nu sunt mama ta, e-adevărat… Dar te-am crescut… dacă tu ai uitat, eu nu te-am uitat, vezi, eu te iubesc, ca şi cum ai fi propria-mi fiică.

— În fine, ce vreţi?

— Să-ţi cer o mică lămurire, nimic mai mult, făcu La Gorelle cu ardoare, accentuându-şi blândeţea.

Curioşii, care se opriseră, se îndepărtară unii după alţii, văzând că bătrâna nu părea să fie animată de intenţii rele. Chiar îndrăgostitul, liniştit de urmările acestei întrevederi care debutase într-un mod îngrijorător, se îndepărtă şi el. Totuşi, nu merse departe, se opri la câţiva paşi şi îşi reluă urmărirea sa discretă.

Cele două femei se găsiră singure, faţă-n faţă.

Ele se aflau în mijlocul străzii, Brin de Muguet cu spatele la poarta Saint-Honoré. La câţiva paşi, în spatele ei, se ridica un stâlp al infamiei. Acesta era situat la capătul străzii Saint-Honoré, în consecinţă foarte aproape de biserica Saint-Honoré. Îndrăgostitul se găsea în spatele tinerei, între ea şi stâlpul infamiei, ascuns după stâlpul unei case.

În acel moment, o ceată destul de numeroasă înainta din strada Coq, (devenită strada Marengo) spre strada Saint-Honoré. Nu după mult timp ea trebuia să ajungă chiar în dreptul celor două femei care nici nu se sinchiseau, nici n-o vedeau.

Chiar în acel moment, doi gentilomi, care părea că vin din strada Saint-Honoré, se apropiară de tânără. Era imposibil ca cineva să aibă o înfăţişare mai semeaţă decât cei doi gentilomi. Nu trebuia să fii un mare fizionomist ca să înţelegi că erau tatăl şi fiul.

Cei doi gentilomi, deci, înaintară spre Brin de Muguet, care nu-i văzuse deloc, căci le întoarse spatele.

În schimb, îndrăgostitul nostru necunoscut îi văzu foarte bine. Şi cum îi văzu roşi ca un şcolar, prins cu mâţa-n sac, îşi acoperi imediat faţa cu mantaua şi bombăni contrariat:

— Vărul meu Jehan de Pardaillan şi tatăl său! Ei drace! …

Cei doi Pardaillan – pentru că ei erau – trecură fără să-l vadă. Cel puţin, el aşa crezu şi respiră uşurat. Numai după doi paşi, cel pe care-l numi vărul meu Jehan, se aplecă spre tatăl său şi-i strecură zâmbind:

— Vărul meu Odet de Valvert! … El veghează de departe pe cea pe care-o iubeşte: frumoasa Muguette, aici în faţa noastră.

— De ce nu se căsătoreşte cu ea, dacă este atât de pasionat.

— Mergeţi cam departe, domnule! strigă Jehan râzând. Vă asigur că sărmanul Valvert n-a îndrăznit încă să-şi declare dragostea. Şi apoi, înainte de a se căsători, ar trebui să găsească acea avere pe care a venit s-o caute la Paris.

În acel moment, cei doi Pardaillan aproape ajunseră în dreptul celor două femei. La Gorelle, care nu-i văzu, se apropie de Brin de Muguette aproape s-o atingă şi coborând glasul spuse:

— Ascultă, când m-ai părăsit, ai luat-o şi pe mica Loďse…

Cei doi Pardaillan auziră. Jehan, la numele de Loďse auzit pe neaţteptate, păli îngrozitor şi strângând braţul tatălui său, într-un suflet:

— Loďse! Pentru Dumnezeu, domnule, să ascultăm.

Brin de Muguete o întrerupse cu violenţă pe bătrână:

— Da, am luat-o! … O iubeam pe această mică Loďse. Ţi ţtiam bine că dacă v-aş fi lăsat-o aţi fi făcut-o să moară încet, puţin câte puţin, cum mă făceaţi pe mine să mor. Aţi fi lăsat-o! … Dar ar fi fost o crimă monstruoasă! Am luat-o, am salvat-o din ghearele dumneavoastră… Ce-aveţi de spus de asta?

— Nimic, bineînţeles, gemu La Gorelle, ai făcut bine… nu-ţi reproşez nimic… Dar timpurile s-au schimbat… Nu mai sunt aceeaşi… Mizeria, vezi tu, mă făcuse rea. Vezi bine cum îţi vorbesc de blând. M-am bucurat sincer să te văd într-o stare de sănătate înfloritoare şi făcând atât de bune afaceri, care sunt o binecuvântare… aş vrea să-ţi spun că la fel mă bucur să ştiu acest copil fericit şi sănătos!

— Dacă nu-i decât asta, bucuraţi-vă. Ea este fericită şi se simte bine!

— Şi unde ai dus-o pe această mică şi dragă creatură a bunului Dumnezeu?

— Asta n-o s-o ştiţi, La Gorelle.

— Hai, văd că tu continui să mă bănuieşti. Nu ai dreptate, micuţa mea, nu-ţi vreau răul, nici ţie, nici copilului. Adio!

Puţin uluită de această plecare atât de precipitată, care semăna a fugă, Brin de Muguet respira mai puţin stânjenită. În acel moment, cavalerul de Pardaillan se apropie de ea, luă toate florile care mai rămăseseră şi puse un ban de aur pe tarabă ei. Şi cum ea se făcea că scotoceşte în pungă pentru a-i da restul, el făcu un gest larg de mare senior:

— Păstrează restul, copila mea frumoasă, păstrează, făcu el cu blândeţe.

Brin de Muguet mulţumi, făcu o reverenţă graţioasă pe care Pardaillan şi fiul său o admirară ca fiind cunoscători. Şi văzând că se îndepărtează, Pardaillan o opri cu un gest şi spuse cu un aer indiferent:

— Vorbeaţi, cred, despre un copil pe care l-aţi luat de la această bătrână ce-l maltrata.

— Aşa este domnule.

— Un copil care se numeşte Loďse.

— Da, domnule.

Pardaillan păru că se gândeşte o clipă şi plin de blândeţe:

— Scuzaţi-mă, copila mea, dacă vă pun câteva întrebări care vă vor părea poate indiscrete, dar sunt dictate de motivele cele mai serioase, nicidecum de o curiozitate

deplasată, aşa cum aţi fi în drept să presupuneţi. Vreţi să-mi faceţi favoarea de a răspunde?

— Cu plăcere, domnule, făcu fără voia ei şi fără a pierde nimic din brusca seriozitate.

— Ştiţi care este vârsta acestei micuţe Loďse? reluă Pardaillan.

— Trei ani şi jumătate.

— Această copilă este rudă cu voi?

— Este fiica mea.

— Fiica voastră! tresări Pardaillan.

— Da, domnule.

— Sunteţi prea tânără, mi se pare, pentru a avea un copil de trei ani şi jumătate.

— Par mai tânără decât sunt. Am nouăsprezece ani, domnule.

— Mi-aţi spus atâtea. Vă mulţumesc de mii de ori, doamnă, pentru gentileţea cu care aţi binevoit să-mi răspundeţi. Când veţi trece pe strada Saint-Denis, intraţi, din când în când, la hanul Grand-Passe-Partout. Acolo locuiesc. Să întrebaţi de cavalerul Pardaillan şi, fie că sunt, fie că nu sunt acolo, să-mi lăsaţi câteva din florile înmiresmate ale dumneavoastră, în schimbul cărora veţi primi un ban de aur.

— Nu voi pierde prilejul, domnule cavaler, promise Brin de Muguet, răspunzând cu o reverenţă la salutul larg, cu pălăria, foarte politicos, al celor doi Pardaillan.

Tatăl şi fiul, ţinându-se de braţ, se îndepărtară.

— Sărmanul Odet, murmură Jehan, pentru el va fi o mare lovitură, când va afla.

— Da, spuse Pardaillan posomorât, mare păcat… căci ar fi în stare să moară. Drăcia dracului! Cine ar fi putut să spună asta despre această micuţă căreia i s-ar da iertarea păcatelor fără spovedanie.

— Poate este măritată, domnule. Ea nu părea nici ruşinată, nici jenată.

— Am observat, într-adevăr, că n-avea un aer de vinovăţie. Nu este mai puţin adevărat că este pierdută pentru Valvert şi asta mă întristează pentru el, care este un copil brav şi demn şi îl iubesc.

Îşi reluară mersul şi dădură colţul, la stânga, pe strada d’Orléans (azi strada Luvru). După câţiva paşi, Jehan oftă:

— Încă o falsă emoţie. Ah! Domnule, încep să cred că niciodată n-o voi regăsi pe sărmana mea micuţă Loďsette.

— Şi eu, cavalere, îţi spun că o vom regăsi. Doar pentru asta am venit aici, drăcia dracului! Şi apoi, eu nu o cunosc pe această mică Loďsette ţi vreau s-o cunosc înainte de a pleca în marea călătorie din care nimeni nu se întoarce. Pe Pilat, frumos ar fi ca un bunic să se ducă fără să-şi îmbrăţişeze nepoata. O vom găsi, îţi spun eu.

— Să vă asculte Dumnezeu, domnule.

O luară încă o dată la stânga, pe strada Deux-Ecus, care urma să-i ducă obligatoriu în strada Grenelle.

Capitolul 3

Doamna cu ochii negri iese din anonimat

— Ei bine, doamnă, spuse La Gorelle, revenind aproape de litieră, aţi văzut? Ea, de asemenea, m-a recunoscut imediat.

— Da, răspunse doamna invizibilă, te-a recunoscut, dar nu fără groază. Această copilă nu-mi pare să fi păstrat o amintire excelentă despre tine şi de grija pe care tu pretinzi că n-ai precupeţit-o.

— Este o ingrată, rosti la Gorelle, în chip de scuză.

— Te-am observat în timp ce-i vorbeai. Cred că nu ai ţinut seama, cum trebuia, de recomandările pe care ţi le-am făcut. Îţi repet şi asta pentru ultima dată: să nu faci niciodată ceva contra acestei copile… dacă ţii la viaţă. Nici în bine, nici în rău să nu te ocupi vreodată de ea. Evit-o, poartă-te ca şi cum ea nu ar mai exista pentru tine. Te sfătuiesc să nu uiţi vreodată aceste recomandări, aşa cum le-ai uitat pe cele precedente. Te sfătuiesc în interesul tău, înţelegi…

— Nu le voi uita, doamnă, vă jur pe veşnica mea mântuire.

Şi grăbindu-se să schimbe un subiect de conversaţie ce devenea prea periculos pentru ea, adăugă cu aerul său slugarnic:

— Sper, doamnă, că sunteţi acum convinsă că nu este nici o greşeală. Brin de Muguet este, cu siguranţă, fiica lui Concini.

— Da, acum cred că nu poate fi nici o eroare, recunoscu doamna invizibilă.

— Cu siguranţă, ea este, doamnă. Ea este aceea care mi-a fost, odinioară, adusă, când abia avea câteva zile, de către Landry Coquenard, fostul om de încredere al domnului Concini.

Doamna nu răspunse. Ea era convinsă şi reflectă.

— Îngeri din paradis! strigă deodată La Gorelle, nu mă-nşel! El este! … Cu siguranţă, el este! …

Şi agitând draperia pe care doamna o lăsase să cadă, cu o vie emoţie:

— Doamnă, el este! … El este! …

Din nou, ochii negri se arătară. Şi cu acelaşi calm suveran, glasul melodios al necunoscutei se informă:

— Care el?

— Landry Coquenard! Doamnă! Landry Coquenard în persoană! jubilă La Gorelle.

Şi cu o bucurie frenetică pe care abia putea s-o disimuleze, explică volubil:

— Vedeţi, doamnă, acest amărât zdrenţăros, târând lanţul de gât? … El este! … Este Landry Coquenard! …

— Dar acest nefericit este dus la tortură!

— Aşa se pare, exulta oribila zgripţuroaică. Fără îndoială, îl duc la spânzurătoare, aici, aproape, în faţă la Saint-Honoré… Ah! Sărmane Landry Coquenard, trebuia s-o sfârşeşti atât de mizerabil! … Şi cine mi-ar fi spus că voi avea durerea să te văd atârnat de cracă! … Căci dacă înaintăm puţin, îl vom ve… Vai, nu mă-nşel! … Este chiar domnul Concini care-l duce… Isuse, cu ce privire plină de grijă neliniştită îl soarbe! A! Ghicesc despre ce este vorba:

Landry Coquenard a avut supărătoarea idee de a-şi aminti de fostul său stăpân care este, ca să spun aşa, regele acestui domeniu.

Doamna nu mai asculta de mult. La Gorelle observă că ochii ei negri n-o mai privesc, că draperia căzuse din nou şi-i auzi glasul care, la cealaltă draperie, chemă blând:

— D'Albaran!

Acest apel se adresa formidabilei statui ecvestre a cărei prezenţă am semnalat-o. Auzindu-şi numele, el se aplecă pe grumazul calului său, murmurând:

— Signora?

— Vezi acel condamnat, acolo, în mijlocul gărzilor? întrebă doamna necunoscută.

— Îl văd, doamnă.

— Nu trebuie să fie executat, reluă doamna. Trebuie să-l eliberăm, să-l lăsăm să plece, să ştim unde-i este vizuina, să putem să-l regăsim. Du-te!

— Bine, doamnă, răspunse d'Albaran, fără să se mire, cu un calm admirabil.

Fără să mai întârzie, coborî de pe cal, făcând un semn oamenilor săi. Imediat aceştia îl imitară. Doi rândaşi, însărcinaţi să conducă catârii litierei, ieşiră din colţul în care stăteau de rezervă şi luară în pază caii. D'Albaran îşi adună oamenii în jurul lui şi începu să le dea ordine cu glas scăzut.

Draperiile rămaseră închise, ochii doamnei invizibile nu se mai arătară. La Gorelle aştepta cu răbdare. Ea auzise ordinul dat. Urmărea cu ochi furioşi conversaţia în şoaptă a lui d'Albaran. Şi cu buzele strânse, cu un aer plin de răutate, mormăia:

— După faţa lui Concini pe care mi-a interzis s-o ating, iată că-l salvează pe Landry Coquenard! Ah! Dar această doamnă nobilă salvează deci, pe toată lumea! … Este, deci, o sfântă coborâtă pe pământ! …

În acel moment, cei doi Pardaillan intrau pe strada Deux-Ecus. Evident, ei mergeau fără scop, la întâmplare…

Dinspre La Gorelle, draperia se dădu, o secundă, la o parte. O mânuţă albă apăru, ţinând o pungă mare, umflată, gata să pleznească, cu bani de aur. În acelaşi timp, vocea spuse:

— Ţine, asta, nu-i decât un acont.

Draperia coborî imediat. Ochii negri nu trebuiau să se mai arate. Dar La Gorelle auzi glasul armonios care spunea:

— Ascultă. Ştiu unde să te găsesc. Asta îmi ajunge. Poţi să ai nevoie să-mi comunici lucruri importante. Prin urmare, este necesar ca tu să ştii cine sunt şi unde locuiesc. Sunt ducesa de Sorrientčs ţi locuiesc la palatul Sorrientčs. Ţţâi unde se află palatul Sorrientčs?

— Nu, doamnă. Dar fiţi fără grijă, mă voi informa, voi găsi.

— Nu te informa. O să-ţi explic: palatul Sorrientčs se află în spatele Luvrului, la capătul străzii Saint-Nicaise, lângă capela Saint-Nicolas, de care este lipit. Este la intersecţia a trei străzi: strada Saint-Nicaise, strada Séyne care se întinde de-a lungul râului şi o fundătură care porneşte din această stradă Séyne. Are trei intrări: câte una pe fiecare stradă. Dacă ai nevoie să mă vezi, să te prezinţi la uşiţa fundăturii. Să baţi de trei ori, cu distanţă între bătăi şi persoanei care va apărea să-i spui simplu numele tău. O să reţii bine toate acestea?

— Am o memorie bună, zâmbi la Gorelle. Să văd mai întâi: Doamna ducesă de Sorrientčs. Palatul Sorrientčs la capătul străzii Saint-Nicaise. Uşiţa fundăturii care porneşte din strada Seyne. Trei bătăi cu distanţă între ele la această uşiţă şi să dau numele meu. E bine, nu-i aşa?

— Este bine. Poţi să pleci.

La Gorelle salută cu plecăciune litiera. Se pregătea să se repeadă spre strada Saint-Honoré pentru a vedea ce se va întâmpla cu acest Landry Coquenard căruia părea să-i poarte pică în mod deosebit. Dar îndreptându-se în acea direcţie, îi observă pe cei doi Pardaillan. Şi văzându-i o cuprinse, din nou, aceeaşi nelinişte. Se făcu cât putu de

mică, nu mai mişcă şi se ascunse cât mai aproape de spatele litierei.

Ajungând în strada Grenelle, cei doi Pardaillan se întoarseră, maşinal, încă o dată la stânga. Apropiindu-se de litieră, o observaseră pe La Gorelle. Au recunoscut-o imediat şi şi-au concentrat toată atenţia asupra ei. Dar erau prea departe pentru a auzi glasul ducesei de Sorrientčs, tot timpul invizibilă în spatele draperiilor lăsate. Ei trecuseră chiar când s-o audă pe La Gorelle repetând indicaţiile care i se dădeau pentru a verifica dacă nu uitase ceva.

Cei doi Pardaillan se îndepărtară. La Gorelle, renunţând să-şi satisfacă curiozitatea întoarse, cu hotărâre, spatele străzii Saint-Honoré, se strecură cu vioiciune pe strada Deux-Ecus şi dispăru cu acea rapiditate specifică celor cărora frica le-a pus aripi la călcâie. Cei doi Pardaillan reveniră pe Strada Saint-Honoré. Ei nimeriră chiar trupa, a cărei prezenţă am semnalat-o în strada Coq şi care conducea un condamnat, care, dacă ar fi s-o credem pe La Gorelle, nu era altul decât Landry Coquenard, despre care venise să vorbească cu ducesa de Sorrientčs, care din motive personale – pe care, fără îndoială, le vom afla imediat – nu voia ca el să fie spânzurat.

Era mare îmbulzeală în acel loc, căci mulţimea era imobilizată pentru a vedea cum trece cortegiul. Cu o grămadă de lovituri de coate, cei doi Pardaillan îşi croiră drum şi se îndepărtară de această mare adunare. Când se aflară în afara mulţimii, Jehan se opri deodată şi, ieşind din reverie:

— Este ciudat, spuse el, această femeie… cum zici că a numit-o frumoasa Muguette?

— La Gorelle, îi aminti Pardaillan, care avea întotdeauna o memorie extraordinară.

— La Gorelle! Asta e! … Ei bine, mi se pare că am văzut-o deja. Dar nu ştiu unde şi când. M-am gândit bine, dar n-am ajuns să-mi amintesc.

Capitolul 4

Drumul spre spânzurătoare.

E timpul să ne ocupăm de această trupă a cărei prezenţă în strada Saint-Honoré provocase o atât de vie emoţie, în mulţime.

Această trupă era, în întregime, compusă din oameni care aparţineau lui Concino Concini, mareşal şi marchiz d'Ancre. Concino Concini, care conducea în persoană aceşti oameni, îi copleşea cu autoritatea sa, îi înflăcăra…

Acest om era reprezentarea vie a puterii fără limită, a orgoliului fără frână, a lăcomiei nesăţioase, a luxului infernal. După apariţia lui La Gorelle care, fără îndoială nu era decât un ecou, „el era, să spunem aşa, regele acestui domeniu". Acest domeniu era regalul Franţei, cel mai frumos domeniu al creştinătăţii. Şi el era astfel datorită voinţei unei femei pe care o pasiune nesăbuită o stăpânea despotic. El era astfel pentru că era amantul Mariei de Médicis: regina regentă. Şi pentru că el era „ca să spunem aşa, rege", Concini crezuse că putea să le permită oamenilor săi să se amuze. Oamenii săi, de obicei, erau cei ce se numeau oamenii de rând ai domnului marchiz d'Ancre.

Iată în ce constă acest joc:

Doi soldaţi, şefi ai grupurilor de zece, de Roquetaille şi de Longval, făcuseră două laţuri în jurul gâtului unui sărman zdrenţăros. Cele două extremităţi ale sforilor lungi treceau pe umerii lor şi cu hohote zgomotoase de râs, îl târau cu brutalitate ca pe un viţel spre abator. Aveau grijă să se depărteze cât mai mult posibil, ca victima lor să fie vizibilă în mijlocul şoselei, expusă batjocoririlor plebei. Căci nu se îndoiau că plebea se distra cu acest joc atroce, care le părea dintre cele mai amuzante. Şi, imitând glasul strident al negustorilor ambulanţi, ei strigau:

— Faceţi loc! … Faceţi loc pentru acest băiat rău pe care-l ducem la spânzurătoare! …

Aceşti oameni făceau mare tapaj, îşi copleşeau victima cu ironii grosolane, cu injurii pe cât de brutale, pe-atât de

diverse, supraveghind-o de aproape. Şi când avea aerul că vrea să se oprească, râzând în hohote, ei o obligau să meargă, înţepându-i, fără milă, spatele cu spadele lor imense. În spatele acestor oameni, venea Concini, sprijinindu-şi braţul de baronul Rospignac, omul său de încredere şi căpitanul celor patruzeci de soldaţi ai săi. Concini, întotdeauna tânăr, întotdeauna îmbrăcat somptuos şi de o eleganţă extraordinară, era prizonierul cu o nelinişte mohorâtă.

Dar Roquetaille şi Longval, trăgând cu zdruncinături violente laţurile, ameninţau în fiecare clipă să-l sugrume de-a dreptul pe nefericitul Landry Coquenard.

Totuşi, trecând peste toate acestea, el reuşea să se întoarcă din când în când. Atunci el se redresa. Ochii-i injectaţi îl căutau pe Concini în spatele tâlharilor lui, singurul care nu supraveghea şi-l săgeta cu o privire în care sclipea o groaznică ameninţare şi atunci, Concini pălea, tremura, se cramponă de braţul lui Rospignac şi cu un glas de-i clănţăneau dinţii comanda:

— Mai repede! … Mai repede! …

Şi banda ascultătoare grăbea pasul, râzând mai tare, discutând foarte tare la care spânzurătoare i-ar conveni să meargă pentru a-l agăţa pe ticălos.

Astfel, cortegiul sinistru intră pe strada Saint-Honoré, în plină mulţime. Această mulţime îl văzuse venind de departe. Dar cum nu-şi dăduse seama de realitate, nu i-a acordat decât o slabă atenţie. Când ajunse acolo, mulţimea înţelese. Nimeni nu-l cunoştea pe condamnat. Ceea ce făcuse, unde, când, cum fusese prins, de ce îl spânzurau. Nimeni nu ştia nimic.

Dar, în acea împrejurare, era evident că se aflau în faţa unei bravuri insolente, de o violenţă incalificabilă. Landry Coquenard putea să fie un ticălos groaznic, vinovat de toate crimele. Prin tratamentul odios care i se aplica, el apăru ca o victimă. El deveni simpatic, fără să se ştie cine era.

— Faceţi loc acestui ticălos care va fi spânzurat după meritele sale.

Mulţimea rămase, tot timpul, tăcută. Dar ea nu făcea loc de trecere. Nu fiindcă era stăpânită de revoltă. Pur şi simplu pentru că o paraliza o imensă uimire.

Brin de Muguet, care rămăsese în mijlocul şoselei, la intrarea în strada Coq, fireşte că se găsi în primele rânduri. Ea fu aceea care-şi regăsi, prima vorbele.

— Bietul om! strigă ea.

Toată lumea o auzi. Landry Coquenard ca şi ceilalţi. Era, cu siguranţă, un om brav, acest Landry Coquenard. În ciuda situaţiei îngrozitoare în care se afla, el nu-şi pierduse capul. El o fixă pe cea care vorbise cu nişte ochi care produseră o emoţie sfâşietoare şi murmură:

— Este ea, fiica lui Concini, ea mă compătimeşte! Ah, bravă micuţă! …

Concini auzise şi el… Rospignac, căpitanul soldaţilor săi auzise şi el.

Concini şi Rospignac, în acelaşi timp, o ţintuiră pe Brin de Muguet cu o privire plină de pasiune sălbatică. Şi Concini, strângând nervos braţul lui Rospignac, îi strecură la ureche cu o voce aprinsă:

— Ea este, Rospignac! Pe Sfânta Fecioară, trebuie s-o urmăresc, să-i vorbesc… Şi dacă mă respinge, din nou… Vei fi cu mine Rospignac, mă vei ajuta! …

Rospignac bombăni în sinea lui: „Da, contează pe mine, desfrânat mizerabil de Italia! … Decât să ţi-o dau, ţi-aş smulge inima cu unghiile! … O iubesc şi eu! … O vreau! … Şi, pe sângele diavolului, nimeni în afară de mine n-o va avea! …”

Totuşi, cu voce tare, cu o indiferenţă afectată:

— Sigur că da, domnule. Dar prizonierul dumneavoastră? … Credeam că aveţi motive deosebite de a vă asigura cu proprii dumneavoastră ochi că un ştreang bun îl va face mut pentru totdeauna.

— Ei! Oamenii tăi vor face treabă bună şi fără noi. Vreau să-i vorbesc.

— Dacă mulţimea ne lasă să trecem… Ceea ce nu mi se pare foarte sigur.

Odet de Valvert auzise. El se afla destul de departe. Şi se apucă să dea din coate cu o forţă impetuoasă pentru a se apropia de tânără.

În fine şi mulţimea auzise. Şi mulţimea, în loc să se depărteze, cum nu încetau să ceară Roquetaille şi Longval, mulţimea strânse rândurile şi începu să murmure.

Acest Landry Coquenard, care nu-şi pierdea capul, trebuie că este brav, ne-am spune noi. Mai mult, era un om deştept şi hotărât. Concini şi spadasinii săi, în infatuarea lor, nu-şi dădeau seama de starea mulţimii? El, însă, îşi dădu seama imediat, începu să zbiere:

— La mine! … Ajutaţi-mă! … Oameni buni, veţi lăsa să fie asasinat în mod mizerabil un bun creştin care n-are să-şi reproşeze nici o crimă?

Vicleanul avusese grijă să spună că voiau să-l asasineze. Acest cuvânt produse o enormă impresie. Murmurele se ridicară cu un ton, deveniră vuiete premergătoare furtunii. Dar mulţimea încă nu mişca. Ea aştepta pentru a trece la acţiune, ca cineva mai hotărât să dea impulsul.

Aceasta fu tot Brin de Muguet care-l dădu, fără să se gândească, într-un elan al inimii sale bune:

— Nu este nici un bărbat aici? strigă ea.

— Este, cel puţin unul, domnişoară, răspunse imediat o voce puternică.

Era Odet de Valvert, care reuşise, în sfârşit, să se strecoare aproape de ea şi care vorbi astfel.

Odet de Valvert nu pierdu timpul. După ce salută pe „doamna sa” cum făceau, odinioară, vitejii înaintea misiunii, cu lancea în cumpănire, se postă în faţa lui Roquetaille şi Longval şi cu o voce caustică, pronunţă:

— De ce maltrataţi astfel pe acest om? Este nedemn pentru gentilomi, de a abuza astfel de forţa lor faţă de un

sărman fără apărare.

Cei doi spadasini se zborşiră.

— De ce se amestecă acest tânăr zăpăcit? mugi Longval.

— Acest caraghios vrea să-şi dea importanţă! zbieră Roquetaille.

— Caraghios! Tânăr zăpăcit! Sunteţi prea generoşi, domnilor! îi ironiză Odet de Valvert.

El spuse asta. Dar în acelaşi timp, îşi proiectă cei doi pumni, în faţă, cu o forţă irezistibilă. Cei doi căzură pe spate, la patru paşi de acolo.

— Trăiască domnişorul! strigă mulţimea entuziasmată.

Landry Coquenard era gata la orice. Nici el nu pierdea nici o secundă. Făcu o săritură uimitoare şi căzu în braţele pe care i le întinse Odet de Valvert.

Cu o forţă pe care n-ai fi bănuit-o niciodată la un tânăr cu o înfăţişare atât de delicată, îl ridică, îl trecu în spatele lui şi-i strecură în mână o pungă, zicându-i:

— Fugi repede.

Landry Coquenard îl privi cu o recunoştinţă inexprimabilă pe salvatorul său şi fără să întârzie, fără să pronunţe un cuvânt, se precipită în mijlocul mulţimii, care se deschise pentru a-i face loc să treacă.

În acel moment, colosul ducesei de Sorrientčs venea în fugă în fruntea celor zece oameni ai săi. El găsi treaba gata făcută. Totuşi ordinele ducesei erau categorice: nu trebuia numai să salveze prizonierul, ci să ştie şi unde locuieşte, pentru a-l putea regăsi. Landry Coquenard. Năuc, se simţi înhăţat, ridicat, trecut din mână în mână, purtat pe strada Granelle, în spatele litierei. El se afla destul de departe de călăii săi, în afara pericolului. El fugi, fără a cere explicaţii nimănui.

D’Albaran se apropie de litieră.

— S-a făcut, doamnă, spuse el în spaniolă. Dar omul deja scăpase de cei care-l ţineau. Noi n-am făcut decât să-i uşurăm fuga.

— Am văzut, răspunse ducesa de Sorrientčs în aceeaşi limbă.

— Ce ordonaţi, doamnă?

— Să aşteptăm, spuse ducesa, aştept pe cineva şi vreau să văd ce i se va întâmpla acestui tânăr, care a îndrăznit să-l înfrunte în faţă pe atotputernicul stăpân al acestui regat.

Şi cu un surâs nedefinit, ea adăugă:

— Şi apoi sunt curioasă să ştiu, de asemenea, ce va face acest brav popor al Parisului, care murmură acolo.

D'Albaran se înclină respectuos, sări în şa şi-şi reluă poza răbdătoare şi atentă, aproape de litieră. Oamenii săi deja îşi încălecaseră caii şi îşi reluară atitudinea rigidă de soldaţi sub arme. Acum nu mai erau decât nouă. Al zecelea se dusese pe urmele lui Landry Coquenard şi nu trebuia decât să-l scape.

Capitolul 5

Cum se termină ciocnirea.

Să revenim la Odet Valvert şi la banda de lupi turbaţi cu care urma să se încaiere.

Gestul său fusese atât de rapid, atât de imprevizibil, încât oamenii lui Concini nu ştiură ce se întâmplase decât când văzură pe cei doi camarazi ai lor rostogoliţi în praf. În ceea ce-l priveşte, Landry Coquenard fusese atât de prompt să prindă ocazia, încât era deja în strada Grenelle, când ei observaseră că fugise.

Concini şi Rospignac nu observaseră nimic. Ei nu aveau ochi decât pentru Brin de Muguet pe care o devorau, de-a dreptul cu privirea.

Odet Valvert se aştepta să fie atacat imediat şi era în gardă. Acest scurt răgaz, pe care stupoarea adversarilor săi i-l acordă, îl făcu să-i observe. Foarte natural, atenţia să se opri, mai întâi, asupra celui pe care-l ştia că fiind şeful: asupra lui Concini. Nu putu să nu fie frapat de privirea înflăcărată, de pasiunea brutală cu care Concini şi Rospignac o săgetau pe tânără. Mâna sa răsucea cu nervozitate mustaţa şi, după ce se înroşi, deveni palid:

gelozia începu să-şi abată asupra lui gheara-i ascuţită şi să-i sfâşie inima.

Nu era singurul care remarcase privirile înflăcărate ale celor doi.

În mulţime, o femeie de statură mică se sprijinea de braţul unui om exagerat de înalt. Această femeie nu avea ochi decât pentru Concini. Ca şi Odet de Valvert, fu frapată de felul în care el o privea pe frumoasa florăreasă. Ea urmări direcţia acestei priviri şi o examină pe tânără cu o atenţie pătrunzătoare de femeie geloasă care-şi observă rivală. Şi strânse puternic braţul cavalerului său şi gemu cu glas plângăreţ:

— Stocco, iată pe cea pe care el o iubeşte! … Uite-o! …

Cu toate acestea, oamenii lui Concini şi-au revenit din uluire. Mai întâi fu o ploaie de injurii în care toţi diavolii infernului erau la loc de cinste. Această explozie furioasă îl smulse pe Concini din contemplarea sa pasionată şi îl aduse la realitate.

— Ce este? făcu el.

Îl informară în câteva cuvinte. Aflând că „afurisitul Landry Coquenard” o ştersese englezeşte, datorită intervenţiei acestui băieţandru pe care-l arătară, Concini deveni livid. Un tremur convulsiv îl cuprinse de la picioare până-n creştet. Ameţit de furie, izbucni mai întâi în injurii îngrozitoare. Dar revenindu-şi imediat, cu un glas pe care o furie teribilă îl făcea să tremure, comandă:

— Prindeţi-mi acest om! … Să ia locul celui pe care vi l-a luat! …

— Ei! Viteazule, spuse Odet de Valvert cu dispreţ, de ce nu veniţi dumneavoastră, să mă prindeţi chiar voi în persoană? Aş fi curios să văd cât cântăreşte spada unui desfrânat din Italia faţă de sabia unui gentilom loial din Franţa.

Adevărul e că ardea de dorinţa de a se măsura cu rivalul pe care-l ghicise şi pe care-l detesta deja din instinct, întreaga sa atitudine era chiar ea o insultă, o sfidare.

Pentru prima dată, mulţimea găsea un om care îndrăznea să-i arunce în faţă lui Concini înmărmurit acest epitet insultător de „desfrânat din Italia”. Se simţea stârnită această mulţime. Exulta. Şi izbucni într-o aclamare formidabilă:

— Trăiască domnişorul!

— La dracul! Ce-aşteptaţi, când eu comand? … Prindeţi-mi acest om, vă spun!

De altfel, trebuia să le facă această dreptate. Ei nu ezitau. Toţi aceşti bătăuşi erau viteji, incontestabil. Se puseră în mişcare înainte ca stăpânul lor să termine de dat ordinul. Roquetaille şi Longval, care se ridicaseră, se repeziră, primii, cu spada ridicată:

— Trebuie să-ţi iau sânge! urla Roquetaille.

— Vreau să-ţi scot maţele! mugi Longval.

Totuşi, contrar celor aşteptate, ei găsiră o spadă suplă şi vie, care para ca şi cum se juca cu toate atacurile lor. Poate că ar fi primit o lecţie pe care înfumurarea lor o merita, dacă toată banda, cu strigăte înspăimântătoare, nu le-ar fi venit în ajutor. Toţi, în acelaşi timp, se năpustiră pe insolent, care, fapt, totuşi, neprevăzut, la care nu s-ar fi aşteptat din partea lui, susţinu fără slăbiciune înspăimântătorul şoc.

Era clar, totuşi, că în ciuda vitejiei sale nebuneşti, forţei şi abilităţii sale, acest tânăr nu ar fi putut să reziste mult timp celor cincisprezece spadasini care, fără ruşine, îl asaltau din toate părţile.

Furtuna izbucni. Pentru că fusese frânată o clipă, izbucni şi mai teribil. Aceasta fu, mai întâi, ca răspuns la strigătele tâlharilor, un strigăt formidabil care acoperi toate zgomotele:

— Jos străinii! … Să plece la ei acasă! … Jos cei ce ne înfometează! …

Şi mulţimea se urni. Oamenii lui Concini trebuiră să-l abandoneze pe Odet de Valvert pentru a face faţă acestei mulţimi de adversari pe care nu se aşteptau să-i întâlnească. Totuşi mulţimea se mulţumise să elibereze

„domnişorul” a cărui atitudine mândră avu darul să-i stârnească entuziasmul. Ea se mulţumise doar să-i paralizeze pe oamenii lui Concini, fără să-i lovească.

Concini încă nu înţelese această moderaţie a mulţimii, care venea din conştiinţa forţei sale, el o atribui fricii. El sfârşi prin a se înfuria şi răcni:

— Prindeţi-mi această canalie! … Haideţi, haideţi, loviţi, omorâţi! …

Oamenii săi ascultară ordinele, într-adevăr loviră, câţiva nefericiţi căzură, pe jumătate omorâţi. Atunci furia poporului izbucni cu toată impetuozitatea. Ducesa de Sorrientčs îi spusese lui D’Albaran că vrea să vadă ce va face bravul popor al Parisului. Ea fu lămurită.

Huiduieli, fluierături stridente îi acoperiră glasul. Şi un strigăt imens se ridică:

— La moarte! … La moarte Concini… La apă cu desfrânatul! La moarte asasinii!

— Santa Maria! Stocco, aceşti turbaţi vor să mi-l omoare pe Concino! se lamentă mica femeie de la braţul omului înalt.

Şi de data aceasta ea vorbea în italiană.

Şi Stocco, în aceeaşi limbă, cu ochii strălucind de o bucurie rea, cu acel aer zeflemitor care-i era specific, răspunse:

— Eu cred, signora, că într-adevăr trebuie să vă pregătiţi vălurile de văduvă.

— Stocco, făcu Léonora Galigaď – pentru că se părea că ea este – priveşte acolo, nu-l vezi venind pe rege? Este ora când se întoarce din promenadă.

Deasupra capetelor pe care le domina prin înălţime, Stocco aruncă o privire înspre intrarea Saint-Honoré.

— Cred că el este, spuse el.

Léonora Galigaď îi strecură repede la ureche câteva cuvinte. Stocco ridică ireverenţios din umeri, dar se supuse fără discuţii. Şi dând puternic din coate îşi croi drum spre

Concini. Şi cum îşi dădea seama că manevra să nu era suficientă, strigă cu glasu-i dezagreabil, maliţios:

— Regele! … Uitaţi-l pe rege! … Faceţi loc regelui!

Furia mulţimii nu se potoli, auzind aceasta, dar atenţia îi fu deturnată. Concini şi oamenii săi, care se vedeau pierduţi, avură o clipă de răgaz. Stocco ajunse cu uşurinţă în faţa celui la care fusese trimis.

— Monseniore, spuse el în italiană, iată regele.

— Nu mă interesează regele! mormăi Concini plimbându-şi privirea cumplită deasupra mulţimii.

Stocco se frânse în două într-un salut exagerat şi cu aceeaşi voce dezagreabilă, fără să ştii dacă vorbeşte serios sau dacă îşi bate joc:

— Pe Dumnezeu, signore, spuse el, ştim bine că adevăratul rege al acestei ţări sunteţi dumneavoastră. Totuşi, nu aveţi încă nici titlul, nici coroana. Titlul şi coroana le are copilul care vine de acolo. Credeţi-mă, monseniore, nu este prudent să vă arătaţi în faţa lui într-o situaţie atât de umilitoare ca aceasta. Va trebui să-i daţi o mică dovadă a puterii dumneavoastră… Şi dacă anturajul micului rege se va îndoi de forţa dumneavoastră, de aceasta voi sunteţi responsabil, monseniore.

— La dracu! Ai dreptate, Stocco! recunoscu Concini.

Şi el dădu ordin lui Rospignac să se retragă, pe care aşa viteaz cum fu, îl întâmpină cu o adevărată uşurare, îşi mişca pumnii de furie şi privirea sa scânteietoare căuta tot timpul pe cineva. Deodată îl găsi. Şi strângând cu putere braţul lui Stocco:

— Îl vezi pe acest tânăr? făcu el cu un glas răguşit.

Îl arătă pe Odet de Valvert care, la câţiva paşi de Brin de Muguet, o sorbea din ochi cu o adoraţie mută.

— Îl văd, răspunse Stocco cu aerul său zeflemitor.

— O mie de livre pentru tine, Stocco, dacă vei afla numele său şi locul unde aş putea să-l prind.

— Veţi şti mâine dimineaţă, promise Stocco.

— O mie de livre, dacă îmi vei afla unde locuieşte această tânără.

De data aceasta, Concini, cu un glas pe care pasiunea îl făcea gâfâitor, o indică pe Brin de Muguet. Iar Stocco, cu o răceală vizibilă, clătinând din cap, răspunse:

— Mica florăreasă! … Greu, monseniore, foarte greu! … Această micuţă şi să mă ia dracu dacă ştiu de ce, această micuţă face un mister din locul unde locuieşte. Şi până azi, ea a ştiut să se păzească bine, încât nimeni nu poate spune unde se află locuinţa ei.

— Cinci mii de livre, insistă Concini, dacă vei reuşi.

— Drace, făcu Stocco, ai cărui ochi scânteiau, aveţi argumente irezistibile, monseniore.

Şi cu hotărâre:

— Bine, mă voi strădui să vă satisfac.

Promisiunea era vagă. Totuşi se vedea că Concini avea o încredere deplină în abilitatea acestui om, căci un surâs de satisfacţie îi flutură pe buze.

Retragerea lui Concini şi a oamenilor săi se făcu fără prea multe stricăciuni. Ei reveniră la palatul d’Anere, care era lipit, să zicem aşa, de Luvru. Acolo, Concini adună în cabinetul său pe căpitanul său de gărzi, domnul de Rospignac, d’Eynaus, de Longval, de Roquetaille, de Louvignac, locotenenţi sau şefi ai grupurilor de zece soldaţi, de Bazargues de Montreval, de Chalabre, de Pontrailles, oameni simpli care datorită împrejurărilor ajunseseră oamenii de încredere ai lui Concini.

— La vânătoare, comandă Concini cu un umor sinistru, la vânătoare, bravii mei copoi. Depistaţi-mi animalul, goniţi-l la mine… mă însărcinez să-l răpun chiar eu.

Îi concedie cu un gest, făcându-i semn lui Rospignac să rămână. Imediat ce ieşiră tumultuos şi cu hohote zgomotoase de râs, Concini îşi puse mâna pe umărul lui Rospignac şi cu ochii injectaţi, buzele răsfrânte într-un rictus feroce, mormăi:

— Rospignac, veghează ca oamenii tăi să mi-l aducă viu pe acest tânăr… Veghează asta, pe capul tău.

Şi cum Rospignac îl privea cu mirare, el îi dezvălui secretul acestei uri subite, care se manifestă de prima dată teribilă, mortală:

— Şi el o iubeşte, înţelegi Rospignac? … Şi cine ştie dacă chiar dragostea pentru el n-o face să mă dispreţuiască? …

— Mi-aţi spus destule, monseniore, replică Rospignac.

Rospignac adună în jurul lui pe cei patru locotenenţi ai săi: Longval, Roguetaille, Eynaus şi Louvignac.

— Domnilor, le spuse el, să ne reîntoarcem, pe strada Saint-Honoré şi să începem s-o căutăm pe Muguet, frumoasa florăreasă. Îl vom regăsi, în acelaşi timp şi pe domnişor. Este sigur întotdeauna că-l găseşti acolo unde este ea.

Să revenim, acum la Stocco, cavalerul servant şi confindetul Léonorei Galigaď, soţia lui Concini.

Stocco, revenind la stăpâna lui, visa la fel ca şi Rospignac. Reveria lui se baza pe un simplu calcul: „O mie de livre pentru tânăr… acestea, ca să zicem aşa, deja le am… Bine! Plus cinci mii pentru tânără… acestea nu vor fi uşor de câştigat! … Va trebui, totuşi, să izbutesc… În total, şase mii de livre… Plus ce-mi va da signora Léonora… Hai, începe bine ziua… Dacă toate vor semăna cu aceasta, voi face în curând avere! …”

— Ce ţi-a ordonat? îl întrebă Léonora.

— Să-i aflu numele şi locuinţa acestui băieţandru care o urmează, acolo, pe mica florăreasă răspunse Stocco.

Şi cu un aer detaşat:

— Mi-a promis mii de livre pentru asta.

Léonora aprobă încetişor din cap.

— Acest tânăr a îndrăznit să-l insulte pe Concino al meu, trebuie să fie pedepsit. După aceea, Stocco? Ce ţi-a ordonat în legătură cu tânăra?

— Să-i aflu locuinţa unde se ascunde. Mi-a promis cinci mii de livre pentru asta.

O durere sfâşietoare contractă trăsăturile Léonorei. Privirea i se ridică spre cer într-o mută imprecaţie şi se lamenta:

— Cinci mii de livre! … Vezi bine că o iubeşte! …

— În fine, signora, făcu Stocco cu îngrijorare, trebuie să ascult ordinul monseniorului?

— Da, Stocco. Numai că atunci când o vei găsi, să vii, ca întotdeauna, să mă pui mai întâi la curent. Şi nu te vei duce să-l găseşti pe Concini decât după ce vei primi instrucţiunile mele.

— Aceasta o voi face fără să-mi spuneţi. Când vreţi să mă apuc de vânătoare, signora?

— Mă vei însoţi aici, aproape, unde am treabă. Mă vei duce, apoi, acasă. După aceea vei putea să-ţi începi misiunea.

Stocco se înclină în linişte, fără să arate nici cea mai mică nemulţumire. Léonora îl luă de braţ. Ea se duse pe strada Crenelle, direct la litiera ducesei de Sorrientčs. Draperiile erau tot timpul trase. Ele nu se depărtară. Ducesa nu se arătă, deşi soţia lui Concini îşi anunţă sosirea cu o mică tuse discretă. Aceasta n-o împiedică pe Léonora să se încline cu o adâncă reverenţă. Şi aceasta era straniu, acest respect împins până aproape de umilinţă, pe care ea îl manifestă faţă de această ducesă misterioasă care nu găsea deloc de cuviinţă să i se arate.

După ce a salutat, Léonora, cu acelaşi respect extraordinar, spuse în italiană:

— Sunt la ordinele dumneavoastră, signora ilustrisimă.

Şi „ilustrisima signora”, fără să găsească de cuviinţă să se arate, marcând net distanţa ce le separa, cu glasul său melodios şi în acelaşi timp, suveran, autoritar, răspunse:

— Ah, dumneavoastră sunteţi, Léonora! … urcaţi.

Şi Léonora Galigaď ascultă, aşa cum ascultase de regina regentă, Maria de Médicis.

Capitolul 6

Rimele.

În acea dimineaţă, aşa cum o făcea aproape în toate dimineţile, regele se duse să vâneze cu şoimii săi. Se întorcea încetişor, trecând, prin intrarea Saint-Honoré la pasul calului său, când Stocco, la ordinul Léonorei Galigaď, semnală venirea sa.

Louis al XIII-lea nici nu avea patrusprezece ani. El purta, cu o eleganţă juvenilă, un costum de vânătoare.

La dreapta sa, stătea un bărbat de treizeci de ani, înalt, cu o înfăţişare elegantă. Era „maestrul său de vânătoare cu şoimi”. Se numea Charles d’Albert. Dar, cum moştenise o mică fermă, arendată în parte, pe malul Ronului, luase numele acestei ferme şi se numi Albert de Luynes.

La stânga regelui, stătea un tânăr de o eleganţă extraordinară. Era marchizul de Montpouillan, unul din fii bătrânului marchiz de la Force.

Luynes, cu ochii săi pătrunzători şi vii, descoperi primul adunarea în mijlocul căreia se zbăteau Concini şi oamenii săi. Numai auzul său fin fu primul care desluşi strigătele ameninţătoare ce porneau din această adunare. Se ridică în scări pentru a vedea mai bine şi-şi ciuli cu mai multă atenţie urechile. Şi un surâs nemaipomenit îi flutură pe buze, în timp ce ochii-i scânteiau. Cu o ciudată familiaritate, smulgându-l pe rege din reverie, cu un glas fremătător:

— Ascultaţi, sire, ascultaţi… Este vocea poporului vostru care se face auzită, acolo. Şi pedagogul vostru trebuie să vă înveţe că vocea poporului este vocea lui Dumnezeu. Ascultaţi, sire, ascultaţi vocea lui Dumnezeu.

Regele şi Montpouillan îşi ciuliră urechile. Auziră clar mulţimea care urla.

— La moarte, Concini! … La apă cu desfrânatul!

Regele păli. Buzele i se strânseră. Ochii săi scânteiară şi căutară să vadă ce se petrecea în depărtare. Luynes îl fulgeră cu privirea ca şi cum ar fi vrut să-i smulgă ordinul de moarte pe care-l dorea din tot sufletul. Dar tânărul rege rămase mut, îşi întoarse privirea şi-şi reluă aerul absent.

Luynes ridică pur şi simplu din umeri şi cu un aer morocănos:

— Să galopăm până acolo, spuse el. Poate vom ajunge la timp să vedem.

Regele ezită o clipă. Dar, fără îndoială, îl rodea şi pe el curiozitatea căci, fără să spună un cuvânt, dădu pinteni calului. Şi fu în mijlocul străzii Saint-Honoré un galop dezordonat care nu dură decât câteva minute, întrucât fu repede întrerupt de un accident: calul regelui se izbi subit de noi nu ştim ce obstacol şi căzu brusc pe genunchi.

Regele era un excelent cavaler. Dar fu surprins de căderea bruscă a calului său. Şi această cădere o provocă pe a sa: el părăsi scările şi fu proiectat peste grumazul calului său. Nenorocirea fu că accidentul se întâmplă chiar în momentul în care cavalcada ajunse la înălţimea stâlpului. Şi regele se trezi aruncat în zbor chiar în faţa masivului zid. Un strigăt sfâşietor izbucni din toate piepturile istovite: se aşteptau să vadă corpul tânărului rege sfărâmându-se de pietre. Se aşternu o linişte mormântală, în timpul căreia se putea auzi gâfâiala acestei mulţimi îndurerate. Şi deodată izbucni o bucurie delirantă, urmată imediat de aclamaţia care răsună pentru a treia oară în această dimineaţă:

— Trăiască domnişorul!

Calul regelui căzuse la câţiva paşi de stâlp. Hazardul vru ca Odet de Valvert să se afle foarte aproape de acest loc. Aproape în faţa lui regele căzu din şa. Ca toată lumea, tânărul înţelesese pericolul îngrozitor în care se află regele şi că acesta putea să-şi spargă capul de pietre, la doi paşi de el. Fără să se gândească mult, fără să ezite, făcu o săritură uimitoare în acea direcţie, se propti solid pe picioare şi îşi deschise braţele. Şi chiar în braţele lui căzu Louis al XIII-lea. Şocul fu înspăimântător. Dar el se ţinu bine şi reluându-şi siguranţa, îl aşeză încetişor pe rege pe picioare.

Şi imediat, în timp ce regele se puse în mişcare încă buimac, uitând de toată eticheta, uitând să-şi descopere

capul, cu un glas sugrumat de nelinişte:
— Nu vă simţiţi rău, nu-i aşa? spuse el.
Şi era admirabilă această uitare de sine. Regele o simţi instinctiv. Şi uitând şi el eticheta, nu fără admiraţie:
— Nu, într-adevăr, spuse el. Pe dumneavoastră ar trebui mai degrabă să vă întreb aceasta. Dumneavoastră aţi fost cel foarte tare scuturat.
— Eu nu, răspunse Valvert.
Şi cu un râs cristalin:
— Sunt foarte mâhnit, mulţumesc lui Dumnezeu.
— Iar eu sunt foarte fericit! surâse regele.
Minutul care urmă fu unul din acele minute încântătoare pe care un om nu l-ar putea uita niciodată, fie el împărat sau rege, nici la vârsta biblicului Matusalem. Mulţimea se repezi spre rege să-l vadă, să-l pipăie, să se asigure că nu i se întâmplase nici un rău.
— N-am păţit nimic, prieteni, n-am nimic.
Şi adăugă, zâmbindu-i lui Odet Valvert:
— Mulţumită acestui domn, care, fără să pară, a moştenit forţa lui Hercule în persoană.
Suita regelui se repezi spre el, în frunte cu Luynes şi Montpouillan.
— Dacă vi s-ar fi întâmplat ceva rău, majestate, m-aş fi străpuns cu sabia, îl asigură Luynes care era foarte palid şi părea sincer.
— Sunteţi prieteni bravi şi fideli, spuse el. Liniştiţi-vă, ne-am ales numai cu frica.
— Din fericire, strigă Luynes.
Şi în sinea lui, adăugă: „Pentru mine! …”
Şi se grăbi să dea ordine pentru a-l smulge cât mai repede pe rege de la aceste efuziuni populare, care nu-i conveneau deloc. Aduse calul său regelui. Ca şi cum n-ar fi fost nimic, el sări cu uşurinţă în şa. Înainte de a pleca, îl căută din ochi pe Odet de Valvert.
Acesta nu era departe. Se ţinea la doi paşi de rege, rigid, puţin palid, cu privirea scânteietoare. Părea cuprins de o

mare bucurie şi din când în când, îi strecura lui Brin de Muguet o privire triumfătoare, care, copil al străzii cum era, se fofilase în primele rânduri şi nu-i dădea nici o atenţie, deoarece nu avea ochi decât pentru rege.

Odet de Valvert văzu foarte bine că regele, înainte de a pleca, îl căuta cu privirea. Şi se grăbi să se apropie, convins din ce în ce mai mult că o ploaie de favoruri îl va copleşi. În rest, primele cuvinte ale regelui îi confirmară această idee, care de fapt era foarte normală.

— Domnule, îi spuse, cu un surâs graţios, regele Franţei, vă datorează viaţa. Vă asigur că nu vă va uita niciodată. Numele dumneavoastră, domnule?

— Gentilomul căruia Maiestatea Voastră îi face onoarea să i se adreseze, se numeşte Odet, conte de Valvert.

Regele păru că reflectează o clipă. Era tânăr. Nu învăţase încă să se prefacă. Acest tânăr îi plăcea şi el lăsa cu nevinovăţie să se vadă acest lucru.

— Domnule conte de Valvert, sunteţi în escorta mea.

În acelaşi timp, se întoarse şi făcu semn unui paj. Acesta coborî imediat şi îi prezentă calul îndrăgostitului nostru, care sări sprinten în şa.

— Staţi aici, în stânga mea, conte, îi spuse regele.

Contele Odet de Valvert, pe jumătate beat de fericire şi orgoliu, îşi luă locul pe care-l indicase regele.

Mica trupă porni spre Luvru, în mijlocul aclamaţiilor entuziasmate ale mulţimii. Şi Valvert, fără îndoială, pentru a arăta că devenise un personaj important, nu pierdu ocazia ca, trecând să-şi scoată pălăria în faţa lui Brin de Muguet. Să spunem, fără zăbavă, că ea nu a fost deloc impresionată. Şi cum era chiar foarte ocupată să strige din toată inima.

„Trăiască regele!”, ea nu văzu său păru că nu vede acest salut. Ceea ce o scuti să-i răspundă.

— Nu credeam că sunt iubit atât de mult de acest popor brav! strigă regele, care, neobişnuit cu aceste exclamaţii spontane, era radios.

— Acesta vă dovedeşte, sire, că atunci când veţi ordona ca duşmanul să fie doborât, poporul, clerul şi nobilimea, toată lumea va fi cu dumneavoastră murmură Luynes.

— Să-l arestezi pe Concini! … Este mai uşor de spus decât de făcut. Şi, în primul rând, cine ar îndrăzni să-şi ia asupra sa o asemenea misiune?

Aceasta arăta că lui, într-adevăr, îi era teamă. Nu astfel şi-l imaginase Valvert pe rege. În orice caz, nu era sigur că aştepta de la el asemenea cuvinte. Dar se gândi că acest rege nu era decât un copil.

„Ah! Sărman micuţ! îşi zise în sinea lui cu o milă tandră, el încă nu ştie că regele este stăpânul, singurul şi unicul stăpân şi că nimeni nu trebuie să fie atât de cutezător încât să vrea să ridice capul la fel de sus ca el. Drace, trebuie să-l învăţăm pe acest copil! Trebuie să-l liniştim! …”

Şi cu voce tare, cu un calm minunat:

— Ah! Este vorba despre acest ticălos din Italia? … Dar să mă ierte Dumnezeu, cred că regele vrea să-mi spună că nimeni nu ar fi atât de îndrăzneţ să pună mâna pe această lichea… chiar dacă regele ar da ordin?

Ruşinându-se, regele îi confirmă cuvintele dând din cap.

— Ei bine, făcu cu fermitate Valvert, regele se înşală. Dacă el ar vrea, îl voi lua de guler şi-l voi aduce cu picioarele şi mâinile legate.

— Veţi îndrăzni?! strigă regele, în ochii căruia se aprinse o lumină sumbră.

— Când regele va dori să-mi dea acest ordin, da, spuse liniştit Valvert.

— Atunci, sire, insistă Luynes cu acea familiaritate pe care şi-o permitea, ce răspunde regele domnului conte de Valvert?

— Ceea ce ţi-am spus chiar ţie, făcu regele cu un aer mohorât: la ce bun să-l arestez pe Concini… pentru că regina regentă, regentă, auziţi? îl va repune imediat în libertate? …

Şi regele izbucni într-un râs strident, teribil.

— Asta este altceva, făcu Valvert cu aceeaşi siguranţă calmă, dar regina regentă nu are puterea de a împiedica ca un gentilom să-l provoace pe domnul Concini şi să-l omoare pe loc. Eu, de exemplu, sire, imaginaţi-vă, nu aş fi deloc supărat să-i înfig sabia de şase degete în corp.

— Este adevărat, spuse regele, dar regenta va avea puterea să facă să i se taie capul celui care l-ar ucide pe Concini.

Şi clătinând din cap:

— Nu, nu făcu el, trebuie să avem răbdare. În câteva luni voi deveni major… Voi fi stăpânul! …

De data aceasta, tonul regelui nu-i mai permise lui Luynes să insiste. Şi Valvert, care se minuna că se vedea dintr-o dată avansând în favorurile regelui, care nu ezita să-i facă asemenea confidenţe, imită exemplul său.

Drumul până la Luvru era scurt. Erau suficiente câteva minute pentru a-l parcurge. Restul drumului se făcu în tăcere. Valvert, crezându-se din ce în ce mai sigur pe norocul lui, luă o atitudine mândră. Avu chiar bucuria să-i întâlnească pe cei doi Pardaillan care hoinăreau, sau care păreau că hoinăresc tot timpul şi se amuză de aerul lor uluit, când îl recunoscură călărind la stânga regelui.

Regele se opri la douăzeci de paşi de poarta Luvrului prin care Valvert se pregătea să intre ca învingător.

— Domnule, spuse el, vă mulţumesc că m-aţi escortat până aici. Să păstraţi calul în amintirea întâlnirii noastre. Şi nu uitaţi: dacă aveţi nevoie să mă vedeţi, ziua sau noaptea, veniţi la Luvru sau în oricare casă regală mă voi afla. Nu veţi avea decât să vă spuneţi numele. Veţi fi, imediat, introdus la mine. La revedere, conte.

Spunând aceste cuvinte, cu o deosebită amabilitate, Louis al XIII-lea luă hăţurile şi la trap, se pierdu sub poarta monumentală a casei sale regale de la Luvru.

Capitolul 7

Vechi cunoştinţe.

Odet de Valvert rămase pironit locului, complet zăpăcit de acest deznodământ imprevizibil. Căzu de la înălţimea visurilor sale aurite. Şocul fu cu atât mai brutal, cu cât el se ridicase atât de sus. El rămase, un timp îndelungat, complet îndurerat. După aceea, dispoziţia sa proastă se dezlănţui într-o serie de injurii furioase:

— Ciumă, friguri, accident de moarte tragică, tunete şi fulgere! …

Se simţi uşurat. Se potoli încetul cu încetul. Făcu cu calul său stânga-mprejur pentru a reveni în strada Saint-Honoré şi începu s-o caute pe frumoasa florăreasă. Şi uitând insuccesul său, încercă o adevărată bucurie copilărească la gândul că este proprietarul animalului bun şi viguros pe care-l călărea şi căruia îşi propuse să-i studieze serios defectele şi calităţile. Nu merse departe. Îi întâlni pe cei doi Pardaillan, pe care curiozitatea, fără îndoială, îi purtase în împrejurimile Luvrului. El coborî şi-i abordă.

În spatele celor doi Pardaillan mergea un nenorocit, având pe cap ceva inform pe care era imposibil să-l numeşti pălărie, îmbrăcat într-o zdreanţă găurită, destrămată, care lăsa să se vadă din spate o spadă lungă şi în care îşi ascundea faţa. Era Landry Coquenard.

— Ei! Vere de Valvert, spuse Jehan de Pardaillan cu un surâs afectuos, iată-te, deci, în favoare, căci te-am văzut ţopăind în stânga regelui.

Jehan de Pardaillan vorbise destul de tare. Landry Coquenard din locul său auzi:

— Bine, spuse el, gentilomul care m-a salvat de două ori, mai întâi scoţându-mă din ghearele lui Concini dându-mi, apoi, această pungă care îmi va permite să trăiesc vreo două săptămâni bune, se numeşte domnul de Valvert şi este vărul lui Pardaillan. Asta îmi ajunge pentru moment.

Şi Landry Coquenard se reîntoarse, fără să se grăbească, în strada Saint-Honoré.

Odet de Valvert dădu detaliile pe care i le ceru Pardaillan. El trecu, cu o moderaţie care fu remarcată de cei doi

Pardaillan atenţi, peste frumosul tur de forţă pe care l-a îndeplinit, prinzându-l pe rege în braţele sale. El se ironiza cu o bună dispoziţie şi umor vorbind despre iluziile pe care şi le făcuse, când crezuse că recunoştinţa regelui se va manifesta dându-i o sarcină importantă la curte. El aminti de conversaţia pe care o avusese în legătură cu Concini. Şi termină, repetând cuvintele pe care i le spusese regele, concediindu-l.

Cei doi Pardaillan îl ascultară cu o deosebită atenţie. Se vedea că afecţiunea lor pentru acest tânăr era adevărată, profundă, în ceea ce îl privea, îi purta lui Pardaillan un respect filial. Se comportă nestânjenit cu Jehan, care-l trata ca pe un frate acordându-i deferenţa pe care cel mai mare o arată mezinului.

— Nu te descuraja, Valvert, îl consolă Jehan când acesta terminase, vei fi mai fericit altă dată.

— Sper, domnule, surâse Valvert plin de încredere.

— Ah, aşa! întrebă Pardaillan pe nepusă masă i-ai dorit moartea lui Concini? Ce ţi-a făcut?

— Dar, domnule, făcu Valvert fără să se fâstâcească, chiar de n-ar fi decât persecuţiile cu care a urmărit-o pe verişoara mea de Saugis şi pe vărul meu de Pardaillan, soţul său. Mi se pare un motiv suficient.

— De acord. Dar poate că mai ai şi alte motive personale?

— Într-adevăr, domnule.

Şi întorcându-se spre Jehan:

— Am o chestiune mai specială cu domnii de Longval şi de Roquetailie. L-am recunoscut, de asemenea pe domnul d’Eynaus.

— Vechi cunoştinţe, de-ale mele, cu care am întotdeauna un cont deschis şi pe care va trebui să-l reglez, într-o zi sau alta, făcu Jehan cu un surâs rece, plin de ameninţări pentru cei despre care vorbea.

Ei reveniseră în strada Saint-Honoré. Valvert o căuta din ochi pe Brin de Muguet şi răspundea distrat celor doi

Pardaillan, care, fără să dea impresia, remarcară această manevră şi surâdeau, totodată, cu ironie şi cu indulgenţă.

Căutând-o din ochi pe Brin de Muguet pe care n-o descoperi, Valvert observă doi vlăjgani cu figuri formidabile de fanfaroni, îmbrăcaţi curat, în postav bun de Flandra, cum sunt scutierii de casă înstărită. El îi arătă lui Jehan, spunând:

— Cred, domnule, că sunt Cringaille şi Escargasse, care vă caută.

Odet de Valvert care ardea de dorinţa de a porni în căutarea iubitei sale, prinse ocazia:

— Vă las, spuse el.

Şi revenind:

— Numai dacă n-aş avea fericirea ca dumneavoastră să aveţi nevoie de mine, adăugă el cu vioiciune.

— Nu, copilul meu, răspunse Pardaillan cu blândeţe.

Şi cu un surâs maliţios:

— Du-te la treburile tale, îl autorizã.

Cei trei bărbaţi îşi strânseră mâinile cu putere şi sinceritate. Odet îi salută amical pe cei doi viteji încântaţi şi se despărţiră. Dar numai după câţiva paşi, Odet se opri, încurcat. Calul său, de care era atât de încântat, îl deranja. Totuşi nu putea să urmărească o femeie pe stradă, târându-şi calul de căpăstru.

„Desigur, îşi spuse el, după o scurtă reflecţie, Escargasse şi Gringaille se vor ocupa cu plăcere.”

El se întoarse cu vioiciune pentru a-i întreba dacă ar dori să-i ducă calul la han. Ceea ce ei acceptară cu amabilitate, aşa cum presupusese.

— Întotdeauna foarte onoraţi să fim servitorii dumneavoastră, domnule conte, îl asigură Gringaille care, în calitatea sa de parizian, ştia „să întoarcă bine” un compliment.

— Cu totul la dispoziţia dumneavoastră! adăugă Escargasse, cu accentul său „care mirosea plăcut”, pretindea el.

Odet de Valvert le încredinţă calul, pe care-l datora recunoştinţei regale şi era fericit şi mândru să-l aibă. Şi asta nu fără a face numeroase recomandări în privinţa nobilului animal. Recomandări pe care Escargase şi Gringaille le ascultară cu tot respectul pe care-l datorau „domnului conte” şi care aduse un surâs amuzat pe buzele lui Pardaillan.

Capitolul 8

Primul contact.

Cei doi Pardaillan, care-i urmau pe Cringaille şi Escargasse ce conduceau preţiosul animal, plecară către Croix du Trahoir.

Odet de Valvert reveni din direcţia stâlpului infamiei din Saint-Honoré, unde o lăsase pe Brin de Muguet şi unde spera s-o regăsească, deşi trecuse destul de mult timp de când părăsise acest loc. Deşi scormoni peste tot cu privirea, el n-o descoperi. Şi nici n-avea cum, pentru bunul motiv că ea nu mai era acolo. Ea urcase, de asemenea, strada în direcţia Croix du Trahoir. Ea trecea chiar când Valvert revenise în strada Saint-Honoré, în compania celor doi Pardaillan. Aceştia trecură de ea şi Jehan, strângând braţul tatălui său, îi şopti:

— Sărmanul Odet care o caută în josul străzii!

— Nu sufăr pentru el, răspunse Pardaiilan, căci îndrăgostiţii au un fler deosebit de a se regăsi, unde alţii nu ar reuşi niciodată.

Şi gândindu-se la mărturisirea acestei tinere, care-i afirmase că era mama micuţei Loďse despre care vorbea cu La Gorelle, adăugă cu un oftat:

— Ar fi mai bine pentru el să n-o mai revadă niciodată.

Brin de Muguet mergea, deci, pe strada Saint-Honoré. Nu se grăbea. Părea chiar că-şi pierde vremea cu plăcere. Totuşi această hoinăreală nu era decât aparentă şi avea unul din motivele cele mai serioase. În realitate, ea privea cu multă atenţie pe toţi cei pe care-i întâlnea. Părea că dispreţuieşte toată lumea, atât pe bărbaţi, cât şi pe femei.

Se întorcea de multe ori. Intra pe străzi laterale pentru a reveni brusc pe unde mersese şi reîncepea acelaşi joc puţin mai departe. Pe scurt, ea făcea manevra clasică a celui ce se crede urmărit şi vrea cu orice preţ să depisteze urmăritorul.

Această manevră era pentru Valvert? Este posibil. În orice caz, să nu uităm că l-am văzut pe Stocco asigurându-l pe Concini că tânăra făcea un mister din locul unde locuia. Trebuie că avea motive serioase pentru a acţiona astfel şi este posibil ca Valvert să nu fie de găsit.

În mijlocul celor ce mergeau şi veneau, Brin de Muguet îl întâlni pe Baronul Rospignac. Credem că ea îl cunoştea, căci, văzându-l, sprâncenele i se încruntară, surâsul său zburdalnic dispăru şi privirea-i deveni dură. Grăbi pasul şi căpătă o alură ca şi cum ar fi vrut să fugă.

Era un băiat frumos, acest Rospignac, poate prea frumos. Tânăr – abia treizeci de ani – şi de o eleganţă supremă. Fu iritat de această fugă. Fu iritat mai ales de dezgustul pe care părea că-l inspiră acestei fiice a străzii, tocmai el, seducătorul Rospignac, pe care cele mai frumoase, cele mai nobile doamne şi-l disputau.

Dintr-odată uită de Valvert, de misiunea sa, de Concini şi de cei patru camarazi, uită totul. Se aruncă cu furie, o ajunse din urmă din câţiva paşi, se opri în faţa ei, îi bară trecerea şi cu o voce care se forţa să rămână calmă, el glumi:

— Aşa, ţi-e frică de mine, frumoaso?

— Frică de dumneavoastră! făcu ea cu o voce care nu tremura. Haida-de! Să-ţi fie frică de un Rospignac!

— Pe coarnele diavolului! Crezi tu oare că poţi să te impui cu aerele tale! … O fată a străzii, să izbucneşti în râs, pe cuvânt! … Dacă un gentilom găseşte pe gustul său o fată ca tine, este o onoare remarcabilă pentru care ea trebuie să-i mulţumească în genunchi.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi un gentilom! Nu sunteţi nici măcar un lacheu! Haide, lăsaţi-mă să trec acum după

ce v-aţi vărsat veninul.

Cu un gest de regină, ea îl îndepărtă. Dar acum Rospignac nu se mai stăpâni. Prinse fata cu brutalitate de mâini, o atrase spre el cu violenţă şi cu ochii injectaţi, cu trăsăturile răvăşite, aplecat peste ea, care se încorda din toate puterile, îi aruncă în faţă:

— Un minut, frumoaso! Trebuie să ştii că vei fi a mea… căci te doresc… şi te voi avea, pe toţi diavolii din infern! Te voi avea şi vei plăti scump insolenţa ta. Aşteptând chiar aici, în stradă, în faţa tuturor, vreau ca buzele tale să se unească cu ale mele, cu singurul scop ca toată lumea să vadă bine că-mi aparţii! Haide, o sărutare, fată, sau nu vei trece! …

Bruta îi rănea încheieturile mâinilor fără milă, o apropia violent de el, îşi aplecă asupra ei faţa-i înflăcărată pe care pasiunea brutală o descompusese atât de mult, transformând-o într-o mască de oroare. Dar ea rezistă cu bărbăţie.

— Lăsaţi-mă sau chem… asmut mulţimea contra dumneavoastră.

El răspunse doar printr-un rânjet hidos.

În acel moment, litiera ducesei de Sorrientčs, lângă portiera căreia mergea gigantul d’Albaran, se apropia de locul, unde se desfăşura această abominabilă scenă de violenţă. Ducesă terminase, fără nici o îndoială, consfătuirile sale misterioase. Dând la o parte un colţ al draperiei, se interesa de mişcarea străzii, de altfel mai puţin animată. Ea văzu ce se petrecea. Vocea sa răsună, întotdeauna calmă, fără vreo emoţie vizibilă. Şi spuse:

— D’Albaran, du-te în ajutorul acestei tinere de colo. Şi aplică acestui bădăran care-o maltratează corecţia ce-o merită.

— Bine, doamnă, răspunse d’Albaran ca întotdeauna calm.

Şi îşi apăsă calul care porni la trap.

Odet de Valvert ajunse chiar în momentul în care frumoasa florăreasă ameninţa că va chema în ajutor. El nu auzi

această chemare. Într-o săritură fu lângă Rospignac şi zise cu voce tunătoare:

— Cine e acel mizerabil care violentează o femeie?

În acelaşi timp, pumnul său proiectat cu rapiditatea fulgerului şi forţa irezistibilă a unei ghiulele se năpusti în faţa baronului surprins. Rospignac, sub violenţa loviturii, se rostogoli în mijlocul străzii, scoţând un strigăt de durere. Valvert se postă în faţa tinerei şi cu un glas de o blândeţe inexprimabilă, o linişti:

— Nu vă fie frică.

— Nu mi-e frică, răspunse ea cu îndrăzneală şi nu fără o oarecare răceală.

Totuşi, Rospignac se ridică cu iuţeală. Spumega. Ochii săi injectaţi căutau agresorul. Îl recunoscu imediat.

Sigur pe el, nu putu, înainte de a se arunca asupra lui Valvert imobil şi impasibil, să reziste tentaţiei de a adresa feţei o nouă insultă. Rânji:

— Desigur, frumoaso, care nu ai nici tată, nici soţ, nici frate ca să te apere, contezi pe amantul tău, aşa-i? … Căci acest terchea-berchea este amantul tău, nu-i aşa? … Ei bine, priveşte-l cu atenţie. Este ultima dată când îl vezi.

Rospignac merse spre Valvert. El merse cu sabia în teacă, hotărât, să-l prindă de guler, fiind sigur că în momentul în care îl va fi lovit cu pumnul, acesta va fi incapabil să se smulgă din strânsoare.

Rospignac nu făcu decât doi paşi. Imediat, Valvert se repezi la el. El vru să scoată sabia din teacă. Prea târziu. Deja mâinile lui Valvert îi prinseseră încheieturile mâinilor. Cu o mişcare bruscă el încercă să se elibereze. Dar recunoscu cu uimire că nu reuşeşte. Reînnoi tentativa, dublându-şi eforturile, îşi încordă muşchii, îşi adună toate forţele. Osteneală inutilă, încheieturile sale parcă erau prinse între două menghine de fler care refuzau să dea drumul la ce ţineau. Era mirat de rezistenţa pe care o întâmpină. În faţa acestei forţe nemaiîntâlnite şi atât de neprevăzute, îl cuprinse neliniştea.

— Mergi! comandă Valvert.

Rospignac trebui să meargă. Varvert îl duse respirând din greu şi aplecat în faţa lui Brin de Muguet, care privea cu o mare uimire.

— În genunchi, caraghiosule şi cere iertare celei pe care, cu laşitate, ai insultat-o! comandă din nou Valvert.

De data aceasta, Rospignac rezistă. Era livid, crispat, cu ochii ieşiţi din orbite. Sudoarea îi curgea pe faţa răvăşită. Trebuie că suferea groaznic de ruşine, desigur, dar şi de durere fizică. Totuşi, ţinu să nu cedeze acestui ordin prea umilitor.

— În genunchi, caraghiosule, repetă Valvert, ori îţi rup braţul!

El nu făcu nici un efort. Abia dacă făcu o mişcare. Şi Brin de Muguet, îngrozită, auzi distinct zgomotul sec al unui os care se sparge. Un horcăit surd izbucni de pe buzele tumefiate ale lui Rospignac care, la capătul forţelor, căzu greoi în genunchi.

— Cere iertare! repetă Valvert implacabil.

— Iertare! sughiţă mizerabilul Rospignac care părea a fi pe punctul de a leşina.

Numai atunci Valvert îi dădu drumul. Dar îl prinse de umeri şi îl aşează în picioare. Şi cu un glas care nu mai avea nimic omenesc, cu o răceală teribilă:

— Du-te! spuse el. Şi să nu te prind vreodată în drumul meu, căci, jur pe Dumnezeu, oriunde te voi întâlni, fie în camera regelui, fie în biserică, chiar pe treptele altarului, vei suporta contactul cu cizma mea, ca acum.

Îl întoarse ca pe o cârpă şi, cu o lovitură formidabilă de picior dată în spate îl făcu să se rostogolească zece paşi, adăugând cu un dispreţ suprem:

— Este ceea ce meriţi!

Ce făceau Longval, Roquetaille, Lonvignac şi Eynaus în acest timp?

Ei nu-şi reveniră decât atunci când se termină corecţia administrată şefului lor. Atunci toţi se repeziră asupra lui

Valvert. Şi se repeziră cu sabia în mână, înţelegând că altfel nu vor fi în stare să biruie acest adversar, care nu inspira încredere şi totuşi ar fi fost capabil să-l doboare chiar pe Hercule.

Valvert, desigur, îi urmărea cu coada ochiului. Acest atac viclean nu l-a găsit nepregătit, el îşi scosese sabia din teacă înainte ca ei să se năpustească asupra lui. El îi scuti chiar de osteneala de a face tot drumul. Alergă în întâmpinarea lor. Aceasta nu făcu decât să-i zăpăcească şi să-i permită lui să dea primele lovituri. Spada sa lungă descrise un cerc larg, lovi cu violenţă săbiile înainte ca ei să fie gata de atac, le îndepărtă, execută o voltă şi înţepă cu o rapiditate fulgerătoare. Şi cei patru spadasini scoaseră un strigăt de durere violentă: toţi, unul după altul, fuseseră atinşi la faţă.

O simplă înţepătură cu totul neînsemnată. Totuşi, aceasta era semnificativă. Era evident, pentru ei, că scrimerul era tot atât de puternic ca boxerul.

Reluară atacul cu mai multă metodă. De data aceasta erau cinci, Rospignac nu avea decât un braţ valid. Dar acesta era dreptul şi el nu ezitase să se arunce în încăierare, deşi braţul său stâng îl făcea să sufere îngrozitor.

Lupta care urmă fu extraordinar de scurtă. Imediat se auzi un cvintuplu răcnet de bucurie. Spada lui Valvert s-a rupt dintr-o dată.

— Este al nostru! urlă banda, beată de bucurie.

— Viu, pe sângele lui Christos! vocifera Rospignac, îl vreau viu!

Brin de Muguet privea cu ochii plini de o inexprimabilă nelinişte. Murmură, frângându-şi mâinile cu nervozitate:

— Ah, Doamne! … Ah, Doamne!

Probabil că nici nu ştia ce spunea.

Odet de Valvert făcu o săritură formidabilă în spate mormăind o înjurătură. Din instinct, aruncă o privire disperată în jurul lui ca un înecat, care caută ceva de care să se agaţe.

Aceasta dură o secundă. Valvert se vedea pierdut. Şi, deodată, scoase, la rândul său, un strigăt de triumf. Simţi că i se strecoară din spate, ceva în mână. Şi degetele sale, care se crispară cu nervozitate pe acel obiect, recunoscură că era mânerul unei spade lungi, excelente.

Se înţelege că el nu se întoarse să vadă de unde-i venea acest ajutor nesperat. Nici să mulţumească. Făcu să şuiere spada imensă şi se repezi spre banda care venea asupra lui în dezordine. El îşi alese omul din grămadă şi-l atacă cu o impetuozitate irezistibilă. Întâmplarea îl aruncase asupra lui Rospignac. Avu loc o scurtă încrucişare de săbii şi Rospignac căzu, cu braţul drept spintecat. N-a avut noroc în dimineaţa aceea Rospignac.

— Rămân patru, pronunţă bărbatul cu glasul său glacial.

Lonvignac se duse să-l întâlnească, în ţărână, pe Rospignac, care nu dădea nici un semn de viaţă.

— Rămân trei, anunţă Valvert.

Şi adăugă:

— N-o să vă omor pe voi ceilalţi. Aparţineţi unuia dintre prietenii mei, care nu m-ar ierta să vă scap de răzbunarea lui.

Se adresa lui Longval, Eynaus şi Roquetaille, care ramaseră singuri în faţa lui şi care primiră aceste cuvinte cu înjurături intraductibile şi ameninţări îngrozitoare. Eynaus, Roquetaille şi Longval, dacă vă amintiţi, erau cei cu care Jehan de Pardaillan spunea că avea o socoteală de încheiat.

Or, în acel moment, Valvert zări vag o formă monstruoasă, ceva în formă de animal enorm, necunoscut, care se strecură printre picioarele adversarilor săi.

Şi, deodată, se auziră strigăte stridente care veneau din grupul unde mişuna acel lucru inform. Erau mieunaturi ascuţite de pisică înfuriată, lătrături furioase de câine, răgete de măgar, zbierete stridente de porc când îl tai.

Aceasta dură doar o clipă. Deodată, Roquetaille scoase un strigăt de durere. Fusese muşcat cu cruzime de către

animalul care mişuna printre picioare. Şi în aceeaşi clipă, el se simţi înşfăcat solid de glezne şi tras cu o forţă irezistibilă. Căzu pe spate, fără să înţeleagă ce i se întâmplase.

Imediat, grohăiturile de porc amestecate cu răgetele de măgar izbucniră mai violent ca niciodată. Tot atunci, animalul misterios care mişuna şi scotea strigăte atât de ameninţătoare, sări asupra spadei pe care Roquetaille o lăsase şi o luă în stăpânire. Apoi, agitând victorios această spadă, se ridică. Şi Valvert recunoscu că acest animal care nu înceta cu strigătele sale înnebunitoare, era un om zdrenţăros, pe care se părea că-l cunoaşte, fără a putea să precizeze unde-l văzuse.

Acest om era Landry Coquenard.

Cu sabia pe care o cucerise în mână, se ridică şi ridicând piciorul, îl proiectă cu toată forţa drept în faţa lui Roquetaille, care nu avusese timp să se ridice, care nu mai gândea, căci dintr-o dată leşinase.

Îndeplinindu-şi isprava, Landry Coquenard se postă lângă Valvert şi cu o voce puţin fornăită, spuse:

— Rămân doi domnule! … Forţele, sunt egale.

Şi îşi însoţi aceste cuvinte cu o serie de grohăituri surde, pe care o întrerupse deodată pentru a scoate răgete sonore de măgar.

Şi toate acestea se întâmplaseră într-un interval de timp care nu dură decât două secunde.

Într-adevăr, forţele erau egale, căci Landry Coquenard îl atacă imediat pe Longval.

Lucrurile nu se tărăgănară. Cât ai clipi, Eynaus primi o lovitură în umăr care-l trimise lângă cei trei tovarăşi ai săi de pe jos. În aceeaşi clipă, Landry Coquenard fandă temeinic într-o lovitură dreaptă, dată cu pricepere. Această lovitură l-ar fi dus pe Longval într-o lume care, fără să se ştie de ce, ar fi fost mai bună decât aceasta, dacă Valvert, chiar în acel moment nu ar fi avut ideea nefastă de a-l împinge pentru a-i lua locul.

— Pe botul lui Belzebut! scheună Landry Coquenard întristat, o lovitură pe care o pregătisem atât de bine!

Şi recomandă:

— Să n-o pierdeţi voi, cel puţin, domnule.

Nu, Valvert nu o pierdu: chiar în acel moment, sabia lui Longval sări, descrise o parabolă în spaţiu şi căzu la zece paşi de el.

Chiar atunci, Valvert se aruncă asupra lui.

— Pleacă, spuse el.

Lui Longval îi fu teamă, o teamă teribilă, înnebunitoare, îşi curbă şira spinării şi fugi, împleticindu-se ca un om beat, urmărit de urletele mulţimii.

— De ce? se miră Landry Coquenard. De ce l-aţi lăsat să plece?

— Pentru că, explică simplu Valvert, aceştia trei aparţin cuiva căruia nu am vrut să-i iau.

Landry Coqnenard făcu o strâmbătură de ciudă şi murmură cu o profundă devoţiune:

— Sfinte Landry, fă ca acesta să aibă buna inspiraţie de a le scoate maţele şi îţi promit o lumânare de o livră.

Şi îşi făcu semnul crucii cu şi mai mult devotament. Ceea ce era un mod de a confirma promisiunea sa.

Capitolul 9

Unde se vede încă o dată intervenţia ducesei de Sorrientčs.

Brin de Muguet nu se mişcase. Ea asistase până la sfârşit la lupta furtunoasă. Când văzu că Valvert se întoarse spre ea şi-şi scoase pălăria, ea fu cea care vorbi prima.

— Vă mulţumesc, domnule, din toată inima pentru intervenţia dumneavoastră.

Şi, imediat după ce-i adresă această scurtă mulţumire, se înclină cu o reverenţă graţioasă şi schiţă că se retrage.

Odet de Valvert nu văzu decât un lucru, că ea pleacă singură. Se nelinişti pentru ea şi roşindu-se ca o fecioară, luându-şi curaj, îndrăzni să-i propună:

— Domnişoară, poate nu este prudent să plecaţi singură. Permiteţi-mi să am onoarea de a vă escorta până acasă.

— Încă o dată, mulţumesc, domnule, spuse ea întorcându-se. Dar acum nu mai am de cine mă teme şi nu vreau să abuzez de gentileţea dumneavoastră.

Landry Coquenard, la o distanţă discretă, asistase la această scurtă discuţie din care nu pierdu nici un cuvânt. Şi ochii săi vicleni alergau de la fată la tânăr, studiindu-i cu o promptitudine şi siguranţă, care făceau onoare calităţilor lui de observator.

— O iubeşte, o iubeşte pe fiica lui Concini! îşi spuse.

Şi visător:

— El o iubeşte pe fiica lui Concini care-i doreşte moartea şi i-o va dori şi mai mult după tot ce s-a petrecut aici! Concini care-şi iubeşte fiica, fără să ştie că este fiica sa şi, atât timp cât este îndrăgostit, este de o gelozie mai feroce decât un tigru! … Pe botul lui Belzebuth, iată o iubire care va fi oarecum contracarată! … Fără a-l socoti pe Rospignac care nu este de lepădat şi care este la fel de îndrăgostit de fiica lui Concini! … Ei, drace, domnul de Valvert va avea de lucru şi cred că va avea noroc dacă va scăpa… Dar înainte de a ne plânge ar trebui să ştim care sunt sentimentele ei. Şi ea îl iubeşte?

Îşi îndreptă atenţia spre Brin de Muguet. Şi putu să tragă concluzia:

— Nu, ea nu-l iubeşte. Nu poţi să te-nşeli din atitudinea ei: este, într-adevăr, indiferentă. Ah! Sărmanul domn de Valvert!

În timp ce Landry Coquenard reflecta astfel şi se înduioşa de soarta lui, Odet de Valvert privea cum se îndepărtează cea pe care o iubea. Figura sa expresivă reflecta o durere atât de sfâşietoare încât era evident că nu se înşelase asupra sentimentelor tinerei în ceea ce îl privea.

„Ea nu mă iubeşte! îşi spuse. Altfel nu m-ar fi părăsit atât de repede, cu această răceală ce trădează o indiferenţă totală!”

Chiar în acel moment, Brin de Muguet se întoarse. Plecase cu pas hotărât şi cum întoarse spatele mica cută verticală, care apăru deodată pe fruntea sa pură, indică faptul că este nemulţumită. Din cauza cui? Din cauza ei înseşi sau a lui Valvert care o apărase cu vitejie şi eficacitate. Şi ea, ca şi Valvert şi Landry Coquenard, începu să reflecteze mergând. Şi fără să-şi dea seama, încetini pasul.

„Am fost, totuşi, puţin cam rece, puţin cam distantă, îşi spuse. Că acest tânăr îmi este indiferent este sigur… Că mă agasează cu această solicitudine insuportabilă nu este mai puţin sigur. Dar acest tânăr mi-a luat apărarea. Pentru mine şi-a expus viaţa cu generozitate, ar fi nedrept să nu recunosc. Şi, la urma urmelor, oricare ar fi sentimentele mele pentru el, sunt forţată să-mi mărturisesc mie însămi că m-am simţit bine, când m-a smuls brutalităţilor din partea acelui mizerabil Rospignac. Toate acestea ar merita cu prisosinţă puţină atenţie din partea mea. Dar încă n-am murit.”

Rezultatul acestor reflecţii atât de judicioase, dar tardive, fu că Brin de Muguet, se întoarse. Ea observă pe Odet de Valvert care o urmărea cu privirea plină de o mută adoraţie. Şi, în loc să-şi întoarcă capul cu indiferenţă, aşa cum o făcuse puţin mai înainte, ea îi surâse cu gentileţe şi îi făcu un semn amical de la revedere cu mâna. După care, porni din nou cu un pas care-şi regăsise întreaga fermitate.

„Slavă Domnului! strigă în sinea lui Landry Coquenard, întotdeauna atent, ea îl iubeşte! Poate că ea încă nu ştie nimic, dar ea îl iubeşte, aş putea să jur! …”

În ceea ce îl priveşte pe Valvert, acel simplu gest fu suficient ca să-l ducă în al nouălea cer. Nu-i mai trebui nimic ca să treacă de la nesiguranţă la încredere absolută, de la durerea pe care se străduia să şi-o mascheze zâmbind, la bucuria cea mai extravagantă.

Şi fugi după mica florăreasă. Văzând aceasta Landry Coquenard nu ezită nici o clipă şi porni în urmărirea sa.

În spatele lor, un om cu mantoul până la nas se porni să-i urmărească cu o îndemânare care denotă o anume obişnuinţă în acest gen de expediţii. Acest om era d’Albaran, garda de corp a ducesei de Sorrientčs.

D’Albaran pierdu momentul de a interveni când spada lui Valvert se rupsese în mâinile sale. Se abţinuse pentru că văzuse, o altă sabie în mâna lui şi pentru că îl văzuse pe Landry Coquenard aruncându-se în învălmăşeală. Când lupta se terminase, fără ca el să fi luat parte, se întoarse la stăpâna sa.

— Trebuie, spuse ea cu glasul său grav, extraordinar de armonios, trebuie să afli cine este acel tânăr, unde locuieşte, ce face, cui îi aparţine… dacă aparţine cuiva. Trebuie ca acest tânăr să fie în serviciul meu. Dacă este sărac, aşa cum cred după ţinuta sa, dacă este liber şi dacă vrea să intre în serviciul meu, mă voi ocupa de soarta sa. Oameni de valoarea acestuia sunt rari… Şi am nevoie de oameni puternici în jurul meu, pentru treaba pe care o voi îndeplini aici.

— Veţi avea, cu siguranţă, un recrut de o valoare excepţională, confirmă d’Albaran.

— Urmăreşte-l chiar tu, informează-te, bunul meu d’Albaran, reluă ea. Este vorba despre o chestiune care are pentru mine o anumită importanţă şi aş prefera ca tu să fii însărcinat cu aceasta. Du-te, eu mă duc acasă.

Iată de ce d’Albaran îl urmărea pe Odet de Valvert, care urmărea deja, de aproape, pe Landry Coquenard.

Capitolul 10

Landry Coquenard.

Odet de Valvert se apucase, deci, s-o urmărească pe Brin de Muguet. Nu o găsi. Părea să fi dispărut ca o umbră trecătoare. El răscoli strada în toate sensurile în locul unde o zărise ultima oară, dar nu-i dădu de urmă. Înţelese inutilitatea cercetărilor sale şi renunţă oftând. Se îndepărtă. Dar brusc îşi reaminti de Landry Coquenard. Îşi

reproşa că-l părăsise atât de grăbit, fără să-i adreseze vreun cuvânt de mulţumire. Şi îl căută cu ochii.

Nu avu nici o dificultate să-l găsească având în vedere că, sărmanul amărât nu-l părăsise un pas şi că se prezentă chiar el însuşi imediat ce văzu că venea spre el. Se prezentă cu gura deschisă până la urechi şi cu zdreanţa ce-i servea de pălărie în mână. Şi se aplecă într-un salut care nu avea nimic servil şi nici stângaci. Un salut foarte corect, chiar elegant şi care denotă că ciudatul personaj fusese timp îndelungat în contact cu înalta societate.

Valvert făcu această remarcă dintr-o privire. El trase concluzia că bărbatul, care nu putea fi un gentilom, trebuie să fi servit în câteva case mari unde a deprins eleganţa purtărilor. Îl văzuse la treabă: era un viteaz care ştia să mânuiască o spadă. Asta îi ajungea pentru moment.

— Scuzaţi-mă, viteazule, spuse el politicos, vă datorez viaţa şi cred că, Dumnezeu să mă ierte, am uitat să vă adresez mulţumirile la care aveţi dreptul.

Şi reluând în sfârşit:

— Dar acum vă recunosc: sunteţi acel nenorocit pe care oamenii lui Concini îl duceau la spânzurătoare cum se mână un viţel la abator.

— Şi că m-aţi salvat de două ori: în primul rând, smulgându-mă din ghearele lor, în al doilea rând, dându-mi această pungă fără de care m-aş fi culcat cu stomacul gol. Da, domnule.

— Dumneavoastră sunteţi acela care mi-a strecurat în mână această spadă când a mea se rupsese? reluă Valvert după o clipă de tăcere, consacrată studierii omului său.

— Eu sunt.

— Ascultă, făcu Valvert, tutuindu-l deodată, sunt contele de Valvert. Pe tine cum te cheamă?

— Landry Coquenard, domnule.

— Ei bine, Landry Coquenard, mai întâi, îmi vei face plăcerea să laşi la o parte pe „domnule” care este ridicol.

— Ah! Ah! făcu Landry ai cărui ochi vicleni începură să sclipească. Se înţelege, domnule conte. După aceea? … Căci există un după aceea.

— După aceea, mi se pare că trebuie să fie ora când oamenii cinstiţi cinează.

— Oamenii cinstiţi, da, domnule, îşi pot oferi luxul de a se aşeza la masă la oră fixă. Dar sărmanii amărâţi că mine nu cinează decât atunci când pot. Asta nu în toate zilele, cum puteţi să vedeţi după slăbiciunea mea.

— Vei cina astăzi, făcu Valvert zâmbind. Vreau să te ospătez. Vino cu mine.

— Domnule, mulţumi Landry Coquenard, vesel, este o onoare a cărei amintire o voi păstra toată viaţa.

Landry Coquenard făcu onoare mesei oferite de contele de Valvert, ca omul care nu are un asemenea chilipir în fiecare zi şi care nu ştie când mijloacele îi vor permite să cineze. El înghiţi cât patru şi bău cât şase. Totuşi, dacă el se arătă, de prima dată, un mare mâncău şi băutor neobosit, Valvert, care îl observa cu atenţie, fără a avea aerul, văzu că se comportă foarte corect, cu o dezinvoltură perfectă, fără să fie deloc impresionat. Dar manifestându-se vorbăreţ şi puţin cam familiar, nu uită o singură clipă distanţa ce-l separa de nobilul amfitrion care-l trata atât de minunat şi cu o simplitate a manierelor care ar fi putut face pe altul, cu mai puţin tact, să creadă că se afla în compania unui egal. Remarcă, în plus, că în ciuda cantităţii enorme de lichid pe care o absorbise, se ţinea ferm ca o stâncă şi îşi păstrase întreaga luciditate.

Atât cât dură masa – şi aceasta fu lungă – ei nu vorbiră decât despre lucruri banale care nu merită să fie amintite aici. Mai bine zis, Valvert îl făcu să flecărească pe Landry Coquenard care se preta cu plăcere, neavând cum se spune, „limba în buzunar”.

— Ştii că te exprimi bine, îi spuse el.

— Vreau să vă spun, domnule, că odinioară am studiat pentru a deveni preot. Dar caracterul meu rău m-a dat

afară din colegiul în care mă aflam. Şi asta a fost neplăcut pentru mine. Astăzi, poate că aş fi fost un canonic burtos şi gras, în loc de companionul zdrenţuit, numai piele şi os care am devenit.

— Ştii să te porţi.

— Domnule, am studiat pentru a mă face preot. Vă spun că am sentimente religioase foarte solide. Cred că Dumnezeu, care ştie bine ce face, ne-a apropiat. Deci, de ce să mergem împotriva voinţei lui? De ce ne-am despărţi? De ce nu m-aţi opri lângă dumneavoastră?

— Dacă te înţeleg bine, îmi ceri să te iau în serviciul meu?

— Da, domnule. În dimineaţa aceasta l-aţi rănit pe domnul Concini, care este atotputernic în ţară. Între voi şi el va fi de acum înainte o luptă fără milă. Cred, sunt sigur că în această luptă aş putea să vă fiu util. Iar eu, în ceea ce mă priveşte, m-aş sprijini pe voi împotriva lui Concini care mă urăşte.

— Nu zic nu, făcu Valvert gânditor. Dar eu sunt sărac.

— Veţi face avere, domnule, îl asigură Landry Coquenard. Aşteptând, nu sunt exigent. Un culcuş, o supă, hainele voastre vechi, este tot ceea ce vă cer.

Valvert se gândea, observându-l pe Landry. Această fizionomie inteligentă, vicleană, nu-i displăcea. Privirea limpede, nu se ferea, anunţa sinceritate. Văzuse omul la treabă. În luptă ar fi un tovarăş pe care ai putea să contezi. Îşi spuse că ar avea în el un excelent servitor capabil să-l sprijine atât în luptă, cât şi cu sfatul. Un servitor care i-ar fi devotat aşa cum un om de inimă i-ar fi celui ce-i datorează viaţa.

— Ascultă, făcu el brusc, povesteşte-mi puţin de ce Concini voia să te spânzure.

— Trebuie să vă spun, domnule, că am fost valetul, omul de încredere, al domnului Concini.

— Tu! şopti Valvert, cuprins de o vagă suspiciune. Când?

— Acum şaptesprezece ani. Vedeţi că asta nu este de azi şi nu mă întinereşte deloc. Era la Florenţa. Signor Concini era

departe de a fi ceea ce a devenit apoi. Dar era un cavaler tânăr şi elegant, un băiat frumos, vedetă pe care doamnele florentine şi-o disputau şi lângă care el se dezvolta atât cât putea, înţelegând deja de atunci că prin femeile frumoase îşi va croi drumul. A reuşit bine, trebuie să recunosc, căci iată-l devenit prin femei, mai bine zis printr-o femeie, adevăratul stăpân al celui mai frumos regat al creştinătăţii. Trebuie să vă spun, domnule, că nu era puţin lucru să fii omul la toate, confidentul unui asemenea cavaler elegant, atât de avansat în favorurile frumoaselor… Ştiu destule, care, pentru nimic în lume, nu ar dori să le vadă divulgate. Mai ales acum când este un mare personaj. Or, l-am părăsit pe Concini de mult timp. Nu l-am uitat. Dar el mă credea mort. Un ghinion, domnule, un mare ghinion, înnebunitor, să te scoată din sărite, mă urmărea de atunci cu o înverşunare pe care nu o puteţi bănui. Eram pe punctul de a muri lent în mizerie, când îmi reamintii de fostul meu stăpân, Concini, devenit atotputernic aici. Am comis o mare nebunie de a merge să-l găsesc şi de a-i povesti situaţia mea tristă. Rezultatul l-aţi văzut, domnule: Concini, speriat de a mă şti în viaţă, convins că-l voi trăda într-o zi, mă conducea la spânzurătoare, când am avut norocul să vă întâlnesc în drumul meu şi când m-aţi eliberat.

— Ei, spuse Valvert, care ascultase cu atenţie eşti sigur că nu-ţi poţi reproşa nici cea mai mică trădare faţă de fostul tău stăpân?

— Este adevărat, domnule, am ceva, aşa cum spuneţi, pe conştiinţă.

Şi, ridicând capul, privindu-l drept în ochi, cu un glas redevenit ferm:

— Dar de această trădare, pentru că trădare este, nu roşesc. Această trădare este o faptă bună. Poate singura care ar putea să-mi onoreze viaţa de lichea. Şi, deşi de această faptă bună depind toate necazurile mele întrucât, ca urmare a acesteia l-am părăsit pe Concini, jur pe

Dumnezeu, că nu am regretat-o niciodată şi că dacă ar trebui, aş face-o din nou.

— Să vedem povestea trădării tale, întrebă brusc Valvert, surâzând fără să vrea.

Şi, ca şi cum ar fi ghicit că interlocutorul său avea nevoie să fie stimulat, îi umplu, din nou, paharul cu vârf. Landry Coquenard îşi goli paharul dintr-o dată, se asigură dintr-o ochire bănuitoare aruncată în jurul lui că nu-l asculta nimeni şi, aplecându-se peste masă în timp ce Valvert se aplecă la rândul său, coborând glasul:

— În acel timp, signor Concini avea ca metresă – una din nenumăratele sale metrese, vreau să spun – o doamnă mare… una din cele mai mari şi mai nobile doamne.

— O florentină? întrebă curios Valvert.

— Nu, domnule, o străină, răspunse Landry Coquenard fără să ezite.

Şi reluându-şi povestirea:

— Se întâmplă un lucru neprevăzut şi care, totuşi, era uşor şi prudent să-l prevezi: doamna rămase însărcinată cu amantul său. Aceasta ar fi putut să aibă consecinţe îngrozitoare pentru cei doi amanţi. Nu ştiu cum a reuşit, dar este un lucru sigur că doamna ilustră a reuşit să-şi ascundă starea în faţa tuturor. Un copil veni pe lume. Era o fată, domnule. Cea mai mică, cea mai frumoasă şi cea mai adorabilă creatură a bunului Dumnezeu care se poate imagina. Dar – fiţi foarte atent, domnule, de aici începe trădarea mea – acest îngeraş al lui Dumnezeu, care aspira cu toate forţele sale la viaţă, abia ieşită de la sânul mamei sale, îmi fu dată de către tată, care mi-a ordonat să-i atârn o piatră grea de gât şi s-o arunc în apă, de la înălţimea lui Ponte Vecchio.

— Oribil! gâfâi Valvert emoţionat. Sper, diavole de Landry, că nu ai executat acest ordin monstruos!

— Nu, domnule, nu. N-am avut acest curaj îngrozitor. Şi de aici a început trădarea mea.

— Ce-ai făcut?

— Mai întâi, ceea ce nu se gândise tatăl să facă: înainte de a o îneca – căci domnule, nu vreau să vă ascund nimic şi trebuie să recunosc spre ruşinea mea că eram hotărât să ascult ordinul – înainte de a o îneca, am dus copilul la Santa Maria del Fiore. Era destul, nu-i aşa? S-o omor fără s-o trimit să pătimească etern în purgatoriu. Am botezat-o. Un botez bun, după toate regulile, înregistrată cum se cuvine în registrul parohiei. Şi am declarat-o, cu martori, ca fiică a lui signor Concini şi din mamă necunoscută. Şi i-am dat un nume, acela al oraşului unde s-a născut: Florence. Şi eu, Landry Coquenard sunt naşul. Este semnat, domnule.

— Florence! Numele este frumos, pe cuvântul meu! strigă Valvert entuziasmat. Landry, încep să am o părere mai bună despre tine! … Apoi?

— Apoi, am observat că era frumoasă ca un vis, această micuţă. Şi ea scoase un mic geamăt, oh! Atât de dulce, domnule, atât de plângăreţ, atât de trist, încât am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. M-am repezit ca un nebun, m-am dus într-un magazin, am cumpărat lapte bun, cald, bine îndulcit şi am făcut-o să bea pe săturate. Bine ghiftuită, ea îmi surâse cum trebuie că surâd îngerii, gânguri ceva care trebuie să fi fost o mulţumire şi adormi uşor în braţele mele, care o legănam maşinal. Iată, domnule, care fu trădarea mea.

— Landry, eşti un om brav! proclamă Valvert cu convingere. Apoi?

— Apoi, presupuneţi că nu puteam s-o păstrez.

— Da, nu este rolul unui bărbat să se preschimbe în doică. Şi apoi există un tată, acest mizerabil Concini. Mai devreme sau mai târziu, el ar fi aflat. Ar fi luat copilul. L-ar fi dat altcuiva, cu acelaşi ordin care ţi-l dăduse ţie şi acela, mai scrupulos decât tine, ar fi ascultat fără să ezite.

— Întocmai, domnule. Aşa mi-am zis şi eu. M-am gândit la o femeie pe care o cunoşteam. Era franţuzoaică, ca şi mine. Ştiam că trebuia, ca urmare a nu ştiu cărei istorii delicate, să părăsească cât mai curând Florenţa şi Statele marelui

duce de Toscana. Nu ezitai să-i încredinţez pe micuţa mea Florence, pe care începusem s-o iubesc din toată inima. Şi vă asigur, domnule, că mi-a fost foarte penibil. Dar sănătatea copilului conta înaintea tuturor, nu-i aşa?

— Da, făcu Valvert, care urmărea această povestire cu un interes plin de pasiune, mai bine era să te desparţi de copil decât s-o pui la dispoziţia asasinului său tată. În afara Toscanei, în afara Italiei, ea era salvată. Era esenţialul. Ai făcut bine, Landry.

— Sunt fericit că mă aprobaţi, domnule, declară cu gravitate Landry Coquenard. Domnule, am spus, fără să ascund nimic, ceea ce este ruşinea mea, dar pot să spun, pe bună dreptate şi ceea ce este de natură să atenueze puţin gravitatea faptelor mele.

— Spune, Landry, spune, autorizã Valvert.

— Iată, domnule: această femeie, această franţuzoaică, se numea La Gorelle. Ei i-am dat până la ultimul ban suma pe care Concini mi-o încredinţase, preţul crimei mele. O mie de ducaţi, domnule, era o sumă importantă pentru mine. Totuşi, dacă m-aţi crede, chiar dacă această sumă ar fi fost de zece ori, de o mie de ori mai mare, n-aş fi putut s-o păstrez. Mi s-ar fi părut că acest aur mi-ar arde degetele. Această sumă, care trebuia să fie preţul sângelui de copil, servi să-l salveze. Datorită ei, La Gorelle putu să părăsească Italia, ducând copilul. Iată, domnule.

— Şi copilul, mica Florence, ştii ce-a devenit? întrebă cu aviditate Valvert.

— Nu, domnule, răspunse Landry Coquenard, cu certitudine. Ştiu că trăieşte, că este fericită. Mai mult nu ştiu. Dar asta îmi ajunge.

— Concini o crede moartă?

— Da, domnule. Şi înţelegeţi că mă feresc să-l scot din eroarea lui.

— Ai făcut bine, drace! Şi, spune-mi, mama?

— Era o doamnă foarte ilustră, răspunse evaziv Landry Coquenard. Ea nu era italiancă. Şi ea a părăsit Florenţa şi

Italia la puţin timp după mine. Nu ştiu ce-a devenit şi mărturisesc că nu-mi fac griji pentru ea.

— Mărturia pe care mi-ai făcut-o nu mă determină să resping cererea ta de a intra în serviciul meu. Şi dacă ai fi dispus să părăseşti mizeria ta solitară ca să vii s-o împărţi cu mine…

— Mai mult ca niciodată, domnule, strigă Landry Coquenard, manifestându-şi bucuria. Sunteţi, cu adevărat, stăpânul pe care-l căutam. Cu voi sunt liniştit: nu voi primi niciodată ordin de genul celor pe care mi le-a dat Concini.

— Pentru că este aşa, te iau. De acum înainte, aparţii casei mele.

Fără să vrea nu-şi putu reţine un gest zeflemitor de ştrengar care îşi bate joc de el însuşi, vorbind cu emfază despre „casa sa”. Dar Landry Coquenard luă lucrurile în serios şi promise cu gravitate:

— Mă voi strădui să fiu demn de casa domnului conte de Valvert, care valorează mai mult, mi se pare decât cea a signorului Concino Concini.

— Aceasta poţi s-o spui cu toată încrederea, căci domeniul meu nu este un titlu cumpărat ca o marfă proastă ca marchizatul său d’Ancre, replică plin de mândrie Valvert.

Capitolul 9

Confidenţe.

Odet de Valvert şi Landry fiind de acord, Valvert plăti, se ridică şi cu un zâmbet zeflemitor, cu o intonaţie intraductibilă, spuse:

— Acum, maestre Landry, urmează-mă la palatul unde vor locui signoriile noastre ilustre.

Ei ajunseră în strada Cossonnerie – pe care o numeau cu toţii strada Cochonnerie – şi se opriră pe strada Saint-Denis, în faţa casei care făcea colţul cu aceste două străzi. Pe strada Saint-Denis, în faţa bisericii Saint-Sépulcre, se afla un han renumit, hanul Lion-d’Or, ceea ce reprezintă un joc de cuvinte care vrea să spună că pe pat dormi (au lit on dort).

Valvert intră în curtea acestui han şi se duse direct la grajd. Acolo se asigură că faimosul cal, ce-l datora recunoştinţei regale, ajunsese bine prin grija lui Escargasse şi Gringaille. Apoi, deschise uşa unui coridor îngust şi întunecos, de o curăţenie îndoielnică. Cu o intonaţie glumeaţă, arătând aleea cu acelaşi gest zeflemitor, spuse cu voce tare:

— Iată palatul unde locuieşte domnul conte Odet de Valvert. Sus, sub acoperiş, mai aproape de ceruri, unde mă voi duce în curând, dacă Dumnezeu va dori să mă cheme la el înainte de a găsi acea avere pe care am venit s-o caut la Paris.

— O veţi găsi înainte, domnule conte, afirmă Landry Coquenard cu convingere fermă. Altfel, Dumnezeu nu ar fi drept, dar atunci nu ar mai fi Dumnezeu.

— Amin! făcu Valvert, izbucnind în râs.

Intră. Landry Coquenard îl urmă şi închise uşa în urma lui.

D'Albaran îi urmărise până acolo. Auzise ce spusese Valvert. Se apropie de casă cu înfăţişare mai mult decât modestă. O studie, cum studiase şi împrejurimile, cu o privire rapidă. Şi murmură:

— Ştiu că se numeşte Odet de Valvert, că este conte, că locuieşte aici, că este sărac şi că a venit la Paris să-şi caute norocul. Este un început care o poate satisface pe senora. Să vedem mai departe.

Merse până la strada Saint-Denis şi pătrunse, fără să ezite, în hanul Lion d'Or. Îl văzuse pe Valvert intrând acolo şi ieşind aproape imediat. În han începu să pună întrebări. Să-l lăsăm să-şi urmeze ancheta, care nu ne interesează şi să revenim la Odet de Valvert şi la Landry Coquenard, cu care încă nu am terminat.

Sus, chiar sub acoperiş, cum spusese Valvert, intrară într-un mic apartament format dintr-o cameră, o bucătărie şi un cabinet. Apartamentul era modest, dar era curat. Camera era confortabil mobilată cu un pat mare, o masă şi două scaune, un fotoliu şi un cufăr. Valvert întârzie o clipă cu o

anumită îngăduinţă. Deschise lucarna mare, îl chemă cu un semn pe Landry Coquenard şi foarte serios:

— Vedere minunată, spuse el.

Lăsă să treacă un timp şi adăugă:

— Pentru cei cărora le place să contemple acoperişurile ascuţite şi coşurile.

Trecură în bucătărie. Cu aceeaşi veselie lipsită de griji şi zeflemitoare, Odet de Valvert detaila:

— O maşină de lemn alb, două taburete tot de lemn alb, ustensile de bucătărie pe sobă, veselă şi pahare fără picior în dulapul din perete pe care-l vezi acolo. Iată! Cred că ştii să faci puţină bucătărie? Nu trebuie să-ţi închipui că averea noastră ne permite să mâncăm la tavernă în fiecare zi.

— Fiţi liniştit, domnule, mă oblig să vă gătesc câteva feluri de mâncare de care vă veţi linge pe buze.

— Într-un ceas bun! Îmi place mai mult să te aud vorbind astfel decât despre belferul acela italian, de i-ar rupe dracul gâtul! Vino, acum, să-ţi vezi cotlonul.

Intrară în cabinet, Landry Coquenard ferindu-se să răspundă şi mulţumindu-se să clatine din cap semnificativ. Mobilierul acestui cabinet se reducea la ceva foarte simplu: un cufăr şi un pat îngust.

— Iată, glumi Valvert, nu ai putea să locuieşti mai bine decât regele în Luvrul său.

— Adevărat, domnule, făcu serios Landry Coquenard, căci în comparaţie cu locul de sub Petit Pont unde m-am culcat nu mai târziu de ieri, aş putea să mă cred în paradis. Aici, cel puţin, sunt la adăpost.

— Să sperăm că ai sfârşit cu zilele proaste. Să sperăm că voi face avere.

— O veţi face, domnule. V-am mai spus-o şi vi-o repet: veţi face avere şi curând, v-o spun eu.

Valvert oftă. Ce-avea el? Oh! Puţine lucruri.

Până-n ziua aceea, nu vorbise cu nimeni despre dragostea lui. Acum, că avea la îndemână un om care-i plăcea, un om pe care instinctul îl simţea devotat sincer, îl mânca grozav

limba să-l aibă drept confident. Odet de Valvert, deci, oftă din ce în ce mai mult, provocându-l pe Landry Coquenard să-i povestească anumite episoade din viaţa sa tumultuoasă. Povestire, pe care, de altfel, n-o ascultă deloc. Sfârşind prin a remarca că stăpânul său ofta şi nu asculta povestirile pe care i le spunea fără a înceta să-şi cureţe cratiţele, Landry Coquenard nu se jenă să-i spună, căci aceste suspine prea dese începură să-l agaseze:

— Pe Belzebuth, ce-aveţi de oftaţi astfel, domnule? Mi se pare că dragostea dumneavoastră pentru frumoasa florăreasă nu este într-o situaţie atât de proastă ca să vă facă să răsturnaţi mobila cu suspinele voastre.

Odet de Valvert se opri deodată ca şi cum ar fi pus piciorul pe un şarpe veninos. Se întoarse dintr-o dată către Landry Coquenard, căruia îi întorsese spatele mergând şi cu mare uimire îi zise:

— Cine ţi-a spus că sunt îndrăgostit de micuţa florăreasă?

— Cum, cine mi-a spus! Oh, domnule, credeţi că sunt orb? … Am văzut!

— Ai văzut? … Dar… asta se vede, deci?

— Nu mai puţin decât nasul în mijlocul feţei, îl tachină Landry.

— Dar… dacă asta se vede, înseamnă că şi ea a văzut?

— Probabil, făcu Landry cu acelaşi ton de tachinare. Femeile, vedeţi, domnule, chiar cele mai inocente, au un fler deosebit de a ghici astfel de lucruri! Luaţi-o de bună că frumoasa Muguette v-a ghicit de mult.

— Oh, doamne! gemu Valvert şi se clătină.

— Ia te uită, sunteţi gata să leşinaţi acum? Ce fel de bărbat sunteţi? se miră Landry Coquenard.

— Ea ştie! Ea ştie! gemu, şi mai şi, Valvert.

— Ce vedeţi aici fără speranţă? Bucuraţi-vă mai degrabă, pe maţele lui Belzebuth. Ea ştie. Da, domnule, dar amintiţi-vă de surâsul şi de gestul amical pe care vi le-a adresat înainte de a dispărea. Slavă Domnului, pentru o fată care

ştie, mi-am dat seama că nu este deloc supărată. Trageţi şi dumneavoastră concluzia.

— Ce adevărat este ce spui! strigă Valvert bucurându-se extraordinar. Aşa este într-adevăr! … Mi-a zâmbit… Deci nu este supărată… Deci, pot să sper… Landry, bunul meu Landry, tu crezi cu adevărat că mă iubeşte?

— Cred că da, domnule. Poate că nici ea nu ştie încă, dar cu siguranţă că este deja îndrăgostită… Dacă nu este acum, va fi în curând, să nu vă îndoiţi. I-aţi făcut un serviciu deosebit, un serviciu pentru care nu va pierde din vedere să vă fie recunoscătoare. De la recunoştinţă la dragoste nu este decât un pas, care va fi repede trecut, dacă nu cumva şi este.

— Landry, bunul meu Landry, exultă Valvert, tu îmi deschizi ochii, tu mă salvezi. Mă măcinam în chinurile îndoielii. Acum, datorită ţie, văd clar. Simt, înţeleg că tu trebuie să ai dreptate. Dacă acum nu mă iubeşte, nu va întârzia să mă iubească.

— Mă confundaţi, domnule. Deci, nu v-aţi declarat dragostea?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? Poate un bărbat galant să vorbească despre dragoste unei fete cinstite, fără să-i vorbească despre căsătorie?

— Asta este, domnule, pentru că o iubiţi pe Brin de Muguet şi o vreţi ca soţie, ceea ce vă reţine de la a-i spune şi de la a-i cere mâna?

— Ei! mormăi Valvert furios, ce pot să-i ofer acum? Titlul meu de viconte? Bun conte, într-adevăr, fără nici o para chioară! Titlul ăsta ne va asigura traiul? Aşteaptă puţin să fac avere. Numai să găsesc un loc care să-mi permită de a-i asigura o existenţă uşoară.

— Atunci, domnule, grăbiţi-vă să faceţi avere. Grăbiţi-vă să găsiţi acest loc.

— Ah! Să se găsească acest loc şi îţi jur că nu-l voi lăsa să-mi scape. Nu, pe Dumnezeu, chiar de-aş intra în serviciul diavolului!

Astfel, această primă zi se scurse în confidenţe schimbate între stăpân şi servitorul său.

Când Landry Coquenard se strecură în cearşafurile albe care miroseau a leşie bună, cum spunea el, se întinse voluptuos şi adormi ca un preafericit, spunându-şi:

— Hai, că de data asta, cred că am găsit, în sfârşit, un adăpost bun. Stăpânul meu este un brav şi demn gentilom. Şi încă ceva care valorează mai mult, un bărbat viteaz şi onest.

Capitolul 12

Norocul apare.

A doua zi dimineaţa, Valvert se îmbrăcă, îşi încinse acea spadă bună primită de la Landry Coquenard şi ieşi, recomandându-i acestuia să nu se mişte din locuinţă şi să prepare prânzul.

Landry Coquenard promise şi îl lăsă să plece fără să facă nici cea mai mică observaţie. Şiretul companion nu se îndoia că stăpânul său a plecat pe stradă în căutarea lui Brin de Muguet. Îl pândi prin partea de sus a lucarnei. Îl văzu luând-o la stânga pe strada Saint-Denis. Imediat îşi luă la repezeală sabia, se înfăşură în mantaua sa până la ochi şi se precipită pe scară bombănind:

— Pe coarnele lui Belzebuth! Dacă îl las s-o facă îi vor scoate măruntaiele susţinătorii lui Concini, care trebuie să fie în căutarea sa. Să-l urmărim şi să facă cerul ca noi să nu fim în încăierare.

Într-adevăr, îl urmări pe Valvert, în toate evoluţiile sale şi cu atâta îndemânare, încât acesta nu bănui nici o clipă că este supravegheat de servitorul său.

Cele două personaje ale noastre, unul în urmărirea celuilalt, putură să circule în voie, fără să li se întâmple nimic neplăcut. Numai că Valvert nu găsi ceea ce căuta, în cele din urmă renunţă, dar era stăpânit de o dispoziţie groaznică. Tunând şi fulgerând, o luă din nou spre strada Cossonnerie.

Landry Coquenard înţelese că el se întoarce. Înţelese, de asemenea, în ce stare de exasperare putea să fie. Îşi luă picioarele la spinare şi îl depăşi, zicându-şi: „Oh! Drace, dacă observă că nu-i ascult ordinele şi că l-am urmărit, în dispoziţia în care trebuie să fie, este capabil să mă alunge.”

Tot alergând ajunse la locuinţa lor. Din fericire făcuse provizii în ajun. Se grăbi să le aşeze pe masă şi să pună faţa de masă. Când apăru Valvert nu terminase încă. Întârziase aproape o oră şi era, deci, îndreptăţit să se mire de ce nu este gata masa. Dar nu dădu atenţie.

Landry Coquenard se grăbi să termine. Şi când, în sfârşit, totul fu gata, văzând că Valvert nu vorbeşte deloc şi, fără să-i dea atenţie, bătea nervos în geamul lucarnei, îl întrebă, deodată, făcând pe prostul:

— Nu aţi văzut-o, domnule?

Valvert nu se miră că Landry Coquenard ştie unde fusese şi că-şi pierduse timpul cu cercetări nereuşite. Cum nu înceta să se gândească la iubita sa, i se păru foarte normal ca Landry, confidentul său, să nu aibă altă preocupare. Şi răspunse cu un „nu” morocănos, dând din cap.

— După încăierarea de ieri, era de prevăzut, reluă Landry Coquenard. Acest biet copil, încă emoţionat, a crezut fără îndoială că ar fi prudent să rămână, astăzi, acasă… Pariez că o veţi revedea mâine.

— Cred, Landry. Sper.

— Bun! Fiindcă suntem de acord, nu vă lăsaţi tentat de acest patéu apetisant şi de această pasăre rotunjoară?

Valvert aruncă o privire spre masă. Dintr-o dată i se trezi apetitul.

— Într-adevăr, spuse el.

Şi se aşează la masă. După Valvert, fu rândul lui Landry Coquenard să se ospăteze cu resturile bogate rămase de la stăpânul său. După aceea, se apucară să pălăvrăgească ca nişte vechi prieteni. Şi, firesc, vorbiră tot timpul despre frumoasa Muguette.

Flecărind, Valvert observă deodată ca Landry Coquenard era îmbrăcat în zdrenţele sale groaznice.

— Drace! făcu el, nu poţi să rămâi astfel. Deschide sertarul acestei mese.

— S-a făcut, domnule.

— Ia câţiva pistoli din portofel, du-te la vechiturile de aici de aproape, la Hale şi alege-ţi un costum complet de scutier. Du-te.

Landry Coquenard luă patru sau cinci monede de aur şi plecă în grabă, foarte fericit să facă troc cu nenumăratele sale zdrenţe în schimbul unui veşmânt confortabil.

Nu trecuseră nici cinci minute de când plecase, când cineva bătu la uşă.

— Intraţi! strigă Valvert, fără să se deranjeze.

Uşa se deschise. Un colos apăru în prag. Era d’Albaran. Părea că-şi terminase ancheta. În prag se înclină într-un salut plin de nobilă curtoazie şi, cu accentul său uşor, spuse:

— Este domnul conte Odet de Valvert cel căruia am onoarea să mă adresez?

— Chiar el, domnule, răspunse Valvert, care se ridică, destul de surprins de vizită inopinată a acestui necunoscut.

Şi imediat îl invită politicos:

— Vă rog să intraţi, domnule.

D’Albaran intră şi se prezentă pe el însuşi, ceremonios:

— Don Cristobal d’Albaran, conte castilian.

Odet de Valvert salută cu o graţie juvenilă care-i era caracteristică şi arătând unicul fotoliu, în timp ce el luă un scaun:

— Vă rog să luaţi loc, domnule conte, spuse el.

— Conte, începu d’Albaran, sunt în serviciul unei prinţese ilustre străine care mi-a făcut marea onoare de a mă trimite la dumneavoastră ca ambasador.

Valvert se înclină încă o dată şi aşteptă urmarea.

D’Albaran reluă:

— Nobila mea stăpână şi cu mine ne aflam, din întâmplare, ieri dimineaţă în strada Saint-Honoré. Deci, întâmplarea ne-

a făcut martorii faptelor dumneavoastră de vitejie. Prinţesa, nobila mea stăpână, a văzut totul şi a fost cuprinsă de o mare admiraţie pentru viteazul care sunteţi. Şi, datorită acestei admiraţii, m-a trimis la dumneavoastră să v-o exprim.

— Domnule, făcu Valvert, rezervat, mai mult ca niciodată, vă rog să transmiteţi umilele mele mulţumiri prinţesei, nobila voastră stăpână, pentru marea onoare pe care mi-o face. Dar nu merit toate complimentele cu care mă copleşiţi. Nu eram singur în lupta contra celor cinci spadasini ai lui Concini.

— Ştim, ştim, domnule, eram acolo, am văzut. Stăpâna mea a văzut şi ea. Şi admiraţia sa pentru dumneavoastră nu este deloc diminuată. Dovadă că m-a trimis să vă dau această mică bijuterie ca un semn de înaltă stimă cu care ea vă apreciază valoarea şi pe care vă rog s-o acceptaţi în numele său.

Spunând aceste cuvinte, îi prezentă o superbă agrafă de diamante. Valvert o luă, nu fără a estima cu coada ochiului pietrele minunate, spunând cu un aer degajat:

— Nu voi comite injuria de a refuza mărturia stimei pe care ilustra prinţesă mi-o acordă.

— Prinţesei îi place, continuă d’Albaran, să se înconjoare de tineri, puternici, cutezători şi fermi ca dumneavoastră, domnule. Şi dacă veţi fi de acord să intraţi în serviciul său, vă pot asigura că veţi fi primit cu toată consideraţia pe care o merită un viteaz ca dumneavoastră. Aţi putea considera că averea dumneavoastră este deja făcută.

— Oferta voastră pică de minune. Căutam tocmai, un serviciu într-o casă ilustră. Totuşi, înainte de a discuta condiţiile, pe care sunteţi însărcinat să mi le propuneţi, sunt două probleme esenţiale pentru mine, care trebuie rezolvate mai înainte de toate.

— Să vedem cele două probleme.

— În primul rând, vreau să ştiu numele acestei prinţese străine, care îmi face onoarea să se intereseze de mine.

— Dorinţă cum nu se poate mai firească, domnule, este vorba despre doamna ducesă la Sorrientčs, prinţesă suverană d’Avila, verişoara Maiestăţii Sale regele Filip al III-lea.

— În al doilea rând, trebuie să vă avertizez dinainte, cu toată onestitatea, că sunt bun şi fidel supus al regelui Franţei. Dacă doamna ducesă de Sorrientčs, care în calitatea sa de străină, nu ţine să aibă aceleaşi scrupule ca şi mine şi întreprinde orice altceva împotriva regelui Franţei, declar că voi părăsi imediat serviciul său şi îi devin duşman.

— Aceste cuvinte nu mă surprind din partea unui gentilom brav şi onest, aşa cum sunteţi voi. Fiţi liniştit, conte. Nu este intenţia doamnei ducese să întreprindă ceva împotriva regelui Franţei. Dimpotrivă.

Dar Valvert continuă fără prefăcătorie şi înconjur:

— Să vedem condiţiile dumneavoastră, acum.

— Doamna ducesă le-a rezervat să vi le aducă la cunoştinţă chiar ea însăşi. Pot să vă asigur dinainte că aceste condiţii impuse de ea depăşesc imaginaţia voastră.

Se ridică, imitat de Valvert. Şi cu un surâs:

— Când veţi dori, domnule conte, să vă duceţi la palatul Sorrientčs pe care-l veţi găsi la capătul străzii Saint-Nicaise?

— Poimâine, vineri, la ţapte seara, voi bate la uţa palatului Sorrientčs, promise Valvert.

D’Albaran aprobă cu un semn al capului. Nu se retrase însă. Cu o deosebită amabilitate, îl complimentă din nou:

— Sper că în curând veţi fi tovarăşul meu. Mă bucur şi mă felicit cu anticipaţie, din toată inima, căci am cea mai mare admiraţie pentru forţa voastră extraordinară.

— Compliment cu atât mai preţios, căci voi înşivă trebuie să fiţi dotat cu o forţă puţin obişnuită, replică Valvert salutând ceremonios.

— Da, făcu D’Albaran, cu o falsă modestie şi aruncând o privire complezentă bicepşilor săi monstruoşi. Şi eu am o

forţă deosebită. Înainte de a pleca, conte, trebuie să vă asigur că aveţi o înfăţişare care-mi place, într-adevăr. Când veţi fi de-al nostru, voi avea onoarea şi plăcerea de a mă pune complet la dispoziţia voastră pentru micile servicii, pe care un om vechi în serviciu poate să i le facă unuia nou.

— Mii de mulţumiri, conte, spuse Valvert, întreaga onoare va fi a mea şi întregul interes.

Valvert, ascultând pasul său greu care făcea să se cutremure scara când cobora, reflectă:

— Acest nobil hidalgo nu are, totuşi, nimic antipatic şi se poartă faţă de mine ca un gentilom desăvârşit. Nu contează, simt că nu vom fi niciodată prieteni… dacă nu devenim duşmani.

Capitolul 13

Micile secrete ale lui Landry Coquenard.

Odet de Valvert ridică din umeri cu nepăsare şi se îndreptă spre masă, pe care pusese, cu un gest de totală indiferenţă, agrafa cu diamante pe care o datora generozităţii ducesei de Sorrientčs. Luă bijuteria minunată şi o admiră pe toate părţile cu o bucurie copilărească. Şi admirând-o, imaginaţia să o luă razna.

„Pentru că prinţii francezi nu mă vor şi pentru că trebuie să-mi câştig existenţa, este bine să-mi iau un serviciu la un străin. De altfel, mi-am rezervat libertatea de a pleca, în caz că se întreprinde ceva contra regelui, deci conştiinţa mea poate fi liniştită.”

În timp ce făcea aceste reflecţii, Landry Coquenard se reîntoarse. Cu o privire rapidă, Valvert îl inspectă din creştet până-n tălpi şi detalia cu voce tare:

— Costum solid din postav excelent de Flandra, cizme rezistente, înalte, cască bună de piele, manta mare capabilă de a înfrunta ploaia şi furtuna… Eşti superb, într-adevăr!

— Mi-era teamă că domnul conte îmi va reproşa că n-am făcut mare lucru, făcu Landry Coquenard umflându-se în pene de complimentele primite, poate ar fi trebuit să vă menajez banii…

— Nu, nu, îl linişti Valvert, ai făcut ce trebuia, ce dracu!

Şi lăsând să izbucnească bucuria sa:

— De altfel, avem veşti. În absenţa ta, norocul a intrat aici. Priveşte-mi bijuteria. Ce zici?

Landry Coquenard luă agrafa pe care i-o întindea Valvert şi o examină cu un ochi de cunoscător.

— Un bijutier, nu prea hoţ, v-ar da cinci mii de livre în schimbul acestor pietre, când veţi dori.

— Crezi?

— Sunt sigur, domnule. Poate chiar, adăugă el, cinci sute de livre în plus. O! Mă pricep şi puteţi să aveţi încredere în mine. Dar aţi vorbit despre noroc, domnule. Mai este şi altceva?

— Este, îi dezvălui bucuros Valvert, că voi intra în serviciul unei prinţese străine: ducesa de Sorrientčs.

— Ducesă de Sorrientčs! şopti Landry Coquenard, care deveni foarte atent.

— O cunoşti? îl întrebă Valvert.

— Domnule, făcu Landry Coquenard, răspunzând unei întrebări cu o altă întrebare, nu este ducesa de Sorrientčs cea care a venit să vă propună chiar ea să intraţi în serviciul ei, nu-i aşa?

— Nu, un gentilom al casei sale, care mai înainte de toate, mi-a adus această agrafă din partea stăpânei sale, răspunse Valvert destul de mirat.

— Acest gentilom, continuă Landry Coquenard, nu este un spaniol nobil, un colos îmbrăcat într-un costum splendid violet?

— Îl cunoşti, deci?

— Imaginaţi-vă, domnule, că l-am văzut ieşind de aici. A venit direct la mine şi mi-a spus: „Eşti în serviciul domnului conte de Valvert”. Observaţi, domnule, că nu întreba. El afirma, ca un om sigur de ceea ce spune. Atunci, nu am ezitat nici o clipă şi am răspuns, privindu-l drept în ochi: „Nu, nu sunt în serviciul domnului conte de Valvert.”

— Ce idee! făcu Valvert.

Şi supărându-se:

— Ah! Caraghiosule, ai roşi, dacă ai mărturisi din întâmplare că eşti un serviciul meu?

— Nu gândiţi astfel, domnule, spuse Landry Coquenard ridicând din umeri. Am răspuns nu, dintr-o suspiciune instinctivă. Ştiţi ce mi-a răspuns acest nobil hidalgo?

„Totuşi, ai cinat cu el, ieri, l-ai urmat până la el şi acolo ţi-ai petrecut noaptea.” Ce spuneţi de asta, domnule?

— Este straniu, murmură Valvert, gânditor. În sfârşit, ce voia de la tine acest spaniol?

— Mi-a propus să intru în serviciul doamnei ducese de Sorrientčs.

— Şi tu?

— Se pare că-şi aranjează casa, făcu Landry Coquenard.

— Şi ce-ai răspuns?

— Cum, ce-am răspuns! Am refuzat, domnule, am refuzat cum se cuvenea, pentru că am onoarea de a fi cu voi.

— Eşti un băiat bun, Landry, făcu Valvert oarecum înduioşat. Nu voi uita dezinteresul tău şi semnul de ataşament pe care mi l-ai dat.

Dar aici trebuie să spunem că Landry Coquenard nu spusese tot adevărul lui Odet Valvert. Era cu totul exact că d’Albaran îi propusese să intre în serviciul ducesei de Sorrientčs. Cu totul exact că refuzase. Dar conversaţia avusese o urmare…

Fără să se lase tulburat, d’Albaran răspunsese:

— Stăpâna mea vrea să te vadă. Ea te va aştepta mâine dimineaţă, la ora nouă, la palatul său care se află la capătul străzii Saint-Nicaise. Vei bate de trei ori la uşiţa fundăturii şi vei pronunţa acest nume: La Gorelle.

— La Gorelle? murmură Landry Coquenard, care nici nu se aştepta să audă pronunţându-se acest nume.

— Stăpâna mea doreşte să vorbească cu tine despre copilul pe care l-ai botezat odinioară, căruia i-ai dat numele Florence şi pe care l-ai încredinţat, apoi, unei femei ce se

numea La Gorelle. Te previn că de vizita ta şi de discuţia cu ducesa depind averea şi fericirea acestui copil.

Deşi îl copleşea uimirea, Landry Coquenard nu ezitase nici o clipă şi promise.

Într-adevăr, a doua zi dimineaţă, în timp ce Valvert cutreiera cartierul în speranţa că o va revedea de departe pe cea pe care o iubea, Landry Coquenard, fără să spună nimic, se duse să bată la uşiţa palatului Sorrientčs care-i fusese descrisă de d'Albaran. Şi uşa se deschise cum pronunţă numele de La Gorelle.

În vestibulul somptuos unde aştepta nu fără o oarecare nerăbdare de a fi prezentat ducesei de Sorrientčs, care voise să-l vadă, auzi deodată o voce mieroasă, murmurând în spatele lui;

— Sfinte Thomas ajută-mă, dar e Landry Coquenard cel pe care-l văd aici!

— La Gorelle! strigă Landry Coquenard stupefiat.

— Mă bucur din toată inima să te văd că ai scăpat de acei băieţi răi, care te duceau să te spânzure... Isuse! Îmi voi aminti toată viaţa de înfăţişarea ta jalnică! Şi acum mi-e... milă. Sunt încă foarte emoţionată!

Ea spunea că se bucură cu un aer plângăreţ şi lugubru, care arăta clar că era dezolată de a-l regăsi sănătos. O bucurie sclipea în ochii săi ameninţători când îi aminti în ce situaţie critică îl văzuse şi când vorbea despre aşa-zisa milă pe care o încercase. Landry Coquenard nu se lăsă înşelat, de altfel, nici o clipă.

— Da, ştiu cu câtă afecţiune deosebită vrei să mă onorezi.

Şi ea observă foarte bine ironia lui Landry Coquenard, care nu-şi dădea osteneala s-o ascundă. Ea, însă, rămase nepăsătoare. Cu acelaşi ton dulceag, se fandosi:

— Este foarte firesc. Nu suntem prieteni vechi?

Şi, coborând privirea, forţându-se să roşească, se sclifosi:

— Nu uit că un sentiment foarte tandru ne-a unit cu mult timp în urmă. Nu uit că tu ai fost primul bărbat, care m-a

ţinut, virgină ignorantă şi pură, în braţele tale. Ah! Landry! Landry, oare o femeie poate să uite prima sa dragoste?

„Maimuţă bătrână!” gândi Landry Coquenard. Şi, cu voce tare, cu severitate:

— Dar ce cauţi tu aici?

— Dar sunt la mine aici! strigă La Gorelle.

Şi cu orgoliu;

— Sunt în serviciul Alteţei Sale. Mă ocup cu lenjeria. Ah! Este o adevărată binecuvântare pentru mine că am intrat în serviciul unei prinţese atât de bogate şi de generoase ca Alteţa Sa.

Ar fi putut continua, mult timp, astfel. Dar, în acel moment, d’Albaran apăru. La Gorelle îl uită pe Landry Coquenard, se cufundă în cea mai umilă reverenţă şi se îndreptă cu vioiciune spre uşa cea mai apropiată. Landry Coquenard nu dădu atenţie acestei deplasări rapide. Îşi spuse: „Ah! La Gorelle este în serviciul acestei ducese căreia toată lumea de aici îi dă titlul de Alteţă! Iată cum îmi explic că ea a fost instruită în lucruri pe care le credeam ignorate de toată lumea.”

Şi îl urmă, fără să spună un cuvânt, pe d’Albaran care-i făcea semn. După aproape o oră, el ieşi din palatul Sorrientčs şi se îndreptă spre strada Cossonnerie. Trebuie să credem că s-a înţeles foarte bine cu enigmatica ducesă de Sorrientčs, căci părea radios.

După câteva clipe, contele de Valvert se întoarse, şi el, acasă. Ca şi în ajun, nu observă că Landry Coquenard profitase de absenţa sa pentru a ieşi. Şi acesta era radios. Numai că nu făcu greşeala să-şi arate bucuria şi să spună de unde venea.

— Landry, strigă el, intrând, am văzut-o! A binevoit să-mi adreseze un surâs. Trăiască viaţa! Landry, am inima plină de bucurie şi de soare!

— Ea va ajunge, domnule, declară sentenţios Landry Coquenard, vă spun că va ajunge.

— La ce, Landry?

— Să vă iubească, pe măruntaiele lui Belzébuth! Dar spuneţi-mi, domnule, i-aţi vorbit, de data asta?

— N-am îndrăznit s-o abordez, recunoscu vrednic de milă Valvert.

— Totuşi, ar trebui să vă duceţi acolo într-una din zile. Căci dacă veţi rămâne întotdeauna mut, nu veţi fi niciodată lămurit.

— Este adevărat, conveni Valvert, înainte de a mă declara, trebuie să ştiu dacă mâine condiţiile impuse de ducesa de Sorrientčs vor fi suficiente pentru a-mi permite să-i ofer soţiei mele rangul care i se cuvine unei contese de Valvert. Hai, Landry, tu care eşti cu experienţă, crezi că un menaj se poate duce convenabil cu cinci sute de livre pe lună?

— Şase mii de livre pe an! Cu asta veţi avea un rang foarte onorabil, domnule. Chiar dacă cerul vă va da multe progenituri.

— Da, m-am gândit bine. Va trebui, deci, să-i cer această sumă ducesei de Sorrientčs. Dar oare nu va striga şi va găsi pretenţiile mele exagerate?

— Deloc, domnule. De altfel, dacă vreţi să mă credeţi, feriţi-vă să puneţi voi condiţiile. M-am informat despre această ducesă de Sorrientčs. Se pare că este extraordinar de bogată. Şi de o generozitate extravagantă. Lăsaţi-o să vină, să vorbească, să se angajeze. Susţin că nu veţi avea ce regreta şi că condiţiile sale vor depăşi pe cele la care v-aţi gândit.

— Asta şi era intenţia mea, recunoscu Valvert.

Şi cu hotărâre:

— Mâine mă voi lămuri. Poimâine, dacă lucrurile vor merge după dorinţele mele, voi întreba pe frumoasa Muguette dacă vrea să devină soţia mea.

— Şi într-o lună, se va sărbători căsătoria, afirmă Landry Coquenard cu fermă convingere.

— Cerul să te audă, oftă Odet de Valvert.

Capitolul 16

Valvert se dovedeşte nehotărât.

Vineri seară, la ora stabilită, Odet de Valvert, bătea, la rândul său, la uţa imobilului Sorrientčs. Abia îţi spuse numele, că fu condus într-o mică încăpere în care rămase singur. De cum intră, fu uluit de luxul fantastic care-l înconjura.

Imediat apăru d'Albaran.

— Voi avea onoarea să vă conduc chiar eu la Alteţa Sa, care vă aşteaptă în apartamentele sale.

Îl luă de braţ şi îl duse cu sine. Traversară mai multe săli mobilate cu aceeaşi somp-tuozitate extraordinară.

Ajunseră într-o cameră mică, un fel de capelă, mobilată destul de simplu, luminată blând de lumânări roz care, consumându-se, răspândeau un parfum uşor, foarte plăcut. Într-un fotoliu mare şi adânc, ca un tron, stătea o femeie. O femeie! … O fiinţă minunată, de o frumuseţe supranaturală. Avea treizeci de ani. Îmbrăcată într-o rochie foarte simplă, fără nici un ornament, de în fin, de un alb orbitor. Fără bijuterii, în afară de un deget cu un mic cerc de aur mat, asemenea unei verighete. Aceeaşi ochi mari şi adânci, de o blândeţe neliniştitoare, despre care am mai vorbit. Mişcări deosebit de armonioase. Maiestatea unei suverane. Aceasta era ducesa de Sorrientčs căreia nu i-am văzut până acum decât ochii.

D'Albaran se înclină în faţa ei, ca în faţa unei regine şi spuse:

— Am onoarea să-i prezint Alteţei Voastre pe domnul viconte Odet de Valvert.

Spunând acestea, se retrase discret. Ea zâmbi şi aceasta fu ceva ameţitor. Vorbea cu glasul său armonios, care te învăluia ca o mângâiere, în acelaşi timp blând, dar şi imperios şi merse drept la ţintă, fără să întârzie cu complimente:

— Domnule de Valvert, spuse ea, fidelul meu d'Albaran mi-a spus că sunteţi liber şi cu totul dispus să intraţi în serviciul meu, dacă vi se vor părea acceptabile condiţiile mele. Iată ce vă ofer: o sumă de cinci mii de livre ca mai

întâi să vă echipaţi convenabil; două mii de livre pe lună, locuinţă şi masă la mine, dacă v-ar plăcea să locuiţi la mine; vi se vor plăti toate cheltuielile în caz de misiune şi, după fiecare misiune, o gratificaţie, care va depinde de importanţa acestei expediţii, dar de care veţi fi satisfăcut, având în vedere că ştiu să fiu generoasă cu cei care mă servesc bine. Vi se pare acceptabil?

Odet de Valvert se înclină ca şi cum ar fi primit o lovitură violentă.

— Este prea mult, doamnă.

— Domnule de Valvert, spuse cu gravitate ducesa de Sorrientčs, nu este niciodată prea mult să plăteşti serviciile unui om de valoarea dumneavoastră. Deci acceptaţi?

— Cu bucurie, doamnă.

— Bine. Şi fiţi liniştit, ceea ce vă spun acum nu este decât un început. Ţin să vă asigur că veţi face avere: o să mă ocup de aceasta.

— Mă simt tulburat de atâta bunătate, doamnă.

Ducesa îi aruncă una din privirile sale adânci. Îl văzu vibrând de sinceritate şi entuziasm, gata de a se lăsa omorât pentru ea, devotat până la moarte. Ea nu-şi manifestă bucuria. Îşi păstră calmul său suveran. Se vedea că este obişnuită să aibă în jurul ei numai oameni devotaţi până la fanatism. Unul în plus nici n-o mira, nici n-o emoţiona. Ea reluă:

— D’Albaran mi-a făcut cunoscut despre rezerva pe care o aveţi în privinţa suveranului…

Ea lăsa fraza neterminată, ca să-i permită să-şi spună cuvântul. Sau poate ca să-l sondeze, căci îl examină până în fundul sufletului cu privirea sa de foc. Cât de devotat părea Valvert, totuşi răspunse imediat:

— Într-adevăr, doamnă, niciodată n-aş întreprinde ceva împotriva regelui meu.

— Liniştiţi-vă, domnule, eu sunt aici pentru a lucra cu toate forţele mele în favoarea regelui Franţei. Nu vă voi

cere, deci, nimic, care să nu fie în favoarea lui. Chiar atunci când va părea altfel.

— În acest caz, dispuneţi de mine, doamnă, cum veţi crede mai bine. Veţi găsi în mine fidelitate şi devotament absolut.

— Ştiu, făcu cu gravitate ducesă.

Ea se întoarse spre o măsuţă, care se afla la îndemână, scrise în grabă câteva rânduri şi sună dintr-un clopoţel. La acest apel, d'Albaran apăru şi rămase nemişcat lângă uşă. Fără să-i dea atenţie, ea se întoarse spre Valvert:

— Vă voi comunica la timpul potrivit ce aştept de la dumneavoastră, spuse ea. În aşteptare, veţi fi la dispoziţia mea şi nu veţi primi ordine decât de la mine. În schimb, aici toată lumea va trebui să vă asculte… În afară de d'Albaran care, ca şi dumneavoastră, nu va primi ordine decât de la mine şi cu care, sper, să trăiţi în bună înţelegere. Vă reamintesc că veţi avea apartamentul dumneavoastră aici, că veţi fi liber să-l ocupaţi sau să nu-l ocupaţi, cum vă convine.

— Când doriţi să-mi încep serviciul, doamnă?

— Să fiţi aici luni dimineaţă, vreţi?

— Luni dimineaţă voi fi la ordinele dumneavoastră, doamnă.

Cu o uşoară mişcare a capului, ea încuviinţă… Şi adresându-se lui d'Albaran, îi întinse fila pe care scrisese câteva cuvinte:

— D'Albaran, spuse ea, condu-l pe domnul conte de Valvert la casierul meu, care-i va plăti suma scrisă pe acest bon. Apoi, îi vei arăta apartamentul care îi este destinat. Puteţi să vă duceţi, domnule de Valvert.

Şi, cu un gest de regină, îi concedie pe amândoi. Ei se înclinară ca în faţa unei regine şi ieşiră. Afară, Valvert trebui să suporte complimentul colosului, care se felicita că îl are ca tovarăş cu o bucurie ce părea sinceră. La casier, Valvert, care se credea într-un vis minunat, se văzu numărând, în monede bune de aur, cinci mii de livre care fură îngrămădite într-un sac de piele. Plus două mii de livre.

— Pentru prima lună a domnului conte, plătit în avans, declară casierul cu cel mai graţios zâmbet şi cele două mii de livre se adăugară celor cinci mii în săculeţul de piele.

Condus de d’Albaran, Valvert ieşi, strângând la piept preţiosul sac pe care-l învăluia într-o privire înduioşată. Vizita la apartamentul ce-i era destinat se rezolvă foarte repede.

D’Albaran, care se străduia în mod vizibil să se arate un bun camarad, îşi îndeplini misiunea, dându-i câteva indicaţii preliminare cu privire la serviciul ce-l aştepta.

Înţelegând utilitatea informaţiilor care i se dădeau, Valvert asculta cu o atenţie deosebită, îşi notă cu grijă în memorie detaliile care i se păreau importante şi mulţumi călduros colosului.

— Alteţa Sa, spuse acesta terminând, este foarte exigentă, foarte severă. Ea nu iartă de două ori o neglijenţă sau o neatenţie în serviciu. Acestea sunt micile mizerii, care cu puţină bunăvoinţă se pot evita cu uşurinţă. De altfel, ea răscumpără toate acestea printr-o generozitate nebănuită. Ea v-a fixat salariul la două mii de livre pe lună. Douăzeci şi patru mii pe an reprezintă o sumă care ar satisface pe cel mai pretenţios. Mulţi stăpâni s-ar limita la aceasta. Ea nu şi veţi vedea că la sfârşitul anului gratificaţiile primite vor egala cel puţin salariul. Plătind astfel, mai mult decât regeşte, poate, cred, să ceară gentilomilor săi, precum şi celui mai umil servitor o ascultare absolută. Profitaţi de cele ce vă spun şi veţi vedea că o să vă simţiţi bine.

După ce a mulţumit pentru ultima oară, Valvert îşi înfundă sacul în buzunar, se înfăşură în manta şi ieşi din imobil. Deja era noapte.

Valvert se nelinişti deodată, văzându-se singur în întuneric. Niciodată nu-l încercase o astfel de nelinişte. Pentru că niciodată nu fusese în posesia unei asemenea sume mari ca aceasta pe care o aducea de la imobilul Sorrientčs. Din instinct, mâna pipăia buzunarul ca să se asigure că preţiosul sac se afla la locul lui. Apoi, pumnul i se

crispă pe mânerul sabiei, o luă pe mijlocul şoselei şi grăbi pasul.

În ciuda acestor temeri necunoscute până atunci, ajunse fără necazuri pe strada Cossonnerie. Se precipită pe alee, închise cu grijă uşa şi sări treptele scării, câte patru o dată. Se năpusti în mansarda sa şi, radiind de bucuria care-i revenise, anunţă triumfător:

— Averea, Landry, aduc averea!

— Lăsaţi-mă să văd, domnule.

— Priveşte.

Deschise sacul, îl ridică deasupra mesei şi lăsă să cadă, într-o cascadă zgomotoasă, monedele sclipitoare. Era un şuvoi de aur.

— Cât, domnule? se informă Landry Coquenard, cu ochii măriţi de uimire.

— Şapte mii, spuse laconic Valvert, care râdea din toată inima de figura scutierului său.

— Suma este frumuşică. Presupun că este pe primul trimestru?

— Nu presupune nimic tu! … Nu, aici sunt cinci mii de livre pentru a mă echipa şi două mii pentru prima lună.

— Adică douăzeci şi patru de mii până la sfârşitul anului. Pe mutra lui Belzebuth, este apreciabil!

— Este salariul fix, Landry, fix. Sunt şi gratificaţii în plus.

— Care se pot ridica la…?

— La aceeaşi sumă… după spusele contelui d’Albaran.

Landry Coquenard scoase un şuierat de admiraţie.

— Alteţa Sa, doamna ducesă de Sorrientčs face lucrurile bine, spuse el. Pentru moment, aveţi dreptate, domnule? Este o avere, o adevărată avere, o mare avere.

Capitolul 15

Revirimentul.

A doua zi dimineaţa, Odet de Valvert fu foarte mirat văzând că nu încearcă satisfacţia pe care era în drept s-o aştepte după fericita schimbare survenită în afacerile sale. Ce-l deranja oare? N-ar fi ştiut să spună. Ori poate încerca

să şi-o ascundă. Poate noua avere i se părea atât de extraordinară, încât cu greu putea să creadă că o are şi să-şi imagineze că ea va dura… Poate…

Ca şi în ajun, trebui să facă un efort ca să-şi revină. Ca şi în ajun, el trebui să caute, într-un dejun stropit din abundenţă cu băutură, puţin din acea veselie, care-i era atât de firească şi obişnuită când nu era decât un biet amărât, care-l trăgea pe dracu de coadă, fără siguranţa zilei de mâine, veselie ce părea să-l părăsească de când averea îi părea asigurată. Ca şi în ajun, el luă, dintr-o sticlă de Vouvray vechi, acel sentiment zgomotos pe care-l crezu sau se prefăcu că-l crede a fi bucurie.

După ce termină repede dejunul, Valvert mai rămase o oră la masă, în faţa unei sticle pe care o goli puţin câte puţin. După aceasta, se ridică şi-l avertiză pe Landry Coquenard:

— Plec. Mă duc să mă echipez.

Într-adevăr plecă. Coborând scările, mormăi bine dispus:

— Cu atât mai rău, fie ce-o fi, plec! Ai fi, desigur, nebun să refuzi o situaţie nesperată pentru nişte trăsnăi… În plus, aş fi cu ochii şi urechile la pândă. La cel mai mic lucru suspect pe care o să-l surprind, o să cer explicaţie. Şi dacă explicaţia n-o să mă satisfacă, mă retrag. Gata!

După ce luă această hotărâre, dintr-odată încetară toate ezitările şi tergiversările sale. Chiar îşi regăsi buna dispoziţie obişnuită. Seara, când se întoarse acasă, cumpărăturile erau făcute şi buna sa dispoziţie se menţinu, fără să fie nevoie să şi-o caute în conţinutul unei sticle. Odată cu buna dispoziţie îşi regăsi şi pofta de vorbă, trăncănind fără încetare, nu spuse un cuvânt despre ducesa de Sorrientčs, dar vorbi despre Brin de Muguet. Când ajungea la acest subiect, nu se sătura să vorbească, aşa cum nici Landry Coquenard nu se sătura să asculte. Luni dimineaţa, la ora pe care i-o indicase d’Albaran, Valvert se prezentă în faţa ducesei de Sorrientčs. Cu acea privire rapidă şi sigură, care-i era caracteristică, ducesa îl examină din creştet până-n tălpi. Arăta, într-adevăr foarte bine în

costumul său luxos, dar simplu, care-i şedea de minune. Ea zâmbi satisfăcută şi-i făcu o primire din cele mai graţioase. Chiar ea îl prezentă imediat celor din anturajul său şi el îşi luă pe loc serviciul în primire.

Către ora zece, ieşi. Se grăbi spre Brin de Muguet, care înainta zâmbitoare şi graţioasă, cu braţele pline de flori. Fu atât de emoţionat, că se opri uluit, fără să observe că-i acoperea uşa spre care ea se îndrepta, împiedicând-o astfel să intre.

Şi ea fu la fel de surprinsă că şi el. Cum el îi bara, fără să-şi dea seama, intrarea, ea se opri. Nu vru să dea impresia că se trage înapoi, mai ales nu vru să aibă aerul unei mironosiţe proaste, ingrate şi prost crescute. Şi se întâmplă un lucru cu totul neprevăzut de Valvert: ea fu aceea care i se adresă prima. Şi cu vocea sa melodioasă, cu surâsul său zburdalnic:

— Eram atât de tulburată ziua trecută, încât nu v-am mulţumit cum se cuvine pentru serviciul deosebit pe care mi l-aţi făcut. Scuzaţi-mă, domnule şi să nu credeţi că sunt o ingrată…

— Vă rog, doamnă, o întrerupse el cu vioiciune, scoţându-şi pălăria, să nu mai vorbim despre asta. Sper că acel bădăran, pe care l-am pedepsit cum trebuia, acum vă lasă în pace.

— Pentru moment, da, spuse ea surâzând. Dumneavoastră l-aţi bătut măr şi nu mai este în stare să se arate pe stradă.

— Dacă îndrăzneşte să reînceapă, faceţi-mi onoarea de a mă anunţa şi vă spun că va fi pentru ultima dată când acest caraghios îşi va permite să fie lipsit de respectul pe care fiecare bărbat îl datorează unei femei, făcu el cu căldură.

Atunci, observă că o împiedică să treacă. Se depărta vioi şi se se scuză:

— Vă cer scuze, stau aici ca o brută şi vă barez drumul de trecere.

— O! Nu este atât de grav şi nu sunt prea grăbită, spuse ea.

Şi începu să râdă, un râs senin, sincer, perlat, puţin maliţios. Începu să râdă şi el ca ea, împreună cu ea. Şi cum uşa era de-acum degajată şi ea nu se grăbea să treacă, el se informă foarte firesc:

— Deci, dumneavoastră sunteţi cea care împodobeşte casa cu flori?

— Da, de câteva zile, spuse ea cu simplitate.

Şi explică:

— Am avut norocul să fiu observată de către doamna ducesă, când vindeam flori pe stradă. Şi ea mi-a cerut să vin în fiecare zi, pe la această oră, să-i aduc câteva flori şi să le aranjez în capela sa şi în cabinetul său.

— Are dreptate, declară Valvert cu convingere. Am văzut buchetul dumneavoastră şi am admirat arta cu care erau făcute. Nu m-am îndoit deloc că acest florar sunteţi dumneavoastră. Deşi ar fi trebuit să mă îndoiesc.

Fu rândul său să întrebe, poate pentru a evita complimentele:

— Dumneavoastră sunteţi, deci, în serviciul doamnei ducese?

Şi cu o privire maliţioasă îndreptată spre costumul său:

— De puţin timp?

— Din dimineaţa aceasta, făcu Valvert, roşind de plăcere, căci îi surprinsese privirea.

— Mă bucur din toată inima pentru dumneavoastră, domnule. Aveţi o stăpână incomparabilă, într-adevăr demnă de un om de inimă, cum sunteţi dumneavoastră.

Uşa tocmai se deschisese. Ea îi făcu o reverenţă graţioasă şi intră. Valvert răspunse printr-unul din saluturile cele mai respectuoase şi se îndreptă spre strada Saint-Honoré, atât de fericit, atât de uşor încât i se părea că zboară. Această primă conversaţie cu iubita sa fusese, totuşi, destul de banală. Nu conta, de-acum primul pas era făcut şi el se gândi că era enorm.

De atunci, el ştiu să se aranjeze ca s-o întâlnească când ea sosea sau pleca, sau să fie în cabinet când ea intra acolo.

Numai că frumoasa florăreasă, cu zâmbetul său zburdalnic, se arăta întotdeauna puţin distantă, însă în chipul cel mai graţios din lume. Când îl întâlnea şi era singur, totdeauna ea avea pregătită o scuză ca să-l părăsească, după ce îi zâmbea şi-i făcea o reverenţă graţioasă. Dacă se afla în cabinet, se arăta mai puţin rezervată şi, când se ivea prilejul, schimba câteva cuvinte întotdeauna banale cu el. Şi asta se explică prin aceea că în cabinet întotdeauna era prezentă ducesa.

Astfel se scurse o săptămână. Vagile bănuieli ale lui Valvert dispăruseră sau se atenuaseră. Aşa cum se angajase, de-a lungul celor cinci zile, spiritul său fu totdeauna treaz, atent la toate, chiar la lucrurile cele mai simple, la cele mai banale în aparenţă. Nu descoperi nimic suspect. Viaţa ducesei părea să se desfăşoare la lumina zilei, regulată şi monotonă, plină de audienţele pe care le acorda nenumăraţilor solicitanţi, de rarele vizite pe care le făcea şi mai ales de operele de binefacere. În ceea ce priveşte serviciul său, era la fel ca acela care ar fi fost la domnul de Guise, la prinţul de Condé sau la rege. Chiar mai puţin agitat, căci în serviciul prinţilor, care se agitau mai mult sau mai puţin, nu i-ar fi lipsit misiunile, pe când în serviciul ducesei era încă în aşteptarea unei asemenea misiuni.

Bănuielile sale se potoliseră şi prejudecăţile vagi împotriva stăpânei sale dispăruseră. Încetul cu încetul, fără să se observe, deveni, ca şi d’Albaran, un fanatic al ducesei de Sorrientčs, în serviciul căreia ezitase să intre, în ciuda condiţiilor extraordinare ce i se ofereau.

Acum, această schimbare care se petrecea în el era oare fără ştirea ducesei sau rezultatul voinţei acesteia?

Ducesa nu era femeia ce-şi trădează sentimentele sau intenţiile. De foarte mult timp, ea învăţase să-şi compună o figură impenetrabilă sau care nu lăsa să se vadă decât sentimentele ce-i conveneau să se vadă.

Dacă ne referim la anumite priviri îndreptate, câteodată, spre el, nu credem că ne înşelăm dacă spunem că, din

motive, numai de ea ştiute, urmărea în privinţa sa, precum şi în cea a lui Brin de Muguet, fiica lui Concini, un plan bine gândit şi executat cu tenacitate calmă care nu putea greşi cu nimic şi cu o abilitate ce ţinea de domeniul miraculosului.

Da, sigur, ea dorise să câştige încrederea şi afecţiunea, „fiicei lui Concini". Şi reuşise pe deplin. De asemenea, dorise să câştige încrederea lui Valvert şi încă mai mult, devotamentul său: un devotament orb, absolut, care nu se dă înapoi de la nici un sacrificiu. Ea nu era acolo, dar simţea că în fiecare zi câştigă teren şi că, în curând, el îi va fi devotat cu trup şi suflet, un instrument docil în mâinile sale autoritare, care să nu vadă şi să nu audă decât ceea ce doreşte ea şi care să nu înţeleagă decât ceea ce doreşte ea ca el să gândească. Probabil că, voluntar sau inconştient – de exemplu ca Brin de Muguet – toată lumea din jurul ei o ajuta în sarcina pe care şi-o propusese.

Şi capodopera, miracolul era că aceasta se îndeplinea fără ca Valvert să observe, deşi, împins de nu ştiu ce fel de intuiţie misterioasă, el venise cu sufletul plin de suspiciune.

De ce această femeie enigmatică se comporta astfel şi care erau – bune sau rele – adevăratele sale intenţii? La aceasta, răspundem că nu vom întârzia s-o vedem la lucru, la lumina zilei. Vom fi, atunci, lămuriţi. Pentru moment, să revenim la Valvert şi la dragostea sa.

Capitolul 16

Declaraţia.

Încă de la sfârşitul primei săptămâni, de când intrase în serviciul ducesei, revirimentul încercat de contele de Valvert era atât de deplin, încât el îşi spunea: „Sunt un prost şi un nătărău! Nu ştiu ce imagini stupide şi răuvoitoare mi s-au cuibărit în cap! Ducesa este cea mai loială, cea mai onestă, cea mai bună femeie din lume. Ar fi de dorit ca toţi prinţii şi prinţesele Franţei să fie la fel ca această prinţesă din Spania. S-ar vedea, desigur, mai puţină mizerie, s-ar auzi mai puţine blesteme surde în rândul celor ce muncesc din greu pentru a câştiga doar atât cât să nu

moară de foame. Voi sta la ea până la sfârşitul zilelor mele pe care le doresc cât mai lungi. Or, fiindcă lucrurile stau astfel, de ce să nu culeg bucuria acolo unde-o găsesc: în dragostea mea pentru frumoasa Muguette… Ştiu bine că se poartă rezervat faţă de mine, dar ce, aşa este rolul unei tinere oneste care se respectă! Mă iubeşte? Ei bine, o s-o întreb chiar mâine. Fie ce-o fi!”

A doua zi era duminică. Asta n-o împiedică pe Brin de Muguet să vină că şi în celelalte zile, la aceeaşi oră.

Cu braţele încărcate de flori. Şi desigur că-şi îmbrăcase hainele de sărbătoare cu care părea şi mai fermecătoare decât de obicei.

Retras în apartamentul său, Valvert, care era liber în acea zi, o pândea de sus de la fereastră. Când o văzu traversând curtea pentru a ieşi, coborî în grabă, foarte decis să lămurească lucrurile. Ea nu făcu decât patru paşi pe strada Saint-Nicaise că Valvert o ajunse din urmă.

Văzându-l lângă ea, se încruntă puţin, semn de nemulţumire la ea. Totuşi, cu politeţea sa obişnuită, cu o voce tremurătoare, o imploră:

— Îmi permiteţi să vă însoţesc până în strada Saint-Honoré?

Ea grăbi pasul, spunând în chip de scuză:

— Scuzaţi-mă, sunt grăbită.

Şi, distrată, adăugă:

— Vedeţi, duminică, mă duc la ţară. Sunt singurele ore de odihnă şi de bucurie care luminează biata mea existenţă. Şi pentru nimic în lume n-aş renunţa sau pur şi simplu să le scurtez.

— Ah! Vă duceţi la ţară? La prieteni, fără îndoială? făcu Valvert.

Ea făcu un gest evaziv şi nu răspunse. De altfel, Valvert nu insistă. Cum s-ar spune, el nu vorbi decât pentru a vorbi, pentru a se exersa, fără să ştie bine ce spune. Mergeau unul lângă altul fără să vorbească. La fiecare pas pe care-l făcea, Valvert îşi spunea:

— Voi vorbi acum.

Dar nu vorbea.

Ajunseră în apropierea azilului Quinze-Vingts fără să scoată un cuvânt. Deja puteau să vadă trecătorii de pe strada Saint-Honoré. Încă puţini paşi şi se vor afla în mijlocul acestor trecători. Pentru el era prea târziu. Ea era pe punctul de a pleca. Valvert luă o hotărâre eroică:

— Permiteţi-mi să vă cer o favoare… o mare favoare din partea dumneavoastră.

— Vă rog, spuse ea cu un glas complet schimbat, lăsaţi-mă să trec… V-am spus că sunt foarte grăbită.

Dar el insistă:

— Vă implor, lăsaţi-mă să vorbesc. Vă jur că n-o să vă reţin mult timp.

— Haideţi, vorbiţi, făcu ea sec.

El se simţi sugrumat de o spaimă inexprimabilă. Întrevăzu cum o catastrofă se abate asupra lui. Totuşi, se angajase prea mult pentru a da înapoi. Merse până la capăt. Vorbi. Nu-şi reaminti nici un cuvânt din tot ce-şi pregătise mai înainte şi spuse cu un glas răguşit, nedesluşit:

— Vreţi să fiţi soţia mea?

Era clar că ea se aşteptase la toate, numai la aceste cuvinte nu. Şi ca şi cum nu-şi credea urechilor, ea se bâlbâi:

— Ce spuneţi? … Repetaţi!

— Vă iubesc, spuse el cu o blândeţe inexprimabilă, vă iubesc de mult timp. Dar singurele cuvinte pe care un bărbat onest, ca mine, putea să le spună unei femei oneste, ca dumneavoastră, mi-erau interzise din cauza sărăciei. Astăzi nu sunt bogat, dar am o situaţie strălucită. Orice s-ar întâmpla, vă pot asigura o situaţie demnă de dumneavoastră. Astăzi, pot vorbi. Şi iată de ce vă repet: vreţi să faceţi din mine muritorul cel mai fericit din lume, consimţind să-mi fiţi soţie?

Când terminase şi ea auzi că el îşi reînnoieşte cererea în căsătorie cu un respect şi o sinceritate de care era o

nelegiuire să te îndoieşti, ea începu să râdă încet, încetişor. Şi deodată izbucni în suspine convulsive:

— Lăsaţi-mă, lăsaţi-mă să plâng de recunoştinţă! … Aceste lacrimi sunt bune, consolează… Sunt lacrimi de bucurie…

— Cerule atotputernic! Mă iubiţi? …

Crudă inconştient, ca toate femeile care nu iubesc, răspunse cu sinceritate:

— Nu…

Şi fără să observe că el se clătina sub lovitura care-l săgeta drept în inimă.

— Domnule de Valvert, spuse în sfârşit, trebuie să vă cer cu umilinţă iertare.

— Pentru ce, doamne sfinte?

— Pentru că am crezut că sunteţi un bărbat ca toţi ceilalţi. Trebuie să vă mărturisesc că atunci când m-aţi abordat, am înţeles foarte bine că dumneavoastră căutaţi ocazia de a vă face declaraţia. Găsiţi, fără îndoială, că sunt foarte experimentată pentru o tânără. Dar, domnule, gândiţi-vă că nimeni nu se jenează de o biată florăreasă ca mine… Altă dată n-o să mă mai smulgeţi violenţelor acelui mizerabil! … Nu vă miraţi, deci, că am înţeles. Şi dacă m-am comportat atât de rece, nelinştită, rea, era pentru a vă avertiza, căci credeam că veţi avea acelaşi limbaj ca toţi ceilalţi. Pentru aceasta, pentru această părere proastă pe care am avut-o despre dumneavoastră, vă rog să mă iertaţi.

— Nu mă cunoaşteţi. Puteaţi să credeţi că voi proceda ca toţi ceilalţi.

— Dumneavoastră mă cunoaşteţi şi mai puţin, domnule. Şi totuşi nu m-aţi suspectat. Dumneavoastră nu v-aţi spus, cum îşi spun, fără îndoială, toţi: cu o fată a străzii nu e nevoie să faci „fasoane”. Pentru că dumneavoastră aveţi un suflet mai nobil decât mine. Totuşi mă credeam foarte mândră. Domnule de Valvert, sunteţi bărbatul cel mai galant, cel mai demn de stimă, cel mai demn din toată lumea asta de a fi iubit…

— Dar dumneavoastră nu mă iubiţi, spuse el cu amărăciune. Lăsaţi-mă să sper că mai târziu, când mă veţi cunoaşte mai bine, veţi consimţi să purtaţi numele meu.

— Acum vă cunosc, făcu ea, clătinând din capul său încântător. Chiar dacă v-aş fi iubit, v-aş fi spus: nu, nu pot să fiu soţia dumneavoastră.

— De ce?

— Haideţi, doar ştiţi bine: oare nobilul conte de Valvert poate să se căsătorească cu o fată ca mine?

— Nu sunteţi o femeie cinstită?

— Da, da, spuse ea, revenindu-şi cu mândrie şi vă asigur că nu este un merit neînsemnat din partea mea. Dar un gentilom, un bărbat cu rangul vostru nu se căsătoreşte cu o florăreasă de pe stradă, cu o Brin de Muguet, cu o Muguette, nume pe care mi le-a dat mulţimea.

— Fleacuri! Dacă aţi şti ce puţin mă interesează aceste nerozii!

— Mai târziu poate veţi găsi o tânără nobilă cu adevărat demnă de voi. Atunci veţi râde de veleităţile dumneavoastră de acum.

— Vă înşelaţi, făcu el cu un ton sfâşietor, această inimă, care vi s-a dăruit, niciodată nu o va lua de la capăt. Dacă nu mă vreţi, niciodată nu mă voi căsători cu altcineva, niciodată nu voi iubi pe altcineva. Vă voi păstra amintirea în fundul sufletului meu până ce domnul Dumnezeu mă va chema la El… ceea ce nu se va întâmpla deloc târziu.

Ea tresări. Tonul cu care vorbise nu-i lăsa nici o îndoială.

„El spune adevărul, strigă în sinea ei, este capabil să moară! … totuşi nu pot să mă căsătoresc cu el! Nu, nu pot s-o fac… Nu trebuie.”

Şi cu voce tare, cu o delicată blândeţe:

— Mă veţi uita, spuse ea. Trebuie, de altfel… Fie, e mai bine să vă spun: nu sunt liberă.

— Nu sunteţi liberă! se bâlbâi el, sunteţi măritată?

Privindu-l cu sinceritate în faţă, drept în adâncul ochilor:

— Nu sunt liberă. Dar dacă poate fi o consolare pentru voi, vă jur pe sănătatea mea că nu sunt mai liberă pentru alţii decât pentru dumneavoastră. Vă jur că nu mă voi căsători niciodată… Că niciodată nu mă va avea cineva. Adio, domnule de Valvert. În trista mea existenţă, momentele de bucurie au fost foarte rare. Vă asigur că le pot număra. Vă datorez unul din cele mai pure şi fericite momente. Nu-l voi uita niciodată.

Îi zâmbi afectuos, puţin trist şi, profitând de confuzia lui, plecă cu pas vioi şi uşor spre strada Saint-Honoré.

Capitolul 17

Încotro mergea mica florăreasă.

Valvert rămase ţintuit locului, pietrificat, zdrobit, privind-o cum se depărtează, cu ochii lipsiţi de expresie, îşi spuse: „Nu este liberă! … Nu este liberă! … Ce poate să însemneze asta? … Şi de ce nu este liberă… căci nu este măritată… căci nu iubeşte pe nimeni. Doar ea mi-a spus. Şi pentru că a spus, aşa trebuie să fie, căci un copil loial şi pur ca ea nu minte… Şi n-a minţit mai mult când a spus că dacă ar fi să iubească pe cineva, acela aş fi eu… Nu, n-a minţit. Simt şi eu că până la sfârşit m-ar fi iubit… Atunci ce poate fi? De ce nu este liberă, de ce? … Cerule! Trebuie să aflu ce se ascunde aici şi voi afla! …”

Porni ca un nebun spre strada Saint-Honoré. Nu-i fu greu s-o ajungă din urmă pe Brin de Muguet pe care voia s-o urmărească.

Brin de Muguet se îndreptă drept la ţintă, fără să încerce nici un ocol pe care-l făcea de obicei pentru a scăpa de cei ce-ar fi putut s-o urmărească.

Nu fu singurul care remarcă acest lucru. Un alt urmăritor cu faţa ascunsă în manta, căruia nu-i dăduse nici o atenţie, dar care îl observase foarte bine şi se păzea şi de conte şi de tânără, făcu aceeaşi remarcă ce dovedea că n-o urmărea pentru prima dată. Şi acest urmăritor era Stocco.

De ce oare graţioasa fată îşi neglija, în acea zi, preocupările obişnuite? Fără să se ascundă merse până în

strada l’Arbre-Sec, pe care o parcurse. Luând-o la stânga, ajunse în piaţa Trois-Mairies, piaţa care se afla la intrarea pe Pont-Neuf şi care se unea, mai departe, cu străzile Monnaie şi Pont-Neuf.

Intră într-un cabaret. După câteva minute ieşi. Şedea pe spinarea unui frumos măgăruş gri, cu picioarele în echilibru pe o scândurică. De grumazul măgăruşului atârna un coş.

— Hai, Grison, hai, străduieşte-te să mergi la trap, căci am întârziat foarte mult.

Grison îşi ciuli urechile lungi, îşi agită coada şi porni la trap. Singur, fără să fie condus, el porni pe Pont-Neuf. Ştia, desigur, unde mergea.

În spatele măgăruşului, cufundat în reflecţii sumbre, Valvert grăbi pasul şi-şi continuă urmărirea.

În spatele lui, fără să fie observat, se strecura, cu priceperea tăcută a unei vulpi, Stocco.

La dreapta şi la stânga, drumul era mărginit de câmpii cu trandafiri.

Pe panta unei coline se afla un cătun foarte mic, dar încântător care, ascuns cum era printre trandafiri, îşi merita pe drept numele: Fontenay-aux-Roses. La intrarea în acest cătun, una dintre primele case era curăţică, cochetă, cu cel mai vesel aspect.

Chiar în faţa porţii cu grilaj de şipci a acestui încântător cuib de flori parfumate se opri măgăruşul singur şi-şi anunţă prezenţa cu răgete vesele şi prelungite.

În căsuţă cineva stătea la pândă. Chiar înainte să se audă răgetele sale, o femeie de cincizeci de ani se repezi spre poartă şi o deschise, spunând:

— Iată-vă, în sfârşit! Ce târziu aţi venit astăzi! Ştiţi, începusem să mă neliniştesc.

— Nu este deloc vina mea, se scuză Brin de Muguet. O să vă povestesc despre asta, maică Perrine.

— Bine! Principalul este că sunteţi aici, sănătoasă, mulţumesc lui Dumnezeu! răspunse maica Perrine.

Şi prinzând fata în braţele sale viguroase, o ridică ca pe un fulg şi o puse încetişor în picioare. Şi cum femeia de treabă deja scotocea în coş, scoţând pachetul despre care am mai vorbit, ea o sfătui:

— Încetişor, maică Perrine, încetişor. Înăuntru sunt dulciuri şi lucruri fragile pentru fetiţa mea Lodʼse.

Mama sa!

— Aţi putea, totuşi, să vă gândiţi puţin şi la dumneavoastră. Tot ce câştigaţi cheltuiţi pentru Lodʼsette… fără a mai socoti ceea ce-mi daţi mie, întotdeauna pentru ea!

— Este fiica mea! repetă Brin de Muguet cu o gravitate neaşteptată. Şi nu vreau ca ea să aibă o copilărie tristă, fără mângâieri, aşa cum a fost a mea.

Capitolul 18

Mama Muguette.

Ele intrară şi mama Perrine închise poarta în spatele ei. Valvert se opri chiar în faţa acestei porţi. Norocul făcu să fie ascuns de un gard viu, fără de care cele două femei, care erau încă în grădină, l-ar fi putut observa. El era livid. Picioarele îi tremurau.

„Fiica sa! … Deci, ea are o fiică? Asta a vrut să spună când mă asigura că nu este liberă! … O fiică! Are o fiică! Şi pretinde că nu este măritată! Oh! Ce să cred? Ea, puritatea întruchipată, a avut un amant! Haida-de, este imposibil! … Nu am auzit bine, nu am înţeles! …”

Chiar în acel moment, de cealaltă parte a gardului, Brin de Muguet se interesa:

— Unde-mi este fiica, Lodʼse? Cum se face că nu m-a întâmpinat?

Valvert asculta. Fără îndoială că sfârşi prin a se convinge că înţelesese greşit, căci fu zdrobit când auzi pe cea pe care-o iubea, repetând aceste cuvinte: „Fiica mea, Lodʼse”, care răsunau în sufletul său ca o lovitură de trăsnet Văzu pe cele două femei cum se îndreptau spre grădina din spate. Maşinal, dădu la o parte gardul viu. Voia să vadă, să audă.

Un copil de aproape cinci ani se juca trist în fundul grădinii. Era frumoasă ca un vis, îmbrăcată nu ca o fată din popor, ci luxos, elegant, ca o fată din burghezia bogată. Se vedea bine că nimic nu era prea bogat, prea frumos pentru ea.

— Loďse! o chemă încetişor Muguette, mica mea Loďsette!

Copilul se ridică dintr-o săritură. Scoase un strigăt pasionat, care rezuma întreaga sa afecţiune:

— Mamă Muguette! …

Şi plecă fugind cât o ţineau picioruşele şi se aruncă în braţele întinse ale tinerei, o strânse nervos cu micuţele sale braţe, acoperind-o de sărutări şi repetând:

— Mamă Muguette! … Eşti tu! … Ai venit! … frumoasa mea mamă Muguette! …

— Fata mea, murmura Muguette încântată, devorând-o cu sărutările, micuţa mea dragă! … Frumoasa mea, micuţa mea Loďsette! … O! O iubeşti mult pe mămica ta Muguette? Să văd puţin, comoara mea, cum o iubeşti pe mămica ta.

Şi copilul, cuprinzând cu braţele sale albe gâtul tinerei, îşi frecă uşurel obrazul de al ei şi îmbrăţişând-o cu ardoare, spuse:

— O iubesc din toată inima pe bună mea mamă Muguette.

Iată ce văzu şi auzi Valvert, stând la pândă de cealaltă parte a gardului viu. Nu se simţi în stare să vadă şi să audă mai mult. Plecă, se afundă, împleticindu-se ca un om beat, lovindu-se de arbori şi tufişuri, drept în faţă, fără să ştie în ce parte merge. Dar, dacă ar fi stat mai mult timp, iată ce-ar fi auzit:

După primele efuziuni cu copilul, cele două femei se aşezară pe o bancă rustică ce se afla acolo. Micuţa Loďse se aţează între genunchii celei pe care o numea „mama Muguette”.

— Priveşte ce lucruri frumoase ţi-am adus, spuse Muguette copilei.

Maica Perrine desfăcu pachetul adus de tânără. Aceasta scoase de acolo prăjiturele, drajeuri, o mulţime de dulciuri

şi jucării, multe jucărioare. Aceste minunăţii o făcură pe fetiţă să tropăie de bucurie. Având o fire foarte iubitoare, fetiţa îşi mărturisea recunoştinţa strângând-o cu pasiune pe mămica sa şi sărutând-o pe gură şi mai pasionat.

Maica Perrine remarcă:

— N-o să vă părăsească nici o clipă toată ziua. O! Ea vă iubeşte mult.

— Niciodată n-o să mă iubească prea mult, zâmbi Muguette emoţionată. Nu trăiesc decât pentru ea. Ştiţi, maică Perrine, că pentru ea, nu mai târziu de dimineaţa asta, am respins un gentilom viteaz şi demn care mă voia de soţie.

— Un gentilom!

— Un conte, maică Perrine, un conte.

— Şi aţi refuzat? … Pentru ea? …

Muguette făcu un semn că da, zâmbind. Maica Perrine o examină cu atenţie. Nu părea să încerce nici durere, nici regret. Nu-i lipsea fineţea bravei maici Perrine. Ea observă foarte bine indiferenţa liniştită a tinerei.

O sondă:

— Tânăr, acest conte?

— Nu mai mult de douăzeci de ani.

— Şi nu-l iubiţi?

Punându-i această întrebare cu un aer indiferent ţăranca robustă o observă pe tânără cu coada ochiului. Aceasta răspunse foarte simplu:

— Nu. Nu-l iubesc.

Şi gânditoare:

— Totuşi nimeni nu-mi pare mai demn de a fi iubit decât acest tânăr conte de Valvert… El se numeşte Valvert… Odet de Valvert… Odet.

— Este un nume frumos, făcu maica Perrine în ochii căreia se aprinse o scânteie maliţioasă.

— Nu-i aşa? spuse cu naivitate Muguette. Nu am remarcat niciodată cum acest nume, Odet, sună în acelaşi timp şi proaspăt şi blând.

— Da, făcu maica Perrine cu aerul cel mai serios, în timp ce privirea sa deveni, din ce în ce mai vioaie, vine întotdeauna o clipă când faci descoperiri ce te surprind. Şi spuneţi că este demn de a fi iubit, acest brav gentilom?

— Dacă aş putea iubi, el ar fi acela pe care l-aş iubi, mărturisi cu sinceritate Brin de Muguet. Şi dacă aţi şti cât este de viteaz şi de cutezător, în ciuda înfăţişării sale blânde şi timide, şi puternic, oh, atât de puternic, deşi are o alură de tânăr galant.

Povesti pe scurt, dar cu cât entuziasm, isprăvile lui Valvert: Landry Coquenard smuls armatei lui Concini, regele salvat de la moarte sigură, corecţia magistrală aplicată lui Rospignac şi locotenenţilor săi. Nimic nu uită.

— Isuse! se minună maica Perrine, dar este un om curajos acest domn gentilom! Şi spuneţi că nu-l iubiţi?

Şi cum tânăra repeta încă nu, cu capul:

— Bine, bine, nu am nici o grijă: asta va veni.

Şi cu un râs jovial maliţios:

— Poate că a venit deja fără să bănuiţi.

— Ce? Se sperie Muguette. Ce va veni, ce a venit deja fără ca să bănuiesc?

— Că o să-l iubiţi, bineînţeles!

— Va fi o mare nefericire, suspină Muguette.

— De ce? protestă bună femeie, din cauza micuţei Loďse?

Şi dojenitoare:

— Ce sens are să te sacrifici astfel pentru un copil care nu vă este nimic! Loďsette, în fond, nu este fiica voastră.

— Este adevărat. Dar o iubesc ca şi cum ar fi fiică mea cu adevărat. Şi am adoptat-o.

— Gândiţi-vă că acest copil poate are un tată şi o mamă care-o caută. Cine vă spune că într-o zi ei n-o vor găsi. În acea zi, vor veni să-şi ceară copilul. Ei bine, ce veţi face? Spuneţi-mi, să văd: ce veţi face?

— Sigur că va trebui să le-o dau. Ar fi o crimă să nu dai un copil mamei sale care plânge după el.

Micuţa Loďse părea absorbită cu totul de joc şi că nu dă nici cea mai mică atenţie celor spuse de cele două femei. Totuşi, deodată ea se ridică, se aruncă cu impetuozitatea-i obişnuită în braţele lui Muguette mirată şi cu un glas gata să izbucnească în plâns:

— Vreau să rămân cu tine, întotdeauna, spuse ea. Nu vreau să mă duc la părinţii mei. Nu-i cunosc. Sunt răi şi îi detest.

— Vai! Micuţa mea, gemu Muguette gata să plângă şi ea, ei sunt stăpânii şi noi trebuie să ne înclinăm în faţa voinţei lor.

La început, copilul nu răspunse. Dunga verticală care-i brăzda micuţa frunte atât de pură arăta că ea reflectează. Micul creier de copil lucra. La ce putea să se gândească acest mic înger blond?

— Mamă Muguette, dacă ai vrea… eu ştiu un mijloc să rămânem pentru totdeauna împreună.

— Ce mijloc, micuţa mea?

Copila păru că se reculege şi foarte gravă:

— Iată, spuse ea. Îl ştii bine pe Odet?

— Odet, se sufocă Muguette. Care Odet?

— Odet despre care vorbeai cu maica Perrine chiar acum…

Şi izbucnind:

— Îl iubesc mult pe Odet! … Îl iubesc din toată inima!

— Dar tu nu-l cunoşti! strigă Muguette.

— Loďse iubeşte pe toţi care-o iubesc pe mama Muguette. Îl iubesc foarte mult şi pentru că te-a apărat… Atunci, uite: pentru că te iubeşte şi vrea ca tu să fii soţia lui, tu nu ai decât să spui da. Atunci eu aş fi fiica sa. Atunci, el, care este atât de puternic, atât de puternic, va şti bine să ne apere pe amândouă. Atunci, nimeni nu va putea să ne despartă. Tu nu vei fi singură, părăsită. Nu vei mai plânge. Vezi cât de simplu este. Spune da, mamă Muguette, spune da, te implor.

— Ah! Îngeraşul drag al bunului Dumnezeu! izbucni maica Perrine, ea a fost aceea care a găsit adevărata cale, ea! Ascultaţi aici, domnişoară, ascultaţi glasul inocenţei care vorbeşte prin gura ei!

— Ah! se apără Muguette, dacă vă puneţi toţi împotriva mea! …

— Nu există altă cale. Copila, inspirată de către Dumnezeu, a văzut lucrurile aşa cum trebuie să fie. Acest conte de Valvert este o inimă vitează. Va adopta copilă, care va găsi în el un apărător.

— Admiţând că mă veţi face să-mi schimb hotărârea, acum este prea târziu. Am fost atât de netă, de categorică, în dimineaţa asta, încât niciodată domnul de Valvert nu-şi va reînnoi cererea. Nu vreţi totuşi, ca eu să alerg, acum, după el?

— Fiţi liniştită, zâmbi maliţios maica Perrine, nu veţi fi nevoită să ajungeţi acolo. Vă spun eu, că el va reveni. Atunci, în loc să-l respingeţi aşa cum aţi făcut, spuneţi-i cu sinceritate ce este cu micuţa dumneavoastră Loďsette. Dacă este un om de inimă, aşa cum îl cred, va fi foarte fericit să adopte copilul din dragoste pentru dumneavoastră.

Muguette nu părea prea convinsă. Atunci, micuţa Loďse care asculta cu aerul său grav şi gânditor, veni în ajutorul bătrânei. Îmbrăţişând-o cu tandreţe pe Muguette, cu glasul său calin, îi rugă:

— Spune da, mamă Muguette, spune da.

— Ei bine, făcu Brin de Muguete învinsă, pentru tine, dragă micuţă, voi spune da.

— Ce fericire! strigă Loďse, bătând cu bucurie din mânuţe.

Şi maica Perrine, cu surâsul său maliţios, încheie:

— Veţi vedea că acest sacrificiu va fi cu adevărat mai agreabil şi mai avantajos decât acela pe care aţi avut ideea bizară să-l îndepliniţi.

Iată ce ar fi auzit Valvert, dacă ar fi avut forţa şi curajul să rămână puţin mai mult la pândă, în spatele gardului viu.

Capitolul 19

Abandonată.

Dar Valvert plecase, aşa cum am spus şi chiar la el vom reveni.

El nu ştiu niciodată cum reuşise să revină la Paris şi ce făcu acolo restul zilei şi al serii.

Se regăsi la el acasă, pe strada Cossonerie, către miezul nopţii. Instinctul l-a adus, fără îndoială, acolo. Landry Coquenard se culcase de mult timp şi dormea ca un prea fericit. Valvert nu-l trezi. Se lăsă să cadă greu în micul fotoliu din apartamentul său şi, frânt de oboseală cum era, până la urmă se cufundă într-un somn greu, agitat.

Acolo îl găsi Landry Coquenard, a doua zi dimineaţă şi, foarte neliniştit, îl trezi. Cu toate întrebările puse şi şmecheriile folosite pentru a-şi face stăpânul să vorbească nu reuşi să-i deschidă gura.

Valvert se spălă pe faţă şi plecă, lăsându-l pe Landry Coquenard cu totul zăpăcit şi din ce în ce mai neliniştit. Se duse să-şi ia serviciul pe lângă ducesa de Sorrientčs. În timpul celor două zile, îşi îndeplini acest serviciu pur şi simplu maşinal, fără ca cineva din anturajul lui să observe criza teribilă prin care trecea. Ducesă remarcă faptul că este foarte palid. Dar la întrebarea binevoitoare pe care i-o puse, el răspunse cu un ton foarte firesc că nu se simţea bine. Şi aceasta fu totul.

În timpul acestor două zile, el nu se mişcă din imobilul Sorrientčs, unde îţi lua masa ţi se culca. Adică se aşeza la masă, bea mult, dar abia atingea, fără poftă, felurile apetisante care i se serveau: se plimba cu paşi furioşi în apartamentul său şi, când la revărsatul zorilor, se simţea extenuat, se arunca cu totul îmbrăcat pe pat şi dormea două ore. În timpul acestor două zile, el evită cu grijă s-o întâlnească pe Muguette, care venea cu regularitate, la ora obişnuită, să aducă flori ducesei.

Şi ajunse, în starea în care se afla, să nu mai poată gândi: Muguette dorea să-l vadă, să-i vorbească cu atât mai multă ardoare, cu cât înţelegea bine că fuge de ea.

În a treia zi, care era o miercuri, el ieşi în clipa în care tânăra tocmai ieşea şi ea. În cursul acestor trei zile cât reflectă asupra celor ce avea de făcut, el reuşi să ia o hotărâre decisivă. Într-adevăr, cu un pas foarte hotărât se duse să se ascundă într-un intrând din apropierea azilului Quinze-Vingt.

Şi aşteptă.

Muguette ieşi. Era foarte tristă, în timpul acestor trei zile, nu încetă să se gândească la Valvert. Fu foarte surprinsă şi bucuroasă să vadă că, dintr-o dată, apare în faţa ei. Bucuria să se stinse imediat, văzând ravagiile îngrozitoare, făcute de aceste trei zile, în fizionomia lui.

— Ah, Dumnezeule!

— Mă găsiţi foarte schimbat, spuse el cu înfrigurare. Mulţumesc lui Dumnezeu, am suferit mult… atât de mult încât mă întreb şi acum cum se face că mai sunt în viaţă. Nu înţelegeţi? Veţi înţelege. V-am urmărit duminică. Da, v-am urmărit până la Fontenay-aux-Roses… Am auzit totul… am văzut… am văzut-o pe micuţa Loďse.

Ea deveni lividă. Se uită la el cu ochii măriţi de spaimă:

— Ei bine, acum ştiţi… acum ştiţi că n-am minţit când v-am spus că nu sunt liberă.

— Nu mi-aţi spus tot adevărul, făcu el cu blândeţe.

Şi, cum era emoţionată fără voia ei, schiţă un gest de protest.

— Să trecem peste asta, reluă el voios, nu v-am oprit pentru a vă adresa reproşuri. Vreau să vă spun simplu: am văzut-o pe micuţa Loďse… Este adorabilă această copilă. Şi înţeleg că o iubiţi. Îi trebuie un tată acestei mici făpturi. Trebuie să aibă un tată, ca toată lumea. Dar acest tată este mort sau trăieşte? Trebuie s-o ştiţi…

— Nu ştiu nimic, spuse ea, fixându-l cu strălucirea ochilor săi mari.

El oftă cu greutate şi fu ca un horcăit sfâşietor. Lăsă să treacă un timp şi încheie, ca şi cum s-ar fi grăbit ca să termine:

— Atunci… dacă vreţi… voi fi eu tatăl copilului! Cererea în căsătorie o reînnoiesc. Acceptaţi, dacă nu pentru mine, atunci pentru copil.

Ea nu răspunse imediat. Emoţionată, tulburată până-n adâncul sufletului său, fu incapabilă, în acel moment, să pronunţe vreun cuvânt.

El crezu că nu reuşise s-o convingă. Tremura:

— Refuzaţi? … Deci vă produc oroare? … Dacă aşa este spuneţi-o deschis. Părăsindu-vă, vă jur că îmi voi străpunge de-a dreptul inima cu această spadă… astfel, veţi scăpa de mine şi de neplăcerile pe care vi le-am produs.

Ea înţelese că el va face aşa cum a spus, poate chiar sub ochii ei, căci el trăsese sabia pe jumătate din teacă.

Scoase un strigăt de spaimă nebună, care era în acelaşi timp, o mărturisire.

— Odet! …

Şi se aruncă asupra lui, îl strânse bine de braţ, împingând blestemata sabie la fundul tecii şi, cum se mai temea de teribilul gest sinucigaş, îi prinse mâna dreaptă cu amândouă mâinile, o strânse convulsiv, o ţinu prizonieră, imobilizată. El o lăsă, neînţelegând încă. Atunci ea vorbi cu o voce tremurătoare, blândă, ah, atât de blândă, încât el mii ta până în adâncul fiinţei sale.

— Cât de mult greşiţi! … Cum aţi putut crede? … Odet, Loďse nu este fiica mea… Loďse este o fetiţă pierdută, furată poate, pe care am adoptat-o şi de care mă simt atât de puternic ataşată, încât n-aş iubi-o mai mult chiar dacă ar fi fiica mea. Este purul adevăr.

— Este posibil?

— Să mă trăsnească, dacă mint! …

Ea se ţinea dreaptă, puţin palidă, zâmbind blând în ciuda emoţiei sale. El nu se îndoi şi înţelese, în sfârşit, ceea ce spunea atitudinea ei atât de clar. Bucuria se vărsa asupra lui ca o cascadă puternică. Apoi, înclină capul ruşinat:

— Iertare! … Ah, iertare! …

Ea se aplecă asupra lui şi cu o atingere foarte uşoară, totuşi irezistibilă, îl ridică spunând:

— Nu am de ce să vă iert. Toată lumea ar fi crezut ca dumneavoastră. Nu am avut dreptate şi eu sunt aceea care trebuie să vă cer iertare pentru neajunsurile ce le-aţi avut din cauza prostiei mele şi a lipsei mele de sinceritate.

— Ah! Ce bună sunteţi! … Şi cât vă ador!

— Acum, spuse ea, regăsindu-şi zâmbetul zburdalnic, trebuie să ştiţi tot… Tot ceea ce ştiu despre mine însămi şi despre Loďse. Şi ştiu atât de puţine lucruri, încât aş putea repede să vă spun totul.

Se reculese o clipă. El prinse curaj. La rândul său îi luă mâna, pe care abia o atinse într-un sărut respectuos şi, reţinând-o între mâinile sale fără ca ea să se gândească să şi-o retragă:

— Vă ascult, spuse el cu un ton plin de profundă tandreţe.

— Cine sunt? începu ea. Unde m-am născut? Cine sunt părinţii mei şi dacă ei mai trăiesc? Nu ştiu nimic despre toate acestea. De când îmi amintesc, mă văd sub autoritatea unei femei, care se numea La Gorelle şi care avea grijă să-mi reamintească, în fiecare clipă, că eram o fată abandonată pe care o ţinea din caritate. În acea vreme, părea să am un nume de botez, ca toată lumea, pe care La Gorelle îl ştia şi mă chema astfel, din când în când. Care era acel nume? Cred că dacă l-aş auzi, l-aş recunoaşte. Dar e atât de mult timp de atunci şi l-am auzit atât de puţin, încât singură n-am putut niciodată să-l regăsesc, căci mult timp am tot încercat să-l regăsesc. Până la urmă am renunţat. La Gorelle care trebuie că avea motivele sale pentru asta, mi-a dat foarte repede un alt nume. Mai întâi, mă chema „Fata abandonată”. Apoi, găsind fără îndoială acest nume prea lung, mă numi foarte simplu „abandonată”. Când eram foarte mică, ea mă lua în braţe, pe jumătate goală şi mergea să cerşească. Şi mă ciupea până la sânge pentru a mă face să plâng, pentru că lacrimile unui copil provoacă

compasiune sufletelor caritabile, care se arată mai generoase.

— Cotoroanţă ticăloasă! bombăni Valvert indignat.

— Mai târziu, la trei sau patru ani, cum ei nu-i plăcea să se expună intemperiilor, mă trimitea să cerşesc complet singură. Apoi, cam la şapte sau opt ani, ea mă trimitea pe câmp să culeg flori sălbatice pentru a le vinde. Astfel am învăţat meseria mea de florăreasă. Nu cunosc decât o singură faptă bună la activul acestei femei, probabil că mai avea vreun interes, pe care nu-l ştiam, determinând-o la aceasta: nu m-a lipsit de o anumită instruire, m-a învăţat să citesc şi să scriu. Abandon, mizerie, muncă îndârjită, depăşind puterile unui copil, privaţiuni şi lovituri grele, iată în câteva cuvinte întreaga mea viaţă şi aş fi putut foarte bine să nu vă fi povestit mai multe.

— Ah! Maimuţă execrabilă, scroafă detestabilă! … Dacă aş prinde-o pe asta! … se înfurie Valvert strângând pumnii.

— Aş! făcu ea cu un zâmbet răutăcios, toate astea sunt acum departe. Ascultaţi istoria micii mele Loďse.

— Ascult, zâmbi Valvert, nici nu puteţi să credeţi cu cât interes pasionat.

El spunea adevărul. Se interesă cu entuziasm de tot ce-i spunea ea. Ţi acest interes trecu ţi asupra micii Loďse. De ce? Pentru că din prima clipă, imediat ce află din gura iubitei sale că Loďse este un copil pierdut, furat poate, se gândi inevitabil la vărul său Jehan de Pardaillan şi la fiica sa Loďse care-i fusese furată. Îşi spuse:

— Dacă, totuşi, este ea! …

Fără să bănuiască interesul deosebit, care-l făcuse atât de atent, ea îşi reluă povestea:

— Într-un oraş mare din sud la Marsilia, am trăit până la vârsta de doisprezece ani. În această perioadă, La Gorelle plecă. Cum se cuvenea, m-a luat cu ea. Să mergem la Paris, mi-a spus ea. Ne trebui un an ca să ajungem acolo, căci ea nu părea prea grăbită. Acum patru ani am ajuns. Nu ştiu ce a făcut La Gorelle. Dar îmi amintesc că începând cu prima

săptămână a sosirii noastre, am văzut-o întorcându-se, într-o zi, cu o pungă mare plină cu monede de aur, pe care începu să le numere în faţa mea. Bucuria ei atât de mare a făcut să uite că se află în faţa mea. Merse mai departe, într-un moment de expansiune, ea îmi mărturisi că, dacă o anumită afacere ce necesită plecarea sa imediată ar reuşi cum spera, ea va câştiga două pungi asemănătoare. Chiar a doua zi plecă, într-adevăr. N-aş şti să vă spun unde a plecat, nici ce-a făcut, dat fiind că m-a lăsat la Paris, sub supravegherea unei cotoroanţe ca şi ea. După o lună, reveni, la căderea nopţii. Ţinea un pachet ascuns sub pelerină. După ce zăvorî poarta, ea scoase pachetul, care conţinea un copil. Era Loďse.

— Şi spuneţi, o întrebă Valvert, că asta se întâmpla acum patru ani?

— Da.

— Sunteţi sigură?

— Vai, într-adevăr.

— În ce lună a anului?

— În luna august.

— Puteţi să precizaţi anume când în luna august?

— Fără greşeală. La Gorelle se întoarse într-o zi de sărbătoare când băteau clopotele, ziua sfintei Maria.

— La 15 august, prin urmare, făcu Valvert care tresărise de mai multe ori în faţa preciziei răspunsurilor ei.

În faţa acestor întrebări, ea se nelinişti:

— De ce mă întrebaţi acestea?

— Vă voi spune imediat, răspunse Valvert, asigurând-o cu un zâmbet. Continuaţi, vă rog.

— Începând de a doua zi dimineaţa, la deschiderea porţilor oraşului, noi luarăm din nou drumul sudului. Gorelle ducea copilul ascuns sub pelerină. De la un început, ea nu avu o altă grijă decât să se depărteze de oraş, cât mai repede posibil. Mergeam, deci, întreaga săptămână, oprindu-ne numai exact timpul necesar pentru a ne reface forţele. După aceasta, ea consideră, fără îndoială, că s-a

depărtat destul de mult şi se opri. A trebuit să-mi reiau lucrul care fusese întrerupt atât cât durase acest marş forţat. Trebuie să vă spun că Loďse avea aproape un an când a adus-o La Gorelle. Ea nu mai era în scutece, ci purta veţminte grosolane, uzate. De asemenea, trebuie să vă spun că La Gorelle mi-a dat să duc, printre altele, un pachet sfătuindu-mă să nu-l pierd, dat fiind că reprezenta bani pentru ea. Ştiam ce m-ar fi costat, dacă aş fi avut nefericirea să pierd acest pachet. Deci eram atentă. Dar, într-o zi, am avut curiozitatea să văd ce conţine acel pachet preţios şi l-am desfăcut. Conţinea veşminte de copil, dintre cele mai frumoase, dintre cele mai luxoase ce se pot vedea. Înţelesei că erau veşmintele Loďsei. Loďse era dintr-o familie nobilă şi bogată, dat fiind că toate piesele îmbrăcăminţii sale aveau brodată o coroană. Din instinct, fără să fi luat o decizie şi fără să mă gândesc la urmările neplăcute pe care acel gest l-ar fi avut pentru mine, am furat una din aceste piese: o boneţică ornată cu dantele preţioase.

— Pe care aţi păstrat-o, aşa cum ar fi trebuit?

— Cu mare grijă, puteţi crede. Într-o zi poate îi va folosi să fie recunoscută de către ai săi.

— Şi cum este această coroană brodată?

— O coroană de marchiz, da… Am aflat-o mai târziu.

— Ar reieşi că Loise este fiica unui marchiz? exultă Valvert.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Apoi? Apoi? făcu cu aviditate Valvert.

— Nu este nevoie să vă mai spun că, lipsită cu totul de afecţiune, am început s-o ador pe micuţă. Ea era atât de mică, de frumoasă şi nefericită, bietul îngeraş! La rândul său şi ea simţi imediat că nu mă avea în lumea asta decât pe mine, nici un alt refugiu decât la mine şi, de aceea, asupra mea şi-a revărsat întreaga afecţiune. Gândiţi-vă, că eram în culmea fericirii! Nu mai eram singură pe pământ. Aveam pe cineva care mă iubea, pe mine, Abandonată, aşa cum îmi spunea La Gorelle. Orice ar fi fost, nu voiam ca cea pe care

o consideram fiica mea, când vom fi singure, să sufere aşa cum am suferit eu. Într-o zi plecai, mulţumită lui Dumnezeu, dar nu la întâmplare, căci aveam ca scop drumul spre Paris. Am luat-o pe Loise, care mergea acum pe doi ani. Am avut norocul să scap de urmăririle lui La Gorelle, care trebuie să ne fi căutat peste tot şi am reuşit să vin aici, la Paris. Pe drum, am găsit mijlocul de a câştiga ceva bani. Începui s-o ascund pe Loďse, căci nu mă mai temeam de La Gorelle pentru mine însămi, îmi era îngrozitor de frică că ghinionul să n-o aducă la Paris, să vadă copilul şi să-l ia înapoi pentru a-l face să suporte aceeaşi soartă ca şi mine. Cu Loise la adăpost, m-am organizat. Ea mi-a purtat noroc.

— Acum, eu voi fi acela care va veghea asupra dumneavoastră şi asupra „fiicei voastre”. Eu voi avea grijă de tot ce vă trebuie. Şi puteţi fi sigură că de Valvert va şti să-şi respecte soţia şi fiica… Căci sper ca acum să nu mai aveţi nici o reţinere şi să acceptaţi, în sfârşit, să deveniţi soţia mea.

— Da, accept, spuse ea.

— Ah! Muguette, Brin de Muguet a mea, cum o să vă iubesc şi o să vă răsfăţ pentru a vă face să uitaţi zilele rele din trecut! Ce fericiţi vom fi! Vedeţi, ne surâde deja fericirea: Loďse, micuţa dumneavoastră Loďse, după cum mi-aţi spus chiar acum, i-am descoperit familia.

El o văzu devenind palidă. Îi luă mâinile, i le sărută tandru şi o linişti:

— Nu vă alarmaţi. Dacă vă vorbesc atât de hotărât este pentru că ştiu, sunt sigur, că nu va trebui să vă despărţiţi de copil.

— Cu adevărat? făcu ea, respirând uşurată.

— Loďse este fiica lui Jehan de Pardaillan. Şi iată care este şansa noastră: Jehan de Pardaillan este vărul meu prin alianţă.

— Jehan de Pardaillan, spuse ea. În ziua în care ne-aţi scos din mâinile acelui lacheu de Rospignac, domnul de Pardaillan, tatăl, mi-a pus câteva întrebări referitoare la

Loďse. Tocmai avusesem un schimb de cuvinte cu La Gorelle. Vă daţi seama că eram în gardă. Am răspuns acestor domni de Pardaillan că Loďse este fiica mea. Ei păreau dezolaţi. După aceea, am regretat că am minţit cu atâta convingere. Mi-am spus că poate era tatăl Loisettei a mea care-şi căuta fiica şi pe care-l înşelasem astfel. M-am interesat. Mi s-a spus: „Domnul de Pardaillan este cavaler. Fiul său, de asemenea.” Mi-am spus: „Întrucât Loďse este fiica unui marchiz, ea nu poate fi fiica acestui domn de Pardaillan care nu este decât „cavaler”. Conţtiinţa mea alarmată se linişti şi nu m-am mai gândit. Şi dumneavoastră îmi spuneţi, că este într-adevăr tatăl ei. Sunteţi sigur că nu vă înşelaţi?

— Cel care v-a informat, dulcea mea Muguette, v-a înşelat sau el însuşi nu era bine informat. Este adevărat că domnii de Pardaillan nu-şi iau alte titluri decât titlul modest de cavaler. Dar, prin tatăl său, Jehan de Pardaillan este conte de Margency. Acum ascultaţi, prin căsătoria sa cu verişoara mea Bertille, marchiza de Saugis şi contesă de Vaubrun, el a devenit marchiz de Saugis şi conte de Vaubrun. Înţelegeţi acum?

— Înţeleg.

— Şi voi, consimţind să deveniţi soţia mea, veţi deveni verişoara tatălui şi mamei Loďsei. Părinţii îşi vor lua înapoi fiica – nu vă alarmaţi, deci, vă spun – este foarte firesc, sunt patru ani de când răscolesc cerul şi pământul pentru a o regăsi. Dar ascultaţi-mă bine: ştiţi unde se află cele câteva petice de pământ şi cetatea în ruină care constituie domeniul meu de Valvert?

— Cum aţi vrea să ştiu? zise ea, zâmbind.

— Este adevărat, spuse el râzând din toată inima. Ei bine! Valvert este chiar lângă Saugis… Ah! Începeţi să înţelegeţi!

— Da, spuse ea, strălucind de bucurie. Ne vom duce să locuim la Valvert, aproape de Saugis. Cele două familii nu vor fi decât una… Loďse va avea două mame că s-o răsfeţe, în loc de una!

— Două mame şi doi taţi, adăugă el, râzând şi mai tare decât ea.

Capitolul 20

Audienţele particulare ale ducesei de Sorrientčs.

Trecuseră zece zile de când Odet de Valvert intrase în serviciul ducesei de Sorrientčs. În timpul acestor zece zile, Landry Coquenard venise misterios, de cinci sau ţase ori, la imobilul Sorrientčs. De fiecare dată ducesa îl primise în capela sa. Aceste discuţii, mai mult sau mai puţin lungi, nu avuseseră niciodată vreun martor. Fie că-şi luase măsuri în consecinţă, fie că-l favorizase destinul, Landry Coquenard nu-l întâlni niciodată pe Valvert, care nu ştia în continuare despre relaţiile oculte ce se stabiliseră între stăpână sa şi scutierul său.

În timpul acestor zece zile, Muguette veni, cu regularitate, în toate dimineţile, aşa cum am mai spus şi niciodată n-o zări pe La Gorelle. Ea nu ştia de prezenţa, în această casă, unde venea cu atâta plăcere, a aceleia care fusese călăul său. Landry Coquenard n-o întâlni niciodată în drumul său. El nu se interesă de ea, nici nu căută să afle dacă ea mai era sau nu în serviciul ducesei.

În ceea ce-l privea pe Valvert, el n-o cunoştea pe La Gorelle. Dacă ar fi întâlnit-o, nu i-ar fi dat mai multă atenţie decât le-o dădea fetelor de serviciu, cameristelor, servitorilor sau lucrătorilor nenumăraţi din această locuinţă fastuoasă şi imensă, unde trăia o lume întreagă.

Astfel, ducesa de Sorrientčs avea în mâna sa pe fiica lui Concini, născută la Florenţa, acum şaptesprezece ani, pe care tatăl său a vrut s-o arunce în Arno cu o piatră de gât. Ea mai avea doar două personaje – Landry Coquenard şi La Gorelle – care cunoşteau secretul naşterii acestui copil, precum şi crima proiectată de către tatăl ei. Şi aceste trei personaje îi erau foarte devotate, unele din interes, altele pentru că ea ştiuse să le câştige încrederea şi prietenia.

Vom arăta, acum, de ce ducesa atrăsese la ea cele trei personaje şi ce vroia să facă cu ele. Pentru aceasta, ne vom

ocupa de ducesă şi o vom urmări, pas cu pas, în toate mişcările sale.

Marţi, în ajun, ducesa primise un bilet. După ce l-a citit, l-a chemat pe d'Albaran şi i-a dat un ordin. Colosul plecă pentru a-l executa. El reveni după două ore. Şi, la întrebarea mută a ducesei, răspunse:

— Bineînţeles, doamnă, vă va primi mâine, la ora pe care o veţi fixa, în imobilul său din strada Tournon, unde se află în acest moment.

— Vom merge, deci, mâine dimineaţă, pe strada Tournon, răspunse ducesa şi adăugă:

— Ia măsuri să mă însoţeşti.

Colosul se înclină tăcut şi ieşi.

Am spus că ducesa se ocupa foarte activ de operele de binefacere. De asemenea, la o anumită oră a dimineţii, care deveni, repede cunoscută, toţi nevoiaşii din oraş, din vechiul oraş (la Cité) şi de la Universitate veneau să bată la uşa imobilului, care rămânea larg deschisă pentru ei.

În acea dimineaţă de miercuri, în timp ce Valvert discuta cu Muguette în apropierea azilului Quinze Vingts, unul dintre aceşti nevoiaşi, care trecuse fără să fie observat de către ceilalţi, se prezentă la imobil, însă nu la ora regulamentară.

După cum se obişnuia în asemenea cazuri, omul fu condus la d'Albaran, în faţa căruia se prezentă umil şi aplecat, aşa cum se cuvenea unui solicitant. În ceea ce-l privea, d'Albaran avea acea atitudine binevoitoare, puţin trufaşă, pe care o arbora în asemenea ocazii. Dar imediat ce uşa se închise după lacheul ce-l introdusese pe umilul burghez, atitudinea celor doi se modifică instantaneu: burghezul îşi reveni, iar d'Albaran abandonă aerul său protector, înainta zâmbitor şi, cu mâna întinsă, în spaniolă, spuse:

— Iată-vă, în sfârşit, dragul meu conte! Aţi avut un drum bun?

— Pe cât este posibil cu asemenea echipaj, răspunse stimatul conte, strângând cordial mâna care i se întinse şi

făcând o mutră foarte necăjită.

— Veniţi, hotărî d’Albaran. Alteţa Sa vă aşteaptă cu nerăbdare.

Chiar el îl conduse la capelă, îl introduse şi se retrase în anticamera care preceda capela. Rămase acolo, gata să alerge la primul apel al stăpânei sale.

Misteriosul solicitant, pe care-l primise ca pe un prieten şi era spaniol ca şi el şi căruia i se adresase cu titlul de conte, rămase singur în faţa ducesei ce stătea în fotoliul său.

— Bună ziua, conte, spuse ducesa cu vocea sa gravă şi armonioasă, într-o castiliană pură.

Şi cu un zâmbet graţios, ea îi întinse mâna cu un gest de suverană.

— Cum se simte regele, iubitul nostru văr? întrebă ea mai întâi.

— Mulţumesc mult, doamnă. Maiestatea Sa, regele Filip al Spaniei, graţiosul meu suveran, se simte minunat.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu şi să-l păzească întotdeauna în fericire şi prosperitate pe iubitul nostru suveran, spuse cu gravitate ducesa.

— Maiestatea Sa m-a însărcinat să vă spun că vă poartă o stimă foarte înaltă şi foarte deosebită şi că vă păstrează şi vă va păstra întotdeauna întreaga sa bunăvoinţă şi prietenie.

— Să-i mulţumiţi foarte umil regelui din partea mea. Să-l asiguraţi de statornicul meu ataşament şi de devotamentul meu neclintit.

— Nu voi pierde din vedere, doamnă. Maiestatea Sa a binevoit, printre altele, să mă însărcineze de a da Alteţei Voastre aceste scrisori, dintre care una este scrisă în întregime de mâna sa regească.

Ducesa luă scrisorile pe care contele i le întinse. Şi nimic în fizionomia sa, întotdeauna calmă, nu trăda nerăbdarea cu care aştepta aceste scrisori. Cu acelaşi calm suveran le desfăcu cu grijă peceţile mari şi parcurse cu rapiditate

scrisorile, fără ca pe faţa ei să se poată citi impresia pe care i-o făcuseră.

Terminând lectura, puse scrisorile pe masa pe care o avea la îndemână şi sună din clopoţel. D'Albaran apăru imediat.

— Litiera? întrebă ea laconic.

— Pregătită, răspunse d'Albaran cu acelaşi laconism.

— Mergem pe strada de Tournon.

— Bine, doamnă.

Şi d'Albaran ieşi repede.

Ducesa se întoarse, atunci, către conte.

— Bani? Regele nu-mi vorbeşte nimic despre asta…

— Trebuie să fie pe drum, acum.

— Cât?

— Patru milioane, doamnă.

— Este puţin, făcu ea cu o figură dispreţuitoare.

Păru să calculeze mental:

— În fine, cu ceea ce am la mine, s-ar putea face, spuse ea. Conte, trebuie să plecaţi. Să spuneţi regelui că din momentul primirii scrisorilor sale, m-am apucat de treabă, fără să pierd o secundă.

— Îi voi spune, doamnă şi îi voi confirma că, într-adevăr, dumneavoastră sunteţi şeful cel mai activ şi hotărât ce se poate imagina.

— Să adăugaţi, reluă ducesă, fără a remarca complimentul, că nu am rămas inactivă aşteptând aceste scrisori. Am pregătit căile. Şi cred că voi avea succes.

— Voi repeta Maiestăţii sale propriile cuvinte ale Alteţei Voastre, cuvânt cu cuvânt.

— Duceţi-vă, conte, îl concedie ducesa.

Îi întinse, din nou, mâna, gratificându-l cu un zâmbet. Din nou, îngenunche în faţa ei şi abia atinse cu buzele vârful unghiilor ei roz. Se ridică şi se îndreptă spre uşă şi imediat îşi reluă alura umilă şi aplecată de milog. Scoase o pungă din buzunar, o ţinu ostentativ în mână şi ieşi, acoperind-o cu binecuvântări pe generoasa doamnă, care consimţise să-i

vină în ajutor. Dar de data aceasta, vorbea într-o excelentă franceză.

Nu vrem să spunem că toţi aceşti nevoiaşi, cărora ducesa le acorda audienţe particulare, erau mari personalităţi ca acest mare conte de Spania, care ieşise de la ea. Totuşi, probabil că majoritatea – pentru a nu spune toţi – erau emisarii ei sau de la curtea Spaniei, cărora ea le dădea ordine în vederea unor treburi misterioase şi formidabile pe care le vom cunoaşte imediat.

Capitolul 21

Pardaillan apare din nou.

După câteva clipe, litiera ducesei de Sorrientčs, precedată de escorta sa comandată de către d’Albaran, pleca din piaţa Trois-Mairies şi se îndrepta spre Pont-Neuf. De data asta, draperiile de piele erau depărtate, ducesa arătându-se tuturor privirilor. Îmbrăcată în acea rochie albă, foarte simplă, pe care am văzut-o, sprijinită nonşalant de un vraf de perne de mătase stacojie, privea cu un aer distrat mulţimea ce străbătea în lung şi-n lat acest pod, cel mai animat pod de atunci din Paris.

Chiar în acel moment, un cavaler, călare pe un cal alb ca spumă, cu pelerina aruncată pe umeri, intra pe acelaşi pod, din celălalt capăt, venind dinspre strada Daufine.

Acest cavaler era cavalerul Pardaillan.

Judecând după costumul său prăfuit, tocmai se întorsese dintr-o expediţie îndelungată.

El venea dintr-un sens, în timp ce ducesa venea din celălalt. Se apropia momentul când urmau să se încrucişeze. Ajungând pe platforma unde era proiectat să se înalţe statuia ecvestră a regelui Henric al IV-lea – proiect care nu s-a realizat decât după câţiva ani, Pardaillan simţi deodată că şaua se clatină sub el. Descălecă sprinten. Aplecat pe o parte a calului se apucă să strângă chinga şeii. După aceea, se îndreptă şi se pregăti să sară în şa şi să plece. În acel moment litiera era destul de aproape de el. Din întâmplare, privirea lui Pardaillan căzu asupra ducesei,

care nu putu să-l vadă, acoperit cum era de calul său. Tresări brusc şi, emoţionat, exclamă, fără să vrea, cu voce surdă:

— Fausta! …

În timp ce se gândea că era prea departe pentru a-l recunoaşte, în caz că s-ar întoarce, Pardaillan începu să-şi revină.

„Fausta! … repetă el. Fausta! … Deci, n-a murit? …”

Şi, încruntându-şi sprâncenele: „Fausta la Paris! Oh! Oh! Ce naiba a venit să facă Fausta la Paris?”

Din clipa când o observă pe Fausta, pe care o credea moartă, Pardaillan uită că era extenuat ca s-o urmărească. Şi, urmărind-o, îşi spunea, fără şir: „Da, drăcia dracului! Este chiar ea, nu m-am înşelat deloc! Ce naiba face la Paris? … Nu i-ai da mai mult de treizeci de ani… Unde naiba se duce astfel? Totuşi, dacă ştiu să socotesc, ar trebui să aibă patruzeci şi şase. Bun, iată ce căutam.”

Se opri în faţa unei cârciumi. Sări de pe cal şi intră în sala comună. Văzându-l, cârciumarul se grăbi să-l întâmpine, cu boneta în mână, cu cel mai profund respect. Pardaillan îi făcu un semn să-l urmeze şi ieşi imediat.

— Vi-l încredinţez, spuse el, arătându-i calul său. Bietul animal este obosit. Îngrijiţi-l bine. Voi reveni să-l iau… nu ştiu când.

Cârciumarul nu-şi manifestă nici cea mai mică surpriză. Era obişnuit cu manierele lui Pardaillan. Luă calul de căpăstru, asigurându-l:

— Domnule cavaler, voi avea cea mai mare grijă de calul dumneavoastră.

Pardaillan plecase deja în urmărirea Faustei. Şi îşi reluase conversaţia cu sine însuşi, conversaţie a cărei dezlânare arăta salturile bruşte din sufletul său: „Nu înseamnă că bunul animal n-ar mai fi putut să facă un efort, mulţumesc lui Dumnezeu, am mai făcut noi şi altele, el şi eu. Dar un cal, cu Fausta… pe Pilat, ce va face ea la Paris? … Un cal, cu ea, ar fi foarte jenant… Şi unde se duce ea astfel? … Ah! Drace,

se pare că vrea să mă scoată din oraş… Dacă merge atât de departe, iată-mă foarte favorizat de soartă… aş fi putut să păstrez calul… Ei, eu care mă plictiseam că nu aveam ce face, poate voi fi prea ocupat… Iată că ea trece poarta Dauphine… Uite, uite… În mod hotărât nu, am făcut bine că am lăsat calul… pun pariu că se va duce la compatriotul ei, signorul Concini… maréchal d'Ancre… mareşal, o secătură, un desfrânat care nu a ştiut niciodată cum se poartă o spadă, ce păcat! … Ce-ar putea să comploteze ea cu Concini? … Ce treabă tenebroasă, teribilă, vine să facă aici? … Să vedem… să vedem… Ei! Intră la Concini? Ce noroc că Jehan a rămas la Saugis, lângă soţia lui bolnavă… Dar să asculţi conversaţia doamnei Fausta cu „domnul" mareşal ar fi interesant… Nu mă îndoiesc de fiul meu. Sunt sigur că n-ar ezita nici o clipă între mine şi ea. Şi de altfel, el nu a cunoscut-o… Trebuie să fie o modalitate… ar trebui să ştiu ce complotează. Deşi n-o cunoaşte, mi-ar repugna să văd fiul intrând în luptă cu mama sa… Căci n-are rost să ascund că, din clipa când am văzut-o pe Fausta la Paris şi că sunt aici, va începe lupta între mine şi ea… Sunt foarte mulţumit că Jehan nu va participa la această luptă… Luptă perfidă, ca altădată, teribilă, îndârjită, care, de data asta, nu se va termina decât prin moartea unuia dintre noi doi, poate a ambilor… Drăcia dracului, totuşi trebuie să aştept… Da, dar cum? … Ştiam că va merge la Concini! …"

Într-adevăr, litiera, înghiţită sub boltă înaltă, intra în curtea de onoare.

Pardaillan se opri. Căuta, încă în mintea sa mijlocul nu de a intra în imobil, lucru într-adevăr uşor, ci de a asculta ceea ce vizitatoarea îi va spune lui Concini. Şi asta era mai dificil. Pentru a nu spune imposibil.

În faţa porţii imobilului, departe de gărzi şi de gentilomii care erau acolo, Stocco umbla de colo până colo, părând că aşteaptă ceva sau pe cineva. Stocco o văzuse trecând pe Fausta. O recunoscuse, fără îndoială, căci îi adresase unul din acele saluturi exagerate şi zeflemitoare care erau

secretul lui. Şi ieşind, reluă plimbarea întreruptă pentru o clipă.

Pardaillan îl observă pe Stocco. Şi avu unul din acele zâmbete subţiri care-i erau specifice. Depărtă brusc pelerina şi îşi lăsă faţa descoperită. Şi nu mai mişcă.

Ceea ce era de aşteptat se produse. Privirea lui Stocco căzu asupra lui. Deveni palid. Făcu o jumătate de tur şi dispăru sub boltă cu o grabă care era o adevărată fugă.

Pardaillan îl privea cu coada ochiului. În doi paşi, îl ajunse şi îi puse mâna pe umăr.

— Ţi-e frică de mine, maestre Stocco, de te cari astfel?

Stocco încetă să se zbată. Nereuşind să se elibereze de surpriză, ştia că nu avea decât să se liniştească. Atunci, Pardaillan îl lăsă. Era sigur că omul la toate al Léonorei n-ar mai încerca să fugă.

Într-adevăr Stocco nu se mai mişcă. Era încă palid. Se înclină cu un respect, care nu era afectat şi spuse:

— Da, domnule, mi-e frică de dumneavoastră…

Pardaillan îl examina având pe buze unul din acele zâmbete care-i nelinişteau teribil pe cei care-l cunoşteau bine.

— Am să-ţi spun două cuvinte care nu trebuie să fie auzite, spuse el.

Se îndepărtară în curte. Coborând vocea şi arătând-o pe Fausta, cu coada ochiului, Pardaillan formulă această cerere, ca pe un lucru firesc:

— Vezi această prinţesă ilustră care calcă pe treptele peronului de onoare, acolo? Trebuie să aranjezi astfel încât să pot asista, fără a fi văzut, la discuţia pe care ea o va avea cu stăpânul tău.

— Ca şi cum mi-aţi cere capul, domnule, dârdâi Stocco.

— Ştiu, spuse cu răceală Pardaillan. Dar mai ştiu că ţii în special la capul tău şi că vei aranja ca eu să nu fiu surprins, ca tu să nu fii bănuit şi, în consecinţă, ca preţiosul tău cap să nu fie ameninţat.

— Totul, domnule, se bâlbâi Stocco, care tremura din toate membrele, tot ce doriţi, dar nu-mi cereţi asta… Este imposibil… Cu-adevărat, imposibil, domnule.

— Fie, spuse Pardaillan cu aceeaşi răceală. Atunci, te prind de ambele mâini ca acum şi te târăsc în faţa lui Concini şi îi povestesc anumite lucruri pe care le ştii la fel de bine ca şi mine.

Şi cu un ton aspru:

— Haide, alege şi grăbeşte-te, căci, iată, prinţesa dispare.

Văzând că nu se hotărăşte, îşi întinse mâinile şi se repezi asupra spionului. Acesta înţelese că ameninţarea era reală. Iar ca să se smulgă din strânsoare ştia bine că nu are forţa s-o facă. Nu mai stătu pe gânduri. Scrâşni, învins:

— Veniţi… şi să fiţi blestemat până la sfârşitul lumii!

— Bine, îl ironiză Pardaillan, blesteamă-mă cât vrei, dar ascultă-mă. Este tot ce ai mai bun de făcut. În rest, sunt foarte liniştit: vei şti bine să te aranjezi ca să nu fii prins.

Se puseră în mişcare. Într-un culoar, Pardaillan care, aşa cum bine vă gândiţi, nu-şi pierdea din vedere ghidul său, surprinse o privire ameninţătoare, un surâs echivoc. Îl apucă pe Stocco de braţ şi îl strânse. Cu vocea înăbuşită, Stocco gemu:

— Îmi faceţi rău! … Ce v-a apucat?

Pardaillan continuă să strângă. Stocco gemu mai tare. Atunci, cu o voce care făcu să-i treacă un frison de-a lungul şirei spinării, Pardaillan îl avertiză:

— Nu te sfătuiesc să mă atragi într-o cursă. Nu trebuie să te înşeli asupra drumului… altfel, nu vei ieşi viu din mâinile mele. Mergi, acum. Şi mergi drept: sunt cu ochii pe tine.

Îl lăsă. De data asta, Stocco înţelesese bine. Şi frecându-şi braţul ce-l durea, „merse drept”.

Capitolul 32

Fausta şi Concini.

Concini veni s-o primească chiar el pe augusta musafiră, la intrarea în vestibul. Era singur.

— Veniţi, doamnă, am urmat riguros instrucţiunile dumneavoastră. Gărzi, gentilomi, paji, uşieri şi lachei, toată lumea a fost îndepărtată din drumul ce-l avem de parcurs. Astfel încât toată lumea va ignora că ilustra prinţesă Fausta a făcut, bietului gentilom care sunt, onoarea deosebită de a-l vizita.

— Nu aşteptam mai puţin de la galanteria dumneavoastră, mulţumi Fausta. Dar, vedeţi, Concini, m-am gândit după aceea şi am considerat precauţiile dumneavoastră inutile, venind aici cu faţa descoperită şi lăsând misterul la o parte. Nu contează, nu vă sunt mai puţin recunoscătoare pentru ce aţi făcut.

Ea îşi puse degetele pe pumnul pe care el i-l întinse şi, fără să mai adauge un cuvânt, se îndreptară spre cabinetul lui Concini. Acesta spusese adevărul: în sălile pe care le traversară, nu întâlniră decât linişte şi singurătate. Pe culoare, peste tot, în drumul lor nu întâlniră nici o fiinţă. Casa – această parte a casei, cel puţin – părea goală.

În cabinetul său, Concini o conduse ceremonios pe Fausta spre un fotoliu în care se aşeză. Dar el rămase respectuos în picioare în faţa ei. Atunci, foarte firesc, ca şi cum s-ar fi aflat la ea acasă, îl invită graţios:

— Aşezaţi-vă, Concini.

Concini se supuse imediat, fără vreun cuvânt, fără vreun gest decât printr-o reverenţă de mulţumire. Dar clipirea frecventă a pleoapelor arăta că, în fond, se simţea agitat, neliniştit şi se ţinea în gardă, în reticenţa cea mai prudentă, cea mai atentă.

Trebuia să ai o privire infailibilă ca a Faustei sau a lui Pardaillan pentru a sesiza această nuanţă atât de subtilă care ar fi scăpat altcuiva. Fausta înţelese, mai ales că surprinse, când trecea, privirea furişată şi foarte rapidă pe care, aşezându-se, el o aruncă asupra unei draperii. Ea înţelese, surprinse această privire şi văzu imediat, că această draperie ca din întâmplare, se afla chiar în spatele ei, în timp ce Concini o avea chiar în faţa lui.

„Léonora este acolo, în spatele acestei draperii, îşi spuse ea. În spatele meu, fără să pot face nimic, ea îl va ghida prin gesturi, dacă el ar avea nevoie. Haide, afacerea va fi caldă.”

Şi ea se reculese ca atletul care-şi adună forţele pentru luptă. Şi totuşi, cu vocea sa gravă, cu zâmbetul cel mai graţios:

— Nu-i aşa că este un lucru minunat că eu sunt aceea care vin să vă vizitez?

Concini sesiză de minune aluzia. El nu înceta să zâmbească. Şi cu vocea sa cea mai mângâietoare, răspunse prompt:

— Permiteţi-mi să vă spun că, dacă v-aţi manifesta dorinţa, mi-aş face datoria să alerg chiar eu la ordinele dumneavoastră.

— Nu, spuse Fausta cu o bună dispoziţie, foarte rară la ea, ar fi o impertinenţă din partea unui solicitant să-i ceară solicitatului să se deranjeze. Şi, Fiindcă eu voi solicita, chiar eu trebuie să vin la dumneavoastră.

— Oh, doamnă, ce-mi spuneţi? protestă Concini.

Şi cu o politeţe plină de distincţie:

— Prinţesa Fausta nu solicită: ea comandă şi i se supune.

— Iată ce mă face să mă simt în largul meu şi-mi prezice bine succesul demersului meu, zâmbi Fausta.

— Cu condiţia să depindă de mine, căci nu pot să mă angajez decât pentru mine.

— Se-nţelege, acceptă Fausta, zâmbind în continuare. Iată, deci, ce vin să solicit atotputernicului mareşal şi marchiz d’Ancre. Puţin în realitate: graţierea unui biet prizonier de care mă interesez în mod deosebit.

— Numai acest lucru? exclamă el.

Şi cu o amabilitate veselă:

— Cum se numeşte acel prizonier de care vă interesaţi?

— Este domnul conte d’Auvergne, duce de Angoulęme, care geme în Bastilia de mai bine de zece ani.

În acel moment, draperia din faţa lui se depărta uşor, fără zgomot. Şi faţa lipsită de farmec a Léonorei, acea faţă pe

care fardurile cu care era acoperită cu greu o făceau suportabilă, apăru o secundă. Capul făcu un semn de „nu” energic, hotărât şi dispăru imediat.

— Pe Sfântul Cristos! Dar îmi cereţi să încerc imposibilul, signora! îşi pierdu speranţa Concini. Nu sunteţi, văd, la curent cu afacerile de la curte… altfel aţi şti că regina este supărată, peste măsură de supărată pe acest sărman duce d’Angoulęme! Ah! Dacă n-aş fi decât eu! … Dar regina, vai de capul meu! Să intervin pe lângă ea în favoarea ducelui d’Angoulęme, ar fi să caut dizgraţia iremediabilă, absolută.

— Astfel deci, ceea ce credeam că este uşor de realizat vi se pare imposibil.

— Într-adevăr imposibil, signora.

— Atunci să nu mai vorbim despre asta.

— Mă vedeţi disperat, signora! Cereţi-mi altceva care să stea în puterea mea şi să mă trăsnească Dumnezeu, dacă nu vi-l voi îndeplini pe loc.

— Aş dori eliberarea ducelui d’Angoulęme. Credeam că aţi putea s-o faceţi. Mi se pare că m-am înşelat. Să nu mai vorbim despre asta, vă spun.

Ea spuse aceasta cu un aer atât de detaşat, încât Concini redeveni neliniştit, se întreba dacă nu era cumva o hărţuială pentru a ajunge la o altă cerere mai importantă. N-ar trebui să întârzie pentru a lămuri. De la anecdotă la povestire, Fausta reuşi să plaseze, în modul cel mai firesc din lume, expunerea pe care ţinea ca el s-o audă, tot ce spusese până acolo neavând un alt scop decât de a pregăti această expunere.

— Sunt douăzeci de ani, spuse ea, de când trăia la Florenţa un tânăr gentilom…

Şi întrerupându-se:

— Într-adevăr era un gentilom? Între noi, vă pot spune, nu, nu era un gentilom. Dar striga foarte tare, că era de o excelentă nobleţe. Şi cum era un băiat foarte frumos, foarte elegant şi nu era lipsit de o anumită distincţie, îl crezuse toată lumea fără prea multă greutate, sau se prefăcuse că-l

credea, ceea ce pentru el era esenţialul. Dacă vreţi, vom face ca aceştia: vom admite că era gentilom.

Începând cu acest preambul, Concini îşi ciulise urechile. Totuşi, încă nu credea că era personal în cauză. Fausta îşi reluă povestirea.

— Deci, acest tânăr gentilom, băiat foarte frumos, foarte elegant, nu era bogat, dar părea, căci trăia pe picior mare cu banii de la frumoasele sale. Către 1596, făcea figură de mare senior, arunca aurul cu amândouă mâinile, fără socoteală. Succesele lui îi dăduseră ambiţie şi nu se îndoia de nimic. Vru să fie cineva şi, pentru a ajunge la acest rezultat, avu îndrăzneala să-şi arunce privirea… ghiciţi asupra cui şi vă dau două mii…

— Ce ştiu eu? răspunse Concini care începuse să se recunoască în portretul pe care ea îl schiţa.

— Asupra fiicei marelui duce Francois, revelă Fausta triumfătoare.

„Ciumă, nu se îndoieşte de nimic!” exclamă în sinea sa Concini, care acum era lămurit, înţelegea că era vorba despre el şi se întreba cu o nelinişte admirabil disimulată unde vroia ea să ajungă.

— Şi ceea ce este minunat, continuă Fausta, este că reuşi cu fiica marelui duce la fel de bine cum reuşise cu lucrătoarele florentine. Fiica marelui duce de Toscana şi a unei arhiducese de Austria deveni metresa acestui… mic gentilom.

— Ah! signora, clătină din cap Concini, cred că mergeţi prea departe. Mai bine ca oricine, dumneavoastră trebuie să ştiţi cât de expuşi sunt cei mari calomniei.

— Ştiu, spuse Fausta, dar nu avansez nimic, dacă nu sunt sigură.

Şi, cu o insistenţă destinată să atragă atenţia lui Concini şi pe care, într-adevăr, îl puse mult pe gânduri:

— Nimic din ceea ce nu sunt în stare să dovedesc. Ea deveni metresa sa, vă spun. Astfel că în anul 1597, în

palatul marelui duce, ea aduse pe lume, clandestin, un copil… o fată.

Ea făcu o pauză, observă Concini. Nu spuse un cuvânt, reflecta profund. Dar continua să arate o mască zâmbitoare, puţin sceptică. Fără să se lase păcălită de acest calm aparent, ea continuă:

— Micul nostru gentilom avea un valet, om bun la toate, în care avea toată încrederea. Lui îi încredinţase copilul, fiica sa, poruncindu-i s-o arunce în Arno, cu o piatră de gât. Ceea ce s-a făcut… părea. Dar ascultaţi, sfârşitul este mai minunat: trei ani mai târziu, metresa gentilomului, mama acestei mici fiinţe care fusese înecată cu consimţământul său – căci ea consimţise la acea moarte – se căsători cu un rege străin, unul din cei mai mari regi ai creştinătăţii. Ea plecă pentru a întâlni pe soţul său regal… Ea-şi aduse cu ea şi amantul. În această nouă patrie, graţie metresei sale care deveni regină, micul nostru gentilom de altă dată devenise un personaj remarcabil. Nu atât de remarcabil pe cât o dorea el, căci, vă spun, el era ambiţios… de o ambiţie nemăsurată şi ceea ce visa era de a ocupa primul loc în regatul metresei sale. Din nefericire, ea avea un soţ. Trebuia să se stăpânească cu greu. Într-o zi, un accident fericit îl suprimă pe soţ. Dorinţele omului nostru fură depăşite: el deveni stăpânul unuia dintre cele mai frumoase regate ale creştinătăţii… Concini, este nevoie să vă spun numele acestui mic gentilom? … Trebuie s-o numesc pe regina-mamă, omorâtoare de copii devenită…

— Inutil, doamnă, spuse hotărât Concini. Ce vizaţi? Să-mi smulgeţi punerea în libertate a ducelui d’Angoulęme? …

— Da, spuse limpede Fausta.

— N-o s-o obţineţi. Nu sunt neghiob, pe corpul lui Cristos! Ştiu foarte bine că d’Angoulęme n-ar avea nimic mai urgent de făcut decât să conspire, să lupte împotriva mea, să încerce să ia locul micului rege, Louis al XIII-lea. Inutil să insistaţi, va rămâne acolo unde este… Stă foarte bine acolo,

după părerea mea. Ce vizează această poveste? Aţi avea poate intenţia s-o publicaţi?

— De ce nu?

— Şi credeţi că mă speriaţi cu asta! făcu Concini izbucnind în râs. Nimeni n-o să vă creadă… Căci nu credeţi că aş avea naivitatea să reînnoiesc în public mărturiile pe care tocmai vi le-am făcut. N-o să vă creadă, vă spun eu. N-aveţi nici umbră de probă.

— Am mărturia unui om care a înecat copilul. Ştiu unde să-l găsesc pe Landry Coquenard – vedeţi că sunt bine informată – va vorbi când aş dori.

— Un lacheu pe care l-am pus pe fugă, un individ gata de orice fărădelege! Frumoasă mărturie, într-adevăr! ironiza Concini.

— Este adevărat, recunoscu Fausta, martorul poate părea suspect. Dar mai am unul şi mai bun. Am uitat să vă aduc la cunoştinţă un mic detaliu, Concini. Voi repara uitarea mea. Acest Landry Coquenard era un om care avea sentimente religioase. Credeţi că s-a decis să arunce copilul în apă, ca pe un biet câine înainte de a-l boteza? El a făcut-o atât de bine, încât iată actul de botez, desigur, în regulă… Copia, se-nţelege.

Ea scormoni în sân şi scoase o hârtie pe care i-o întinse lui Concini.

Acesta o luă maşinal. Nu se aştepta la asemenea lovitură. Fu o clipă deconcertat. Dar îşi reveni imediat:

— Şi ce interesează acest act! Vom susţine că este fals!

— Este, într-adevăr, zâmbi Fausta, vedeţi, că sunt sinceră şi eu. Totuşi actul veritabil, autentic, există şi aş putea să fac rost de el, dacă voi dori. Acest act poartă semnăturile:

1. A preotului care a murit, dar a cărui semnătură va fi uşor de verificat, consultând registrul parohiei;

2. A naşului, Landry Coquenard, care trăieşte şi care va atesta;

3. A doi martori, morţi amândoi. Actul dovedeşte că acest copil este fiica signorului Concino Concini şi a unei mame

necunoscute.

Acest act autentic, l-am falsificat după cum urmează:

1. În locul cuvintelor, „mamă necunoscută” s-a pus, fără prescurtări numele mamei: Maria de Médicis;

2. În locul semnăturii unuia din cei doi martori, s-a pus numele unei femei, La Gorelle, care, ca şi Landry Coquenard, trăieşte şi, ca şi el, va atesta, va susţine tot ce voi dori să-i fac să spună. Aş putea, deci, să fac rost, dacă mă forţaţi, de doi martori şi de un act în regulă. Este ceva, gândiţi-vă.

Pentru a doua oară, Concini fu deconcertat. Confuzia lui fu atât de mare, încât aruncă o privire spre draperie, ca şi cum ar fi cerut ajutor sau o inspiraţie. Şi Léonora, care înţelese, se arătă pentru a doua oară, reînnoind, printr-un semn cu capul, un „nu” violent. Şi Concini repetă:

— Vom susţine că actul este fals, că martorii mint. Pe Cristos! Cine va ezita între cuvântul reginei regente şi al celor doi mizerabili?

— Nimeni, vă dau dreptate. Dar, bietul meu Concini, nu vă gândiţi la scandalul enorm, uimitor, pe care-l va suscita această afacere. Francezii se arată foarte susceptibili la tot ce priveşte chestiunile de onoare.

Francezii nu vor mai dori o regină în faţa căreia se pot arunca atât de multe acuzaţii. Va fi un asemenea strigăt de dispreţ, încât chiar dacă ar fi inocentă, regina va trebui să fugă. Fuga sa va antrena căderea voastră… dacă nu, moartea voastră.

Capul palid al Léonorei apăru. Şi de data asta, cu aceeaşi energie virilă, spuse clar:

— Ea are dreptate!

Concini o înţelese bine, deşi puţin cam târziu. Atitudinea sa se modifică:

— La dracu! Doamnă, aveţi dreptate, spuse el şi vă mulţumesc că mi-aţi semnalat pericolul adevărat. Căci, acolo este adevăratul pericol. Vom acţiona, deci, altfel.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Fausta.

— Un lucru foarte simplu, spuse ironic Concini. Mai întâi, voi căuta să aflu intenţiile dumneavoastră relativ la regină.

— Apoi? spuse cu răceală Fausta.

— Apoi, regina este regentă, nu uitaţi aceasta, vă va arăta că fiecare este stăpân în casa lui.

— Ar trebui, deci, să mă opresc, spuse Fausta, adoptând şi ea un ton de glumă.

— Vai! Da, doamnă şi mă veţi vedea foarte amărât. Dar reflectez. Vedeţi cum lucrurile se aranjează bine de la sine: vă ţin aici. Vă păzesc şi am spus totul.

— Este foarte simplu, într-adevăr. Iată-mă prizoniera voastră.

Aceste cuvinte le pronunţa râzând. Deodată, deveni serioasă şi adăugă:

— Vă daţi seama că asta înseamnă război?

— Nici să nu vă gândiţi, doamnă. Pentru că sunteţi prizonieră, războiul s-a şi terminat, înainte de a începe.

— Nu mă înţelegeţi, domnule. Nu este vorba despre mine. Eu, bineînţeles, sunt prizonieră. Este vorba despre războiul cu Spania.

— Războiul cu Spania! … De ce război cu Spania într-o afacere în care n-are nici o legătură şi care nu interesează decât pe prinţesa Fausta?

— Pentru că prinţesa Fausta reprezintă aici pe Maiestatea Sa Filip al III-lea, regele întregii Spanii, domnule, spuse ea cu aroganţă.

— Dar, dezbătu Concini, care şovăia din ce în ce mai mult, ştiu, într-adevăr, că regele Spaniei ne-a anunţat viitoarea sosire a acestui trimis extraordinar. Acest trimis este doamna ducesă de Sorrientčs, prinţesă d’Avila. Nu văd ce-ar avea în comun ducesa de Sorrientčs ţi prinţesa Fausta.

— Ducesă de Sorrientčs, prinţesă suverană d’Avila, sunt eu, dezvălui, în sfârşit, Fausta, luând o atitudine mândră, cu acel aer de suverană maiestate care era atât de impozant la ea.

Aceasta fu lovitura de graţie care-l termină pe Concini, îl prăbuşi.

Fausta continuă, implacabil:

— Dumneavoastră, domnule marchiz d'Ancre, care nu sunteţi prim-ministru, care nu sunteţi nimic… chiar dumneavoastră aţi spus-o… vă place să puneţi mâna pe trimisul regelui Spaniei, s-o violentaţi, s-o încarceraţi ca pe o criminală josnică şi asta în numele reginei regente. Să nu ignoraţi că violenţa exercitată asupra persoanei mele atinge suveranul pe care-l reprezint. Regele Spaniei nu este un om care să suporte o asemenea injurie, fără o răzbunare răsunătoare. Este războiul, vă spun eu. Războiul cu Spania, pregătită, arhipregătită, ale cărei armate, înainte de opt zile, vor invada provinciile voastre meridionale. Vedeţi dacă sunteţi în măsură să faceţi faţă unui asemenea război, în ceea ce mă priveşte, mă îndoiesc de aceasta.

Concini înţelese, cam târziu, că se aruncase cu totul în sabia duşmanului. Se retrase, cu atât mai precipitat cu cât Léonora, care se arătă o secundă, îi dădu acest sfat prin gesturi expresive.

— Ei! Doamnă, făcu el, departe de a dori un război cu Spania, căutăm o alianţă cu ea. Dumneavoastră, care păreţi să fiţi în favoarea regelui Filip nu trebuie să pierdeţi din vedere aceasta.

— Ştiu, într-adevăr, spuse cu gravitate Fausta, că sunt începute negocierile în vederea unui dublu mariaj între regele Louis al XIII-lea şi infanta Anna de Austria pe de o parte şi între Filip de Spania şi Elisabeta de Franţa, sora lui Louis al XIIIlea, pe de altă parte.

— Sunteţi, într-adevăr, foarte bine informată, se miră Concini. Aceste negocieri au fost ţinute secrete la curtea Franţei. În prezent, numai regina, eu şi Villeroy suntem singurii care le cunoaştem… Dar scuzaţi-mă, doamnă, spuneţi că sunteţi trimisul extraordinar al regelui Spaniei. Departe de mine gândul de a mă îndoi de cuvântul prinţesei Fausta, dar mai bine ca oricine trebuie să ştiţi că este

uzanţa ca aceşti trimişi să fie acreditaţi prin scrisori autentice potrivit legii. Aş îndrăzni să vă cer să-mi arătaţi aceste scrisori înainte de a fi remise oficial.

— Iată scrisorile, spuse Fausta.

Ea scotoci în sân şi scoase hârtiile care-i fuseseră aduse chiar în acea dimineaţă, aşa cum am arătat. Ea luă una din aceste hârtii şi i-o prezentă complet deschisă lui Concini, spunând:

— Iată mai întâi o scrisoare scrisă în întregime chiar de mâna regelui şi adresată mie. Citiţi, domnule mareşal… Citiţi cu voce tare, cu singurul scop că, dacă, din întâmplare, vreun confident de-al dumneavoastră se află aici să asculte, va fi la curent ca şi dumneavoastră şi va putea să vă dea sfaturi utile.

Fără a sublinia aceste cuvinte care-i dovedeau că teribila rivală îi descifrase manevra, Concini, reţinut, citi cu voce tare: „Doamnă şi iubită verişoara, Vă adresez prezenta pentru a vă servi mai bine de serviciul nostru regal, făcându-vă cunoscut că suntem gata să vă sprijinim prin toate mijloacele.

Cunoscând abilitatea dumneavoastră, înţelepciunea dumneavoastră, siguranţa judecăţii dumneavoastră şi devotamentul dumneavoastră, vă lăsăm întreaga latitudine de a acţiona în folosul intereselor noastre, aprobând şi clarificând anticipat toate deciziile pe care le credeţi că trebuie luate, nu facem o altă recomandare decât aceasta:

Iubiţi-ne întotdeauna cum vă iubim noi. Cu afecţiune, vărul dumneavoastră, Regele Filip.”

Când lectura se termină, Fausta luă toate hârtiile şi le puse între mâinile lui Concini. Acesta, care acum era pe deplin lămurit, se prefăcu că le parcurge cu privirea pentru a câştiga timp de gândire. Când termină, îi dădu Faustei hârtiile, înclinându-se cu aerul unui om care nu are nimic de reproşat. Şi răsucindu-şi mustaţa cu un gest nervos, îşi mărturisi înfrângerea:

— Aceasta schimbă, într-adevăr, lucrurile. Nu vrem război cu Spania. Respectăm, deci, în persoana doamnei de Sorrientčs, trimisul extraordinar cu forme în regulă, acreditat de Maiestatea Sa, regele Spaniei.

— Deci, obţin ceea ce am solicitat, făcu ea, punând liniştită hârtiile în sân.

— Ce doriţi, deci? făcu Concini, simulând ignoranţa.

— Vreau, spuse ea apăsând asupra acestor cuvinte, vreau libertatea ducelui d'Angoulęme.

Concini se prefăcu că se gândeşte o clipă şi:

— Fie, spuse el, voi solicita reginei punerea lui în libertate imediat.

— Nu vom termina, dacă intervine regina, spuse ea. Aveţi la dumneavoastră câteva documente în regulă, semnate şi pecetluite dinainte, care nu trebuie decât de completat. Vă ştiu un om precaut, Concini şi nu sunteţi dumneavoastră adevăratul rege al Franţei?

Încă o dată, Concini se văzu prins.

— Nu aveţi încredere în mine? făcu el cu un zâmbet, care cu greutate ascundea o grimasă de furie.

— Nu, spuse ea, vă ţin în puterea mea, ştiu că veţi face ce vreau eu. Mă grăbesc, asta e tot. Luaţi, deci, acest document şi completaţi-l.

Îmblânzit definitiv, Concini se ridică, se duse să caute într-un sertar această hârtie atât de imperios cerută. Ca şi cum ar fi câştigat dreptul de a comanda, Fausta, în modul cel mai firesc din lume, ordonă:

— Luaţi două că tot sunteţi acolo.

Şi Concini, tremurând de furie, se supuse şi luă două ordine în alb.

— Aşezaţi-vă acolo, la această masă. Scrieţi ordinul de a-l pune imediat în libertate pe ducele d'Angoulęme. Puneţi data de astăzi.

Concini se supuse din nou, scrise cu o mână furioasă cele câteva linii necesare şi îi întinse ordinul săgetându-l cu privirea.

Fără să se emoţioneze, ea îl luă, îl verifică cu grijă şi-l aprobă cu un uşor gest al capului. Şi cu glasul său blând, irezistibil imperios, ea mai comandă:

— Scrieţi acum ordinul de a-l închide şi de a-l menţine la Bastilia pe domnul duce d'Angoulęme.

Concini rămase cu pana în aer. O examina stupefiat. Şi ridicând braţele, copleşit fără voie, murmură:

— Nu mai înţeleg!

— Eu înţeleg şi este suficient, zâmbi Fausta. Scrieţi, Concini, scrieţi. Şi lăsaţi data în alb.

Concini completă acest al doilea ordin cum îl completase şi pe primul şi i-l dădu. Ea îl verifică, aşa cum îl verificase şi pe primul, zâmbi, împături cele două hârtii, le puse în sân şi se ridică:

— Spuneţi-mi, Concini, că nu sunt duşmanul vostru. V-am dovedit-o deja, fără să vă mai îndoiţi, păstrându-vă secretul pe care-l ştiu de mult timp. Vă voi dovedi, din nou, imediat, şi veţi reveni, sunt sigură, de la prejudecăţile împotriva mea. Căci, văd bine, că îmi purtaţi ranchiună pentru violenţa pe care v-am provocat-o. Va trece şi veţi recunoaşte, sper, că Fausta este prietena voastră mai mult decât credeţi.

Concini văzu că trebuia să se mulţumească cu aceste asigurări. Se înclină cam în silă.

Fără să pară că-i observă proasta dispoziţie, ea reluă, devenind şi mai graţioasă, mai învăluitoare:

— Spuneţi-i Léonorei să-mi rezerve un loc între prietenele ei. Şi acum, Concini, faceţi-mi favoarea de a-mi da mâna şi de a mă conduce până la litiera mea.

Furios, Concini se duse să se execute. Dar avusese timp să-şi vină complet în fire. Astfel că, atunci când apărură în curtea de onoare, unde aşteptau d'Albaran şi oamenii săi, păreau cei mai buni prieteni din lume.

Capitolul 23

Pardaillan o urmăreşte încă pe Fausta.

Stocco, constrâns şi forţat ca şi Concini, îl condusese pe Pardaillan în apropierea cabinetului lui Concini. Precauţia pe care acesta, conformându-se dorinţei exprimate de Fausta, o luă de a face gol în jurul cabinetului său şi pe drumul pe care o va conduce pe musafiră, această precauţie pe care Stocco n-o ignora desigur, îi uşurase deosebit de mult sarcina, foarte periculoasă pentru el, trebuie să recunoaştem.

Pardaillan, deci, putuse să asiste, invizibil şi fără să fie bănuit, la această conversaţie care-l intrigase atât de mult şi din care nu pierduse un cuvânt. Ieşi în spatele Faustei. Stocco nu se simţi în largul său decât atunci când îl văzu pe stradă. La rândul său, Pardaillan dorise să-l liniştească din plin.

— Ascultă, îi spuse el, mi-ai făcut un serviciu deosebit. Vreau să te recompensez într-un fel pe care-l vei şti să-l apreciezi cum se cuvine, nu mă îndoiesc de asta: îţi dau cuvântul că nu voi divulga nimănui ceea ce ştiu despre tine, chiar dacă ar fi pentru a-mi salva capul. Mai mult: începând de astăzi te ignor complet, nu te mai cunosc, am uitat că exista un Stocco pe lume, ce a fost, ce a putut să facă. Acum poţi să nu mai ai grija zilei de mâine.

Privirea plină de ură de moarte cu care-l săgetase o clipă mai înainte pe Pardaillan se schimbase aproape într-o privire de recunoştinţă duioasă. Dar, în mod hotărât, era o bestie acest Stocco. Aproape imediat, îşi reluă expresia duşmănoasă şi mormăi în sinea lui: „Nu contează, am un dinte împotriva lui. Şi dacă se va ivi ocazia, fără riscuri pentru mine, promit să-i arăt domnului de Pardaillan că n-am uitat minutele groaznice pe care m-a făcut să le trăiesc.”

Pardaillan urmărea litiera Faustei. Mergând, se gândea. Şi iată aceste reflecţii pe care le vom nota sau cel puţin o mică parte a acestor reflecţii.

„Astfel, iat-o în serviciul regelui Spaniei? … După cât timp? … Trebuie să fie de mult timp… Eu o credeam moartă. Ah!

Uite-o ducesă de Sorrientčs, prinţesă d’Avila şi ce mai ştiu încă… şi în favoarea cu totul deosebită a acestui stăpân, dacă judec cel puţin după scrisoarea citită de Concini… Ah! Iată-ne pe drumul primăriei oraşului. Hotărât, mergem la Bastilia. Drace! Dacă continuă mult timp astfel, risc să mă culc flămând! Şi chiar mor de foame! Ah! Ce mizerie, iată Fausta a revenit şi, dintr-o dată, iată nepotrivirile şi necazurile se abat des ca grindina asupra mea. Şi ăsta nu-i decât începutul. Drăcia dracului! De cine să mă plâng? După toate, nu depinde decât de mine să mă duc acasă şi să stau liniştit, cu picioarele la căldură şi cu burta la masă. Da, dar iată-mă posedat de demonul curiozităţii. Şi apoi să părăsesc partida, când tocmai abia a început. Să nu mai vorbim… Deci, Fausta are un stăpân? … Un stăpân al Faustei, he! Nu-l văd eu pe acela! Dar părerea mea este că adevăratul stăpân este Fausta. Acest Filip de Spania trebuie să fie un neghiob, un fel de paiaţă încoronată, ale cărei sfori sunt trase de Fausta. Da, dar iată, dacă văd foarte bine, beneficiul pe care trebuie să-l câştige regele Filip, mă îndoiesc, desigur, de ceea ce va face Fausta aici pentru el, nu am nici cea mai mică idee de scopul pe care-l urmăreşte în contul său personal, de partea ce şi-a rezervat-o. Căci o cunosc, ea nu face niciodată nimic care să nu fie pentru satisfacţia sa sau gloria sa personală, generoasa şi dezinteresata Fausta. Şi atât cât nu voi şti ce vrea pentru ea însăşi, voi merge orbeşte şi voi risca, în fiecare moment, să-mi rup oasele. Trebuie, deci, să ştiu. Este, desigur mai uşor de spus decât de realizat… Drace, uite că ne apropiem de Bastilia… Ah! Ce dracu vrea Fausta să facă cu d’Angoulęme? Se va hotărî să reînceapă pentru el ceea ce a făcut odinioară pentru Guise? Ar vrea să se căsătorească cu el şi, apoi, să se aşeze pe tron, în locul micului Louis al XIIIlea? Ar fi capabilă! … Este clar că nu trebuie să te gândeşti să intri în Bastilia pentru a auzi ce-i va spune lui Angoulęme. Bun, iat-o că intră în Bastilia. Fausta nu va ieşi

de aici, cel puţin, o oră. O oră înseamnă de patru ori mai mult timp decât îmi trebuie pentru a-mi potoli foamea.”

Îşi aminti la timp numele unei cârciumi unde bucătăria era acceptabilă. Se duse drept acolo.

În timp ce birtaşul se repezi la bucătărie, el împinse o masă în faţa unei ferestre pe care o deschise şi se felicită aşezându-se la masă.

„Perfect! De aici văd escorta Faustei care-o aşteaptă afară, căci Fausta a trebuit să intre singură aşa cum se cuvine. Oricare ar fi direcţia în care vor merge la reîntoarcere, îi voi vedea trecând. Deci, pot să mănânc liniştit.”

Pardaillan avu timp suficient să termine tot de mâncat şi să golească până la ultima picătură sticla de Saint-Georges, care era un vinişor roşu de Touraine, destul de apreciat, înainte ca Fausta să reapară. Atunci, nu ezită şi-şi comandă o sticlă de Vouvray, alt vin de Touraine, după cum se ştie, alb. Văzând că mai are suficient timp, cum era un precaut şi nu ştia unde şi când ar putea să supeze, comandă o farfurie cu fursecuri pe care începu să le ronţăie, golind puţin câte puţin sticla de Vouvray.

O oră, două ore, trei ore se scurseră astfel şi Fausta nu apărea. Pardaillan era la a doua sticlă cu vin de Vouvray, regreta că nu comandase mai multă mâncare şi începu să se întrebe: „Ah! Dacă ar păstra-o întâmplător? Iată ce ar fi o idee minunată, iată ce ar aranja bine lucrurile… şi mi-ar reda liniştea. Liniştea, adică plictiseală”.

Şi cu un zâmbet care-i era specific:

— Să sperăm că va ieşi.

Capitolul 24

Ducele de Angoulęme ţi Fausta.

Într-o încăpere, mobilată destul de confortabil, a închisorii de stat, un gentilom cu alură mândră, viguroasă încă tânăr cu siguranţă, dar cu tâmplele deja grizonate, se plimba cu o nelinişte febrilă între cei patru pereţi ai închisorii sale. Acest gentilom, acela pe care Fausta venea să-l elibereze, era Charles de Valois, conte d’Auvergne, duce d’Angoulęme.

În timp ce mergea, ducele d’Angoulęme murmura cu voce scăzută pentru sine, mototolind o hârtie pe care o ţinea în mână: „Cine oare mi-a adresat acest bilet misterios, care mi-a parvenit ieri şi care mă anunţă despre viitoarea mea eliberare? Cine? … Biletul este semnat: o fostă inamică. O fostă inamică devenită cea mai bună, cea mai preţioasă prietenă pentru că mă scoate din acest infern! … Ea mă scoate, mai bine zis… mă va scoate… Cine poate fi această fostă inamică? … M-am gândit bine, dar n-am găsit… La dracu, după toate, puţin interesează cine este, numai să-mi deschidă porţile acestei închisori blestemate, unde sunt închis de zece ani… Zece ani! Cei mai frumoşi zece ani dintr-o existenţă umană petrecuţi între aceşti patru pereţi… Să înnebuneşti!”

Uşa se deschise. Viceguvernatorul apăru încadrat de doi temniceri. Cu o voce plângăreaţă anunţă fericita noutate. Continuă cu calm să îndeplinească seria interminabilă de formalităţi. Şi, în acest timp, ducele îşi muşca mâinile de neliniştea reţinută cu mare greutate, sugrumat de teama de a nu interveni complicaţii neaşteptate care l-ar obliga să revină în celulă.

În sfârşit, blestematele formalităţi fiind îndeplinite, fu condus la guvernator. Acum era puţin mai liniştit. Numai dacă o catastrofă nemaiauzită nu s-ar abate asupra lui, se putea spune că era liber. Acum era stăpânit de o curiozitate arzătoare: s-o cunoască pe misterioasa fostă inamică care fusese atât de puternică pentru a-l smulge din mormântul său. O văzu pe Fausta. Ca şi Pardaillan, în ciuda anilor care se scurseseră, o recunoscu imediat.

— Prinţesa Fausta! strigă el stupefiat.

Se gândise la o infinitate de femei, în afară de ea.

— Nu, nu prinţesa Fausta, replică Fausta cu o anumită voioşie, ci ducesa de Sorrientčs.

Şi puse un deget pe buze pentru a-l sfătui să tacă.

Ducele d’Angoulęme ţi Fausta, după ce au îndurat ultimele complimente ale guvernatorului, care se resemnă, în sfârşit,

să-i părăsească, rămaseră în sfârşit singuri, în afara incintei formidabilei fortăreţe. Numai atunci, ducele începu să respire mai liber. Dar grabă cu care se îndepărtă de poartă arăta că nu s-ar simţi cu adevărat liniştit decât dacă ar pune o distanţă apreciabilă între el şi domiciliul sumbru, unde gemuse atâţia ani.

— Dacă vreţi să luaţi loc în această litieră, vom merge la mine, unde vom putea discuta în deplină siguranţă.

În loc să ia loc în vehiculul greoi indicat de ea, ducele d’Angoulęme avu, fără voie, o mişcare de recul. În acelaşi timp, el aruncă cavalerilor din escortă, care aşteptau impasibili la câţiva paşi de acolo, o privire atât de expresivă, încât Fausta comandă zâmbind:

— D’Albaran, un cal pentru domnul duce d’Angoulęme.

D’Albaran se întoarse şi făcu un semn. Unul din oamenii săi descălecă imediat şi veni să-şi prezinte calul ducelui, căruia îi ţinu scara. Acesta sări în şa cu o uşurinţă neaşteptată de la un om ce suferise mulţi ani o captivitate deprimantă. Şi foarte vesel:

— Pe dracu! strigă, se poate respira aici sus!

— Vă implor, doamnă, puneţi vârf bunătăţii dumneavoastră: să plecăm fără întârziere. Te sufoci la umbra acestor ziduri sumbre.

— Să plecăm, comandă Fausta cu un zâmbet nedefinit.

Temnicerii Bastiliei făcură să treneze atât de mult lucrurile, încât cădea noaptea când Fausta şi escorta sa intrară pe strada Saint-Antoine. Pardaillan, care-i văzuse ieşind pe Fausta şi d’Angoulęme, aţtepta ca ei să treacă în colţul acestei străzi Saint-Antoine. Şi cu un zâmbet ironic, reflectă: „Acest biet duce care ţopăie şi face graţii, care pare să se enerveze din cauza ritmului lent pe care catârii Faustei îl obligă să-l menţină, acest biet duce nu pare să se îndoiască că este cu totul prizonierul celei pe care foarte fericit şi mândru o escortează.”

Încă o dată Pardaillan o urmări pe Fausta până la imobilul Sorrientčs. Venise, într-adevăr, noaptea, când văzu litiera

pătrunzând în curtea de onoare şi marea poartă închizându-se. Bineînţeles că Pardaillan nu era hotărât dacă să intre, la rândul său, în imobil şi să asculte ce-i va spune celui pe care-l iubise cu tandreţe odinioară şi pentru care îndeplinise isprăvi minunate, ce lăsau departe isprăvile legendare ale vitejilor de altă dată.

Aventura putea să pară nesăbuită tuturor în afară de Pardaillan: Fausta trebuia păzită, bine păzită la ea acasă.

Departe de a renunţa, Pardaillan îşi confirmă hotărârea şi se apucă să caute numaidecât mijlocul de a realiza proiectul său. Sfârşi prin a-şi spune: „Bineînţeles mă voi duce la această portiţă a fundăturii, voi bate de trei ori uşor şi voi pronunţa acest nume: La Gorelle. O să văd ce va ieşi.”

Se duse hotărât la portiţă, bătu de trei ori, pronunţă parola. Şi poarta se deschise imediat.

Pardaillan, cu faţa ascunsă în pelerină, intră într-un fel de corp de gardă slab luminat de către o veioză. Unul din oamenii care se aflau acolo se ridică şi, fără să spună un cuvânt, fără să-i ceară nici cea mai mică explicaţie, îi făcu semn să-l urmeze. Pardaillan îl urmă fără să sufle un cuvânt pentru că nimeni nu-l întrebă nimic. Ghidul său îl conduse într-o anticameră unde îl lăsă singur, rugându-l să aştepte până va veni să-l caute.

Cum se văzu singur, Pardaillan deschise uşa opusă celei pe care ieşise omul care-l adusese acolo. Uşa dădea într-un coridor slab luminat. Porni hotărât pe acest coridor şi se îndepărtă. Nu ştia deloc unde se afla, nici unde va ajunge. Cu toate acestea, mergea cu toată încrederea cu acel pas uşor, care nu pierduse nimic din supleţea şi sprinteneala de altădată. Conta pe acel fler deosebit, care-i fusese de folos în atâtea situaţii critice, pentru a descoperi încăperea unde Fausta urma să-l primească pe ducele d’Angoulęme. Astfel, traversă mai multe săli, deschizând, fără să ezite, uşile întâlnite în drumul său şi închizându-le fără zgomot, după ce constata că nu găsise încă ceea ce căuta.

Ajunse într-un cabinet mic şi se îndrepta spre o uşă pe care se pregătea s-o deschidă.

Cum atinse această uşă, ea se deschise singură. Apăru un om.

Pardaillan nu distinse trăsăturile noului venit. Dar văzu foarte bine că un om stătea pe pragul acestei uşi şi îi bara trecerea. Ridică imediat braţele pentru a-l înfăşca, a-l strânge de gât, împiedicându-l să strige şi de a asmuţi toată casa împotriva lui. Însă nu făcu acest gest. Omul cu o voce prudent joasă exclamă:

— Domnule de Pardaillan! …

— Valvert! replică Pardaillan stupefiat.

Odet de Valvert – căci el era – intră şi, cum nu-şi credea ochilor, repetă:

— Domnul de Pardaillan!

— Valvert! Ce faci aici? bombăni Pardaillan.

— Dar, domnule, făcu el cu blândeţe, îmi fac serviciul.

— Serviciul tău? … Ce serviciu?

— Serviciul meu de gentilom pe lângă doamna ducesă de Sorrientčs.

— Ducesă de Sorrientčs! … Eţti în serviciul ducesei de Sorrientčs?

— Da, domnule.

— De când? … Cum se face că nu mi-ai spus nimic despre asta?

— Sunt în serviciul ei de zece zile. Înainte de accepta ofertele magnifice făcute de ea, am vrut să vă consult, aşa cum era de datoria mea, domnule. Din nefericire tocmai plecaseţi la Saugis. Iată de ce sunt aici fără să vă fi spus ceva.

Aceste explicaţii avură darul de a-l satisface pe Pardaillan. Răsuflă ca şi cum l-ar fi uşurat de o povară grea şi îşi regăsi imediat sângele-rece.

— Bine, spuse el, de fapt eu sunt de vină pentru ce ţi s-a întâmplat.

— Dar ce mi s-a întâmplat? zâmbi Valvert.

— O să-ţi spun şi vei înţelege imediat emoţia care m-a cuprins, găsindu-te aici, în serviciul ducesei de Sorrientčs.

Acum, Pardaillan vorbea cu o gravitate care-l impresiona foarte mult pe Valvert. Mai ales modul bizar, în care cavalerul insistase asupra cuvintelor subliniate de noi, îl făcu să ciulească urechile cu mare atenţie.

Pardaillan se apropie de el, îi luă mâna şi i-o strânse puternic, aplecat asupra lui, cu voce joasă, examinându-l cu privirea sa scânteietoare.

— Ştii tu care este adevăratul nume al acestei ducese de Sorrientčs?

Şi trăgându-l spre el, îi dezvălui într-un suflet, abia desluşit:

— Este Fausta.

— Fausta! exclamă Valvert, tresărind violent.

Şi, imediat, aruncă în jurul lui priviri pline de suspiciune şi mâna sa, cu un gest maşinal, pipăi centironul şi se crispă pe mânerul sabiei: gestul omului care simte apropierea unei bătălii. Şi, cum nu-şi putea crede urechilor, repetă:

— Fausta, mama lui Jehan? Aceea despre care mi-aţi povestit deseori? … Fausta papesă? … Cea care a înarmat braţul călugărului Jacques Clément? … Cea care era pe punctul de a-l aduce la tronul Franţei pe ducele de Guise, dacă nu aţi fi fost acolo? Cea care a vrut de mii de ori să vă ucidă?

La toate aceste întrebări, care se îmbulzeau pe buzele tânărului, Pardaillan răspundea printr-o mişcare afirmativă a capului, zâmbind subtil. Şi Valvert epuiza seria prin această ultimă întrebare:

— Deci n-a murit?

— Se pare, spuse Pardaillan. Şi cel mai rău este că a revenit şi mai puternică şi mai formidabil înarmată decât a fost vreodată.

— Înţeleg prezenţa dumneavoastră aici, exclamă Valvert.

Şi, însufleţindu-se din nou, cu gesturi neliniştite şi ochi strălucitori:

— Este lupta… lupta înspăimântătoare de altădată, care reîncepe mai neînduplecată, mai îndârjită ca niciodată între dumneavoastră şi ea.

— Şi de data asta, Odet, lupta nu se va termina decât prin moartea unuia din noi doi… Poate vom rămâne aici amândoi.

— Haida-de, domnule, aţi bătut-o întotdeauna! exclamă Valvert care acum exulta.

— Am îmbătrânit, Odet, teribil am îmbătrânit, oftă Pardaillan, clătinând din cap.

— Oh! Frumoasă, admirabilă, înspăimântătoare luptă! se entuziasma Valvert care nu auzise. Voi fi şi eu în această luptă furtunoasă! Ce onoare şi ce bucurie pentru mine, domnule!

Această ardoare juvenilă aduse un zâmbet de satisfacţie pe buzele lui Pardaillan. Dar nu uită pentru ce venise la imobilul Sorrientčs. Îţi formulă dorinţa în modul cel mai simplu din lume:

— Stăpâna ta va fi în compania unui gentilom cu care va avea o discuţie. Trebuie să asist la această discuţie, fără să se bănuiască prezenţa mea.

— Veniţi, domnule, făcu Valvert care era nerăbdător să acţioneze.

După câteva secunde, într-un loc obscur unde Valvert îl conduse, Pardaillan se afla în faţa unei uşi. Nu trebuia decât să întredeschizi uşor această uşă pentru a vedea şi auzi ceea ce urma să se petreacă în cealaltă parte. Atunci, se întoarse spre Valvert şi îi şopti la ureche:

— Du-te acum… Şi aranjează în aşa fel încât să nu bănuiască că tu m-ai adus aici. Orice s-ar întâmpla, nu uita că tu nu mă cunoşti, să nu mă iei în seamă, cum nu te voi lua nici eu. Pleacă, copilul meu.

Această comedie nu-i convenea deloc lui Valvert, care nu se gândea decât la bătălie, care vroia cu orice preţ să-şi îndeplinească rolul, oricât de modest ar fi. Poate de aceea el încercă să-l facă pe Pardaillan să înţeleagă. Dar Pardaillan,

care hotărâse altceva, îl împinse încetişor spre uşă, spunând pe un ton autoritar:

— Du-te, îţi spun… Nu înţelegi că, dacă sunt prins, contez pe tine ca să mă eliberezi? Pentru asta trebuie să-ţi păstrezi libertatea. Ascultă, drăcia dracului!

Ştia bine ce făcea, spunând că va conta pe el pentru a-l elibera, dacă va fi nevoie. Valvert se înclină în faţa acestui motiv, care i se păru hotărâtor. Se resemnă să iasă.

Pardaillan deschise fără zgomot uşa în faţa căreia revenise, îndepărtă uşor draperia care se afla de cealaltă parte a uşii, se sprijini comod şi deschizând ochii, ciulind urechile, privi şi ascultă.

Capitolul 25

Uneltiri tenebroase.

Ducele d’Angoulęme şi Fausta stăteau unul în faţa celuilalt. Pardaillan, din punctul său de observaţie, îi vedea din profil pe amândoi. Discuţia începuse deja în momentul în care se instală în postul său de ascultare. În acea clipă, răspunzând, fără îndoială, unei întrebări, Fausta spunea:

— Ceea ce vă propun este o chestiune de dreptate: fiu al lui Carol al IX-lea, rege al Franţei, vreau să vă fac să intraţi în posesia moştenirii paterne de care aţi fost deposedat. Vreau să vă fac să vă aşezaţi pe acel tron al Franţei care vă aparţine de drept şi pe care uzurpatorii vi l-au furat.

Desigur, ducele d’Angoulęme se aţtepta la tot, dar nu la această propunere extraordinară pe care Fausta i-o făcea cu calmul său obişnuit, ca şi cum acesta era lucrul cel mai simplu şi mai uşor din lume. El se ridică imediat. O cercetă cu ochii speriaţi, ca şi cum, se îndoia că ea era în toate minţile. Şi foarte palid, agitat de o emoţie inexprimabilă, cu o voce surdă, bâgui:

— Regele Franţei! Eu! … Eu! … Este imposibil! …

— S-ar părea, spuse Fausta accentuându-şi ironia zâmbetului, s-ar părea că sunteţi lipsit de ambiţie? Trebuie să cred că n-aţi încercat niciodată un regret pentru această

coroană care ar fi trebuit să fie a dumneavoastră? Trebuie să cred că nu v-aţi gândit niciodată să vă reluaţi dreptul?

— Dimpotrivă, nu mă gândesc decât la asta şi încă de mult timp! … Şi pentru că m-am gândit prea mult la asta am stat la Bastilia, de unde aţi venit să mă scoateţi, zece ani lungi, zece ani de moarte… Cei mai frumoşi zece ani dintr-o existenţă umană… Să-mi reiau dreptul de care am fost deposedat, desigur că mă gândesc şi mă voi gândi întotdeauna. Dar asta este o sarcină formidabilă, presărată cu dificultăţi aproape de neînvins.

— Recunosc, într-adevăr, că treaba este formidabilă şi că nu puteţi s-o îndepliniţi singur, fără sprijin, limitat la propriile voastre posibilităţi. Dar ceea ce este imposibil pentru voi singur devine realizabil cu ajutorul puterii suverane pe care v-o aduc.

Dar ducele nu era convins. Clătină din cap sceptic.

— Ajutorul puterii suverane despre care vorbesc este acela că regele Filip al Spaniei, pe care-l reprezint aici, se angajează, prin voinţa mea, să vi-l dea.

Auzind-o vorbind despre regele Spaniei, ducele d’Angoulęme îţi încruntă sprâncenele şi i se făcu frică. Fausta înţelese că ajutorul pe care-l oferea nu era pe placul său. Totuşi, ca şi cum nu ar fi observat nimic, ea scotoci în sân, scoase hârtiile pe care i le arătase lui Concini şi i le întinse, spunând:

— Iată scrisorile regale care atestă că pot vorbi în numele Maiestăţii Sale Catolice şi care ratifică anticipat toate hotărârile pe care le consider utile să le iau. Citiţi, duce! Trebuie să nu existe nici o îndoială în sufletul vostru.

Ducele luă documentele şi le parcurse dintr-o scurtă privire. Le ţinu un moment şi rămase gânditor, calculând, ezitând. Fausta îl privea cu calmul său obişnuit.

Şi cu voce tare, hotărât, înapoindu-i hârtiile:

— Ce-mi oferiţi în numele regelui Spaniei? spuse el.

— Aur, spuse ea. Atât aur, cât va fi nevoie. Înainte de o lună, vom primi patru milioane care, acum, trebuie să fie pe

drum.

— Este tot ce-mi oferiţi din partea regelui Spaniei? făcu ducele, înclinându-se pentru a sublinia că nu avea nici o obiecţie de făcut.

— Două armate, îl informă Fausta, una care pleacă din Flandra, cealaltă, de la frontierele Spaniei, vor fi gata să intervină, dacă va fi necesar.

— Aţi rămas aceeaşi luptătoare neobosită şi minunată, care, odinioară, crea şi organiza în toate elementele sale acea asociaţie formidabilă, care s-a numit Liga, o complimentă ducele cu o admiraţie sinceră.

Fausta primi complimentul fără să se ştie dacă îl agrease sau nu. Pentru o clipă tăcură amândoi.

— Mai înainte, reluă d'Angoulęme, vreau să ştiu care va fi datoria mea faţă de regele Spaniei şi faţă de dumneavoastră pentru ajutorul nepreţuit pe care mi-l oferiţi. Înţelegeţi, prinţesă, dacă mi se vor părea condiţiile voastre inacceptabile, mi-aş face scrupule că v-am lăsat să-mi divulgaţi mijloacele de care dispuneţi şi că aş putea să fiu tentat de a le folosi eu însumi.

— Recunosc loialitatea dumneavoastră obişnuită, îl complimentă cu gravitate Fausta. Dar liniştiţi-vă, duce, condiţiile impuse vouă de către regele Filip sunt foarte juste şi rezonabile. Şi sunt sigură că le veţi accepta fără ezitare. Iată-le: rambursarea sumelor care vă vor fi avansate, acordându-vă timpul necesar pentru a vă elibera de această datorie. Apoi, regele Filip al III-lea va solicita regelui Carol al X-lea să se lege cu el printr-o solidă şi bună alianţă. Asta e tot.

— Ce? exclamă ducele, stupefiat de moderaţia extraordinară a acestor solicitări, ce, fără restricţii? … Fără cedare de teritoriu?

— Fără restricţii, fără cedare, repetă Fausta, zâmbind. Vedeţi că ar fi imposibil să fie mai moderat.

— Sunt tulburat de atâta generozitate, murmură ducele, care nu-şi revenea.

Fausta avu unul din zâmbetele sale nedefinite căruia ducele nu-i acordă nici o atenţie şi care trebuie că nu-i scăpă ochiului atent al lui Pardaillan.

— Nu vă ascund, spuse ea, că regele, sfătuit de ducele de Lerme, nu se arătă la început, de acord cu această propunere. Dar eu am reuşit să-i arăt care este adevăratul său interes. Acest interes nu constă în a vă smulge câteva oraşe sau provincii pe care nu vă veţi abţine, mai târziu, să le luaţi înapoi, sau succesorii voştri. El constă, cu sprijinul dumneavoastră regal în a face să intre sub dominaţie acele provincii din Flandra care s-au declarat independente şi în a consolida puterea sa pretutindeni unde este slăbită.

— Aţi raţionat ca un om politic, abil, cum sunteţi, doamnă, aprobă ducele şi nu voi uita niciodată serviciul pe care mi l-aţi făcut în această situaţie. În ceea ce-l priveşte pe regele Filip, jur că nu va avea un aliat mai fidel decât mine.

— Iau act de acest jurământ, pronunţă cu gravitate Fausta.

— Să vorbim despre voi acum, reluă ducele zâmbind. Care va fi răsplata pentru voi?

— Pe mine, făcu Fausta, mă va răsplăti regele Filip. Şi răsplata va fi în aşa măsură, încât am toate motivele să mă declar satisfăcută. Totuşi, mărturisesc că mă rezerv să vă solicit ceva.

Ducele era liniştit acum. Cu o amabilitate graţioasă şi sinceră o asigură:

— Oricare ar fi, vă este acordată anticipat. Spuneţi doamnă.

— Nu, zâmbi Fausta, voi vorbi când va veni momentul: în ajunul zilei în care veţi merge la Notre-Dame să vă încoroneze ca rege al Franţei.

Fausta zâmbea tot timpul. Şi ştim care era puterea de seducţie a zâmbetului său. Ducele se aşteptase la o tocmeală excesivă. Din acest regat al Franţei care i se oferea, se gândea că i se va cere jumătate. De altfel, se resemnase dinainte s-o acorde… chiar dacă ar lua-o înapoi mai târziu. Dezinteresul regelui Spaniei îi dăduse

încredere. Zâmbetul Faustei sfârşi prin a-l cuceri şi, fără să ezite, îşi confirmă promisiunea:

— În acea zi sau când veţi dori, regele Franţei va respecta cu scrupulozitate promisiunea ducelui d'Angoulęme de a vă acorda ceea ce îi veţi cere şi orice ar fi.

Şi cum mai făcuse o dată, Fausta înregistra cu gravitate:

— Reţin promisiunea dumneavoastră, duce.

Capitolul 26

Un incident.

Cum totul fusese spus, Fausta, reluă imediat:

— Acum trebuie să vă fac cunoscut planul meu de acţiune cu privire la tânărul rege Louis al XIII-lea. Căci în fine, ca să deveniţi rege al Franţei trebuie să ne debarasăm de el.

Dinadins sau nu, ea dădu acestor cuvinte, care puteau să pară echivoce, o intonaţie atât de sinistră în implacabilitatea sa rece, încât ducele se înfiora:

— Oh! Aţi avea cumva intenţia să-l faceţi să sufere aceeaşi soartă ca tatăl său?

Fausta îl ţintui cu strălucirea funestă a ochilor săi negri magnifici. Îl văzu palid, abătut, dârdâind. Vru să ştie până la ce punct putea să conteze pe el şi până unde ar putea să meargă. Vocea să se înăspri şi cuvântul pe care el nu îndrăznise să-l pronunţe, fu aruncat de ea cu brutalitate, ca o lovitură de pumnal:

— Să-l asasinez? De ce nu, dacă nu avem un alt mijloc?

— Aveţi pe cineva la îndemână care s-ar însărcina cu acest lucru?

Fausta – trebuie s-o spunem, pentru că aşa era – nu recurgea la asasinat decât atunci, când i se părea util sau necesar. Pentru moment, nu se gândea ca tânărul rege să fie asasinat, deoarece moartea să nu era necesară. Totuşi, vrând să se asigure dacă ducele era foarte hotărât să meargă până la capăt pe drumul pe care ea îl antrenase, la întrebarea pe care i-o puse, ea răspunse fără ezitare:

— Da.

Ea minţea. Şi trebuie să-i acordăm dreptate, recunoscând că rar minţea astfel. Dar atunci, minciuna se justifică în ochii săi dintr-o gravă şi imperioasă necesitate. Şi dacă suntem atenţi, această minciună este unică, pentru că ar trebui inevitabil să antreneze alte minciuni. Şi aceste minciuni ar trebui să aibă consecinţe neprevăzute pentru ea.

Împins de o curiozitate morbidă, ducele întrebă:

— Cum se numeşte acest nou Ravaillac?

De data aceasta, Fausta ezită o secundă. Neluând în considerare asasinarea inutilă a regelui, nu se gândise în consecinţă, la un posibil asasinat. Ezitarea sa fu, de altfel, atât de scurtă, încât nici cavalerul de Pardaillan, atent, atât la unul cât şi la celălalt, nu observă. Aproape imediat ea răspunse cam la întâmplare:

— Un tânăr aventurier fără avere pe care l-am luat în serviciul meu.

De data aceasta, Fausta nu ezită. Vorbind despre un tânăr aventurier, de puţin timp în serviciul său, numele îi veni imediat pe buze:

— Este contele Odet de Valvert, spuse ea.

Ducele d’Angoulęme păru că încearcă să-şi reamintească. Fără îndoială că nu-şi aminti, căci făcu un gest care însemna că acest nume îi era cu totul necunoscut.

— Şi sunteţi sigură că va acţiona? reluă ducele după o scurtă tăcere.

— Ca să spun adevărul, nu ştiu încă nimic, declară Fausta.

— Drace! şopti ducele, asta mă nelinişteşte teribil!

Fausta, care acum ştia ce avea de spus, zâmbi sigură de ea. Şi continuă:

— Dar ceea ce ştiu bine este că el e îndrăgostit, îndrăgostit cum ştiu să fie anumite firi excepţionale. Nebun de îndrăgostit. Este o pasiune violentă, exclusivă… ca aceea pe care aţi încercat-o odinioară pentru Violetta voastră cu care v-aţi căsătorit. Una din acele pasiuni care-l fac pe un bărbat capabil de toate lucrurile nebuneşti, înţeleg adică: capabil

de toate eroismele sau de toate crimele. Dacă ştii cum să-i iei, obţii tot ce vrei, totul, înţelegeţi? De la un om care iubeşte astfel.

— Nu văd unde vreţi să ajungeţi, se nelinişti ducele.

— Veţi vedea, îl linişti Fausta.

Şi urmă:

— Sunt, ca să spun aşa, singura din lume care cunoaşte numele părinţilor tinerei, care a inspirat o asemenea pasiune. Vă voi spune acel nume imediat. Părinţii săi o cred moartă de şaptesprezece ani.

— Câţi ani are, deci? se informă d'Angoulęme pe care începu să-l intereseze foarte mult ce spunea ea.

— Are şaptesprezece ani. Părinţii săi o cred moartă chiar din ziua naşterii sale.

Fausta îşi însoţi spusele cu un zâmbet atât de elocvent, încât ducele înţelese pe loc ceea ce ea nu spusese. Şi se indignă sincer.

— Cum, ce fel de părinţi sunt cei ce au vrut s-o ucidă! … Sunt nişte monştri fără inimă? …

— Povestea acestei Muguette vă interesează în mod deosebit, duce. Va trebui, deci, să v-o redau în toate detaliile. Dar cum va fi cam lungă, vom amâna povestirea pe mai târziu. Pentru moment vă este suficient să ştiţi că va trebui să luptaţi cu părinţii acestei tinere. Ei se ridică între voi şi acel tron care trebuie să vă aparţină. Nu veţi avea duşmani mai înverşunaţi şi, trebuie să spun, mai de temut decât ei. Căci, vă repet, ei sunt iluştri, bogaţi şi puternici.

— Bine, bine, mormăi ducele, din ce în ce mai interesat, noi am mai combătut pe alţii. Şi apoi sunteţi aici, voi. Pe dracu, cum spunea regele Carol, tatăl meu, cunoscând pericolul, cred că aţi luat măsuri pentru a-l evita?

— Într-adevăr, duce: m-am gândit să-mi fac din această tânără o armă.

— Ei ce vă spuneam! Ce-aţi făcut, să vedem?

— Am atras-o la mine pe această umilă florăreasă de stradă, care nu-şi cunoaşte alt nume decât cel pe care

parizienii i l-au dat şi am început s-o cuceresc!

— Şi cum, triumfă ducele, nimeni nu vă poate rezista când v-aţi hotărât să plăceţi, reiese că această tânără nu mai vede decât prin ochii voştri!

— Chiar aşa, zâmbi Fausta. Această tânără este, în mâinile mele, o jucărie pe care o mânuiesc după voia mea. Voluntar sau inconştient – puţin contează – ea va face tot ceea ce voi vrea eu să facă. Astfel că, pentru a reveni la contele Valvert, în ziua când mă voi hotărî să-l lansez pe tânărul rege, pe cea pe care o iubeşte o voi alege.

— Şi chiar ea, fără s-o ştie poate, va face din el ceea ce ducesa de Montpensier făcu din călugărul Jacques Clément! se entuziasmă ducele.

Satisfăcută să-l vadă în punctul unde a vrut să-l aducă, zâmbi orgolios. Atunci, numai atunci, cu aerul său calm, ea dezvălui liniştit:

— Dar nu vom avea nevoie să ajungem acolo. Această tânără ne va servi altfel, de asemenea foarte util.

El rămase stupefiat. Atât de stupefiat, încât nici nu putu să se bucure că ea îl scutise de acel asasinat pentru care, la început, se revoltase.

Dar ea nu avu timp să se ocupe de el. Un incident surveni chiar în acel moment: cineva bătea discret la uşă. Incident banal, în realitate, căruia nici ducele, cu atât mai mult Pardaillan, care stătea în spatele draperiei, nu-i dădură atenţie. Dar Fausta recunoscuse felul de a bătea al lui d’Albaran şi ea ştia că nu şi-ar permite colosul s-o tulbure tocmai în mijlocul unei discuţii atât de importante, dacă nu ar fi intervenit un eveniment excepţional. Totuşi, nu clinti. Ridicând puţin tonul, ea comandă cu glasul său blând, pe care nici o emoţie nu-l altera:

— Intră, d’Albaran.

Colosul apăru imediat. Ţinea în mână un bilet. Cu calmul său obişnuit, cu pasul său greu şi liniştit, el înainta, fixând-o cu privirea pe stăpână sa.

— Curier urgent.

Fausta luă biletul. Şi întorcându-se spre d’Angoulęme, cu un zâmbet graţios:

— Îmi permiteţi, duce, spuse ea.

Ducele se înclină în semn de asentiment. Continuând să zâmbească, Fausta desfăcu cu grijă sigiliul, despături hârtia, fără nici o grabă şi citi cu un aer indiferent. Şi văzând-o atât de calmă, atât de stăpână pe sine însăşi, era imposibil să ghiceşti că o lovitură groaznică, care ar fi doborât pe oricare altul, tocmai se abătea asupra ei.

Biletul era semnat de d’Albaran care tocmai i-l aduse cu atâta calm. Acesta spunea:

Un bărbat tocmai a bătut la uşiţă, dând numele de La Gorelle. Cum nu era Landry Coquenard, care este singurul ce se serveşte de acest nume, acea persoană a fost condusă în anticamera specială şi am fost anunţaţi. M-am dus în grabă. Omul dispăruse. Cum era imposibil să fi ieşit din imobil, m-am apucat să-l caut. Până la urmmă l-am găsit: stătea la pândă în cabinetul negru. L-am închis şi am luat măsurile respective. Deşi omul avea faţa ascunsă în manta, unul din oamenii de gardă afirmă că l-ar cunoaşte. Susţine că acesta este cavalerul Pardaillan.

Trebuia să ai capacitatea extraordinară de disimulare a Faustei pentru a rămâne impenetrabil în faţa unei veşti atât de grave şi de neplăcute. Deşi stăpâna pe sine, după ce citi, degetele se crispară pe hârtia funestă. Fu singurul semn de emoţie vizibilă. Cum ea rămase gânditoare, reflectând la ceea ce avea de făcut, ducele d’Angoulęme, fără să bănuiască furtuna cumplită care tocmai se dezlănţuia în sufletul ei se informă zâmbind:

— Veste proastă, prinţesă?

Şi Fausta, zâmbind ca şi el, cu un calm extraordinar:

— Nu ştiu încă.

Totuşi, cu acea rapiditate de decizie, care era atât de deosebită la ea, cât şi la Pardaillan, luase deja o hotărâre.

— Este bine, spuse ea lui d’Allbaran atent, mă duc.

În acelaşi timp, ea îi comandă, din privire, să fie gata pentru orice.

Capitolul 27

Pardaillan şi Fausta.

Ea se ridică, cu acea alură maiestuoasă care-i era atât de personală, şi se îndreptă încet spre uşa în spatele căreia stătea Pardaillan.

— Ah! Drace, se gândi cavalerul, ea vine aici! Mă va descoperi?

Se dădu înapoi şi sări la uşă cu o mişcare suplă, fără zgomot.

— Uite! A închis-o pe dinafară! îşi zise el. Şi n-am auzit nici un zgomot! …

N-a fost deosebit de emoţionat. Şi cu unul din acele zâmbete ironice care-i erau specifice:

— Înţeleg: sunt prins. Pun pariu că biletul, pe care acest gen de colos tocmai l-a dat Faustei, semnala prezenţa mea în această încăpere. Trebuie să nu-mi pierd cumpătul şi… să ies de aici, dacă se poate.

Se reîntoarse spre uşa pe care tocmai o părăsise. În acelaşi timp, cu un gest vioi, îşi aruncă pelerina pe umăr pentru a avea libertate de mişcări şi, asigurându-se că spada alunecă bine în teacă, murmură:

— Va trebui să mă încaier.

Fausta ajunse la uşă, o trase spre ea şi o deschise larg. Graţios, ea îl invită:

— Haide, intraţi, Pardaillan. Ăsta nu este un loc pentru un om ca voi.

Pardaillan îşi scoase pălăria şi salută cu un gest larg, cam teatral şi mulţumi:

— Mii de mulţumiri, prinţesă.

Intră. Şi, simţindu-se în largul său, cu un zâmbet maliţios:

— Într-adevăr, simţeam că nu sunt la locul meu. Dar ce vreţi, prinţesă, nu puteam cuviincios să vă cer să am onoarea companiei voastre.

— Dar de ce? spuse Fausta ca întotdeauna graţios.

Şi foarte serioasă:

— Vă asigur, Pardaillan că dacă mi-aţi fi spus că doriţi să asistaţi la discuţia pe care tocmai am avut-o cu domnul duce d’Angoulęme, mi-aţ fi făcut o datorie şi o plăcere de a vă satisface.

— Nu mă îndoiesc, doamnă, pentru că o spuneţi, replică Pardaillan la fel de serios ca şi ea.

Şi zâmbind, în continuare, ironic:

— Numai că atunci m-aş fi păcălit. Cu siguranţă că voi nu aţi fi pronunţat niciunul din cuvintele pe care le-am putut culege în spatele acestei uşi.

Fausta aprobă cu blândeţe, din cap.

Ducele d’Angoulęme rămăsese, mai întâi, sufocat de apariţia neaşteptată a lui Pardaillan, pe care nu-l bănuia atât de aproape de el. Înaintă vioi, cu mâna întinsă, cu o mină încântată, spunând:

— Pardaillan, prietene, frate, ce fericit sunt să vă văd!

Pardaillan, fără să-şi descleşteze dinţii, se înclină cu răceală.

— Ei! Cum, astfel mă întâmpinaţi, Pardaillan? Nu vedeţi că vă întind mâna?

— Este bine că viitorul rege Carol al X-lea face onoarea unui pârlit ca mine, spuse Pardaillan cu o voce glacială.

Dar nu apucă mâna care i se întinse. Ducele îşi muşcă buzele până la sânge.

— Deci vom deveni duşmani?

— Aceasta nu va depinde decât de voi, răspunse Pardaillan.

Şi revenind imediat la Fausta:

— Nu vi se pare, doamnă, că este necesară o discuţie între noi?

— Aceasta îmi pare indispensabilă, sublinie Fausta.

Fără să mai întârzie, ea comandă lui d’Albaran care se ţinea la distanţă, imobil şi ţeapăn ca un soldat la paradă:

— Luminează-ne până la cabinetul din turnul din colţ.

Mut şi flegmatic, ca de obicei, d’Albaran, aprinsese deja o făclie, împinse o uşă şi aştepta. La un semn al Faustei, el o luă înainte. În încăperea pe unde trecu şi unde ei îl urmară, doisprezece gentilomi, cu sabia în mână, stăteau imobili şi tăcuţi, barând trecerea. În fruntea lor, ca şef, cu sabia în mână ca şi ei, impasibil şi ţeapăn ca şi ei, stătea Odet de Valvert, Acest grup avea ceva ameninţător şi formidabil.

D’Albaran se opri la doi paşi de Valvert, care nu mişca, care nu-l privea pe Pardaillan, iar acesta, la rândul său, nu părea să-l cunoască. Colosul întoarse capul spre Fausta, care, de asemenea, se oprise, imobilizând astfel pe cavaler şi pe duce, între care se afla. El o privi satisfăcut, ca şi cum ar fi spus: „Iată o parte din domnii pe care i-am prins.”

Şi Fausta, care înţelese, zâmbi, aprobă din cap, cu blândeţe. Se întoarse către Pardaillan, examinându-l cu un zâmbet subtil:

— Ce credeţi?

— Văd. Ciuma! Nu sunt încă orb.

Şi cu aerul cel mai nevinovat, ca şi cum ar face un compliment măgulitor:

— Văd că, mai bine ca oricine, ştiţi întotdeauna să întindeţi o capcană.

Fausta nu se clinti. Zâmbetul său deveni şi mai caustic. Şi ca şi cum ar lua aceste cuvinte aspre ca pe un veritabil compliment, ea mulţumi cu o înclinare graţioasă a capului. După care, făcu un semn lui Valvert.

Acesta, ca cei doisprezece gentilomi ai săi, stătea impasibil, aşa cum se cuvine unui soldat sub arme.

Ţi, întorcându-se spre d’Angoulęme, până acum martor mut, dar foarte atent la acest gen de duel cu lovituri de vorbe care tocmai începuse în faţa lui:

— Monseniore, adineaori am înţeles că vă angajaţi cu anticipaţie să-i acordaţi doamnei Fausta un lucru pe care ea vi-l va face cunoscut în ajunul încoronării dumneavoastră. Vreţi, vă rog, să-i cereţi doamnei să vorbească pe loc?

Emoţionat, în ciuda voinţei lui, d’Angoulęme se întoarse către Fausta.

— Aţi auzit, doamnă? spuse el.

— Duce, spuse Fausta pe un ton care nu admitea replică, voi vorbi când va veni ceasul meu, nu înainte.

— Voi vorbi, deci, pentru dumneavoastră spuse Pardaillan.

Ţi revenind la Charles d’Angoulęme:

— În ajunul încoronării voastre, doamna Fausta vă va spune: împărţit pe din două. Înainte de încoronare, o slujbă de căsătorie… căsătoria prinţesei Fausta cu ducele d’Angoulęme…

— Dar sunt căsătorit! întrerupse Charles.

— Asta îi veţi spune doamnei Fausta, vreţi să spuneţi? Atunci, doamna Fausta va scoate o bulă papală care va anula căsătoria voastră actuală. O bulă pe care o va obţine, să nu vă îndoiţi, pe care poate deja a obţinut-o.

— Dar eu o iubesc numai pe Violetta! …

— Veţi mai spune… Doamna Fausta vă va demonstra clar ca lumina zilei că dragostea este incompatibilă cu ambiţia.

— Este imposibil! …

— Veţi spune tot timpul… Atunci, doamna Fausta vă va dovedi că poate să distrugă, într-o clipită, toată opera făcută de ea însăşi. Ea ar putea, dacă vă supuneţi, să vă aşeze pe acest tron şi să vă menţină acolo. Ea ar putea, dacă vă revoltaţi, să vă distrugă fără milă.

Buimăcit de aceste revelaţii neaşteptate şi de siguranţa lui Pardaillan, Charles o privea pe Fausta cu fineţe, ca şi cum ar fi aşteptat de la ea o dezminţire. Dar Fausta tăcea. Sub calmul său de comandă, ea răcnea în sinea ei: „Ah! Demon! … Demon din infern! … Cum ai putut să mă ghiceşti astfel?”

O tăcere tragică plană, o secundă, asupra acestor trei personaje. Pardaillan reluă:

— Acest tron al Franţei pe care doamna Fausta vi-l oferă, nu vi-l va da decât dacă-l veţi împărţi cu ea. Şi asta vă explică de ce s-a zbătut atât de mult, că a obţinut de la regele Spaniei să se mulţumească cu un tratat de alianţă,

fără să ceară nici cea mai mică cedare de teritoriu: ea îşi apăra bunul său ce urma să vină. Acum, dacă m-am înşelat, spuneţi-o doamnă. Cum ştiu că nu vă daţi niciodată osteneala să minţiţi, vă voi crede pe cuvânt şi vă voi cere scuze.

Fausta nu vru să se micşoreze în proprii săi ochi. Ea bravă:

— Nu v-aţi înşelat. Dar acest tron, pe care l-aş ajuta să-l cucerească, nu este just şi legitim să-l împart cu cel căruia i l-am dat?

Pardaillan se adresă, din nou, ducelui:

— Vedeţi, monseniore, că nu vă combat, cum pretindea, adineauri, doamna Fausta. Pe ea o combat şi nu pe voi. Nu sunt duşmanul vostru. Cântărind bine, cred, că dimpotrivă, acţionez ca prieten loial şi fidel cum am fost întotdeauna, străduindu-mă s-o împiedic de a vă antrena în combinaţii necurate, nedemne, nu o spun fiului de rege care sunteţi, ci simplu, unui om onest. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Charles d'Angoulęme lăsă capul în jos, fără să răspundă.

Cavalerul nu mai insistă. Ca şi cum nu ar fi fost nimic, el reveni la Fausta:

— Iată unul din motive pentru care sunt împotriva voastră: lupta în care vă angajaţi este tenebroasă, perfidă, trădătoare. Mobilul care vă conduce este lamentabil, blamabil. Ceea ce vreţi să faceţi, este, într-adevăr, prea urât!

Ultimele cuvinte pronunţate de Pardaillan o făcură pe Fausta să-şi ciulească urechile. Şi fără să lase să-i pătrundă în suflet neliniştea, ea se informă:

— Cum puteţi să spuneţi că ceea ce am intenţia să fac este frumos său urât, dacă nu ştiţi?

— Eroare, doamnă. Ştiu foarte bine ce veţi face, afirmă Pardaillan cu o siguranţă deconcertantă.

— Ştiţi ce voi face eu? insistă Fausta.

Ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume, el asigură:

— Vă voi spune.

Ţi adresându-se lui Charles d’Angoulęme:

— Ascultaţi bine, monseniore: se pare că regina regentă, Maria de Médicis, când era încă tânără, a avut un amant. Acest amant era Concino Concini. Din această legătură s-a născut o fată, ai cărei părinţi au vrut să se debaraseze de ea, ucigând-o. Doamna Fausta a descoperit această afacere. Ea şi-a procurat actul de botez al acestui copil. Acest act l-a falsificat, făcând să figureze numele mamei, neprescurtat. Mai mult, are la îndemână doi martori care vor atesta. Înarmată cu această dovadă, cu sprijinul acestor doi martori, ea aşteaptă să dezlănţuie un scandal nemaipomenit, să submineze tronul sub valuri de noroi, în aşa fel, încât micul rege Louis al XIII-lea şi familia sa să fie înăbuşiţi. Iată, în linii mari, combinaţia doamnei Fausta. Îi las grija de a vă dezvălui detaliile. Totuşi, pentru a-i demonstra doamnei Fausta că sunt la curent cu detaliile, voi adăuga: fiica Mariei de Médicis şi a lui Concini nu a murit, cum cred părinţii ei. Este acea tânără florăreasă de stradă pe care parizienii o numesc Muguette sau Brin de Muguet, pe care doamna Fausta a atras-o la ea şi pe care a început s-o cucerească pentru a o face să joace un rol odios în drama sumbră pe care a uneltit-o în toate detaliile. S-ar putea, însă, ca ea să se înşele, căci această tânără, pe care o cunosc, s-ar putea să nu fie atât de docilă cum crede ea. În ceea ce vă priveşte, domnule, consultaţi-vă conştiinţa. Nu mă îndoiesc că ea o să vă spună că un om cu inimă nu ştie, fără să se dezonoreze, să se facă complicele unor asemenea uneltiri.

Şi, revenind la Fausta, cu vocea sa glacială, el încheie:

— Vedeţi, doamnă, că eu cunoşteam de minune proiectele voastre şi că m-am dovedit prea indulgent spunând pur şi simplu că sunt urâte.

— Ah, demon, demon! Cum ai aflat? … Numai Satana te-a informat…

— Ei, doamnă, nu este vorba nici de magie, nici de vrăjitorie.

Şi ridicând din umeri, cu aerul său ironic:

— Dacă sunt atât de bine informat este pentru că, voi v-aţi dat osteneala să mă informaţi, voi înşivă.

— Eu! şopti Fausta… unde? Când aş fi… Şi, iluminată de o inspiraţie subită:

— Oh, nu-i aşa că din întâmplare…?

— Aşa este, zâmbi Pardaillan. Am asistat în dimineaţa asta, la discuţia pe care aţi avut-o cu Concini…

Fausta îl privi cu admiraţie şi spuse simplu:

— Fantastic! …

Dar acest cuvânt, el singur, exprima o atât de sinceră uimire, încât el se înclină ca şi cum ar fi auzit complimentul cel mai măgulitor. În timp ce ea se gândea: „Ce om! Vârsta nu l-a schimbat deloc. Dacă îl las, va fi şi de data asta ca şi în alte daţi: mă va bate, cum m-a bătut întotdeauna în toate întâlnirile noastre… dacă nu mă va omorî de data asta. Aş ezita să-l bat. N-aş avea dreptate. Dacă îl ţin aici, lângă mine, nu trebuie să iasă viu. Nu va ieşi.”

Luând această hotărâre, ea zâmbi şi întrebă:

— Sunteţi, deci, la curent cu naşterea misterioasă a acestei fiice naturale a lui Concini?

— Cel mai puţin din lume, răspunse Pardaillan cu sinceritatea-i obişnuită. Nu cunosc această istorie decât din discuţia voastră cu Concini, pe care am auzit-o.

— Atunci, se miră Fausta, cum ştiţi că acest copil trăieşte încă şi se numeşte Brin de Muguette? Căci, totuşi nu i-am pronunţat numele. Şi lui Concini, care-o crede moartă, nu i-am spus nimic care i-ar arăta că se înşală…

Pardaillan explică cu amabilitate:

— Este exact, doamnă. Şi mărturisesc că în dimineaţa aceasta, nu-mi venise ideea că acest copil ar putea să trăiască. Dar, adineaori, i-aţi spus domnului duce d’Angoulęme numele micuţei florărese. Şi aţi vorbit în aşa fel, încât nu-ţi trebuia o mare inteligenţă să înţelegi că ea este fiica lui Concini.

— Da, conveni Fausta, aţi spus bine. Chiar eu însămi v-am informat atât de bine. Este tot ce aveţi să-mi spuneţi, cavalere?

— Nu, doamnă, făcu Pardaillan, mai trebuie să vă fac cunoscut principalul motiv, care mă pune în situaţia de a fi apărătorul micului rege Louis al XIII-lea.

— Fără îndoială, datorită afecţiunii pe care o aveţi pentru el.

— Nu, doamnă, nici nu-l iubesc, nici nu-l detest pe acest copil. Mi-este indiferent. Nu-l cunosc şi nu ţin să-l cunosc. Dar l-am cunoscut bine pe tatăl său, care mă onorase cu o prietenie cu totul deosebită. Or, tatăl său, regele Henri al IV-lea, având presentimentul apropierii morţii şi bănuind dezlănţuirea unor apetituri feroce în jurul tronului ocupat de un copil, m-a rugat să veghez asupra copilului său. Am promis, doamnă. Moartea care dezleagă totul, numai moartea poate să-l împiedice pe cavalerul Pardaillan de a-şi ţine promisiunea.

Şi revenind, încă o dată, la ducele d’Angoulęme, cu o voce care se înăspri:

— Vedeţi, domnule, că dacă mă ridic împotriva voastră este pur şi simplu pentru a îndeplini o datorie de la care n-aş putea să mă sustrag fără a mă dezonora în proprii mei ochi. Astăzi vreţi să furaţi, Dumnezeu ştie prin ce mijloace infame, acest tron pe care l-am cucerit pentru voi, la lumina zilei, cu spada. Or, am onoarea de a-l apăra. Mă veţi găsi, deci, în calea voastră. Din această clipă suntem duşmani. Şi, să fie clar, domnule, pentru a vă atinge scopul va trebui să călcaţi peste trupul meu.

El se ridică, îşi pipăi centironul cu un gest maşinal şi, cu unul din zâmbetele sale subtile, se înclină galant, ca un om care-şi ia rămas bun:

— Iată-ne, deci, încă o dată, gata să ne luptăm, doamnă. Lupta de odinioară, atât de teribilă, de înverşunată nu ar părea decât un joc inofensiv de copii în comparaţie cu lupta

care va urma şi care va fi finală, supremă, având în vedere că nu se va putea termina decât prin moartea unuia din noi.

Şi, după ce făcu această declaraţie, simplu, ca lucrul cel mai firesc din lume, el o sfătui:

— Întrucât este inevitabil ca unul din noi să-l omoare pe celălalt, credeţi-mă, omorâţi-mă… omorâţi-mă, în timp ce sunt în mâna voastră.

— Sfatul este bun, declară Fausta şi îl voi urma.

— Chemaţi-vă asasinii, care trebuie că sunt postaţi pe acolo, pe undeva şi să terminăm, sfida Pardaillan, deja enervat.

— Aşezaţi-vă, mai întâi, cavalere, îl invită Fausta.

Şi explică:

— Mi-aţi spus ce aveaţi să-mi spuneţi şi v-am ascultat cu toată atenţia pe care o meritaţi. La rândul meu, aş vrea să vă spun câteva cuvinte.

— Cum să nu, prinţesă, consimţi Pardaillan, câte cuvinte veţi dori. Şi, credeţi-mă, vă voi asculta şi eu cu toată atenţia pe care o meritaţi.

El se aşează, din nou, în fotoliu, răsturnat pe spetează, picior peste picior şi ascultă, cu un aer foarte atent. Ar fi fost imposibil să arate mai mult calm, mai multă încredere aparentă. În realitate, stătea la pândă mai mult ca niciodată şi îşi spunea: „Ea se gândeşte la vreo trădare. Dar ce fel?”

Avea tot timpul un aer detaşat. Totuşi, din instinct, el se îndreptă în fotoliu, aşezându-şi sabia între picioare. Nările sale palpitau, ca şi cum ar fi căutat să descopere prin miros acea trădare care se simţea plutind în aer şi care scăpa ochilor săi atât de pătrunzători şi auzului său atât de fân.

— De data asta, lupta dintre noi nu va fi lungă, Pardaillan, continuă Fausta.

Cu un zâmbet livid, ridică lent mâna sa dreaptă, ca pentru a-i arăta lui Pardaillan mai bine ca niciodată gărzile sale şi încheie:

— Pentru a vă arunca în neant, ar fi suficientă o lovitură cu această mână, o singură lovitură, aşa.

Închise pumnul pe mânerul unui pumnal imaginar şi lovitura plină de furie o abătu din zbor pe colţul unei măsuţe din dreapta ei.

În aceeaşi clipă, în faţa ei şi în faţa lui Charles d'Angoulęme, încremenit, partea de planţeu unde se afla fotoliul, în care ţedea Pardaillan, se prăbuşi brusc.

O clipă, mai rapid decât lumina fulgerului, se observară braţele ridicate ale cavalerului, care căutau instinctiv, să se apuce de ceva. Şi se auzi un strigăt înnăbuşit.

Livid, ducele d'Agouleme se ridică imediat. Şi privind cu un aer pierdut, gaura neagră căscată în faţa lui, horcăi:

— Ce aţi făcut? …

— Am terminat lupta cu singurul om, care ne-ar fi făcut să pierdem partida în care ne-am angajat. Şi, în acest timp, am câştigat această partidă, pronunţă cu răceală Fausta.

— Era prietenul meu… cel mai bun prieten al meu, hohoti de plâns ducele.

— Era soţul inimii mele, spuse Fausta cu o tristeţe nemărginită.

— Să alergăm, doamnă, o imploră ducele, poate mai este timp…

— Inutil, duce, domnul de Pardaillan este mort! spuse Fausta cu o voce funestă.

Capitolul 28

Leonora Galigaď.

Trebuie să spunem, acum, ce făcea Stocco în curtea imobilului somptuos, pe care Concini îl cumpărase de la signor de Liancourt, mărindu-l şi înfrumuseţându-l, situat pe strada de Tournon… la doi paşi de palatul Mariei de Médicis. Pentru aceasta este necesar să reluăm din momentul în care ne-am oprit, urmărindu-l pe Odet de Valvert, la Fontenay-aux-Roses, nu departe de casa maicii Perrine, încotro se îndrepta Muguette, călare pe măgăruşul său Grison. Această reîntoarcere va fi, de altfel, scurtă.

Ca şi Odet de Valvert, Stocco auzise cuvintele tinerei, care, vorbind despre micuţa Loďse, a numit-o „fiica mea". Ca ţi

Odet de Valvert, spionul Léonorei nu luă în considerare sensul real al acestor cuvinte şi, ca şi el, le luă literă cu literă.

Odet de Valvert plecase, aşa cum am spus. Dar Stocco, de altfel, nu putuse să observe această plecare, rămăsese la postul său. El rămase până când venind noaptea, o văzuse pe maica Perrine închizând porţile cu lacăt şi trăgând lanţurile. Înţelesese că mica florăreasă va petrece noaptea aici. Apoi plecase.

Nu se îndepărtase prea mult. Se apucă să caute o cârciumă unde să poată să-şi potolească foamea: nu mâncase nimic de dimineaţă. În sfârşit, descoperi ce căuta şi luă rapid o cină modestă, stropită copios cu două căni de vinişor de ţară, acrişor şi picant după pofta inimii. După care, revenise să se posteze în faţa casei înflorite. Se înfăşură în pelerină şi se întinse într-un şanţ.

A doua zi de dimineaţă, la revărsatul zorilor, asistase la plecarea lui Muguette, care ducea două coşuri pline cu flori. O auzi pe Muguette consolând copilul şi promiţându-i:

— Nu mai plânge, micuţa mea, voi reveni joi dimineaţă.

„Bine, îşi spuse Stocco. Nu am nevoie să aflu mai mult. Pot să plec acum.”

Profită de faptul că Muguette mai întârzia pentru a i-o lua înainte. Se târî în şanţ până ce simţi că nu mai este văzut şi sări pe drum. Apoi, grăbi pasul, fără să se mai ocupe de ea. Întorcându-se la Paris, se duse direct la Léonora Galigaď să-i dea raportul. Îi povesti tot ce văzuse şi auzise, fără să-i ascundă nimic.

Léonora îl ascultă cu cea mai mare atenţie. După ce spusese tot ce avusese de spus, ea lăsă să-i scape ca din întâmplare:

— Poţi să-i povesteşti despre misiunea ta lui Concino. Numai că, reluă Léonora cu acelaşi aer detaşat, nu-i vei povesti decât miercuri dimineaţa.

Stocco îşi permise o observaţie:

— Signora, spuse el, iată sunt mai mult de opt zile de când monseniorul aşteaptă şi începe să se neliniştească.

— Am nevoie de aceste două zile, explică Léonora cu un zâmbet sinistru.

Şi, fără să ridice glasul, fixându-l cu o insistenţă foarte elocventă:

— Să nu uiţi, mai ales.

— Nu voi uita deloc, o linişti Stocco.

Şi în sinea lui: „Ah! Sărmana, n-aş vrea să fiu în pielea micii florărese.”

Într-adevăr, el nu uită recomandarea. În ziua fixată, nu uită deloc să se ducă să-l vadă pe Concini. Dar el ajunse în strada de Tournon în momentul în care acesta aştepta vizita Faustei şi trebui să aştepte. Apoi, după plecarea Faustei, pândi ieşirea lui Pardaillan, nu fiindcă se interesa de Pardaillan, ci, simplu, pentru că se temea pentru el de urmarea mortală pe care ar fi putut s-o aibă trădarea sa, în cazul în care cavalerul fiind surprins, ar fi fost descoperită.

Am spus că totul se termină bine pentru el. Dar în timp ce se afla în pragul uşii, Concini se reîntorsese în cabinetul său, unde o să-l urmărim aşteptându-l pe Stocco, care nu întârzie să-l întâlnească.

Concini era într-o dispoziţie groaznică. Fără îndoială că vizita Faustei şi rezultatul, mai mult, neplăcut pentru el, pe care-l avusese această vizită, erau cauzele exasperării sale. Această exasperare creştea cu încă un motiv destul de important în ochii săi: neprevăzând dezvăluirile teribile ale musafirei de temut, o autorizase pe Léonora să asiste, invizibilă, la această discuţie. Léonora află, astfel, lucruri pe care nici nu le bănuia.

Imediat după plecarea Faustei, Léonora intrase în cabinet şi se aşează foarte hotărâtă să nu se mişte de acolo până nu va avea această explicaţie de care se temea Concini. Şi cu cotul pe masă şi capul în mână, se cufundă în reflecţii adânci.

Aşa cum se aşteaptă, Concini o găsi acolo. Intră furios, cu aer răutăcios, agresiv şi începu să meargă în lung şi-n lat, cu un pas violent. Cu ochii mânioşi, cu buzele într-un rictus amar, se aplecă înainte şi imediat atacă:

— Ei bine, aţi auzit-o pe ilustrisima voastră Fausta? S-o înghită iadul! … Felicitările mele doamnă! … Ah! Frumoasă negociere aţi întreprins! O alianţă cu Fausta, spuneţi voi trebuie să aibă cele mai bune rezultate, cele mai minunate pentru noi! … rezultatul este faimos! … iată-mă cu încă un duşman în spate… şi ce duşman!

El vorbi mult timp astfel, cu o rea credinţă, calculată la rece, acoperind-o cu reproşuri violente pe care le ştia perfect nejustificate.

Şi ea îl lăsă în pace, ştiind bine că va sfârşi oprindu-se singur. Într-adevăr, aşa se întâmplă. Neîntâlnind nici cea mai uşoară contrazicere, Concini se află imediat la capătul argumentelor, obligat să tacă. Atunci, vorbi şi ea, la rândul său. Şi fără furie, încet, cu răceală:

— Nu mi-aţi spus niciodată, Concini, că aţi avut un copil înainte de căsătoria noastră, spuse ea.

— Ei! bombăni Concini, de ce v-aş fi vorbit, dacă acest copil este mort!

El se opri în faţa ei, sfidând-o. Ea se ridică încet şi cu voce înăbuşită, murmură:

— Sunteţi sigur că ea este moartă, Concino?

Concini tresări: un presentiment sinistru se abătu cu toată greutatea asupra lui.

— Zău! făcu el cu forţă.

— Şi eu, bombăni Léonora cu o voce mai scăzută, şi eu, îţi spun că te înşeli, Concino: nu este moartă!

— Este imposibil! se cutremură Concini. Landry Coquenard nu era atunci un trădător. Sunt sigur că a executat ordinele mele.

— Acest Landry Coquenard s-a lăsat să aibă scrupule şi a botezat copilul înainte de a-l îneca. Tu nu ştii asta. Signora ştie. Şi eu îţi spun că acest Landry Coquenard a împins

scrupulele până la capăt: după ce a smuls copilul suferinţelor veşnice ale purgatoriului, botezându-l, l-a smuls, de asemenea, morţii. Acest lucru este adevărat cum este adevărat că ne luminează ziua. Şi, uite, o altă probă:

— Signora ţi-a promis să-ţi păstreze secretul şi să nu se folosească de armă formidabilă pe care o are în mâini. Ea nu minte niciodată, signora. Dar ea are modul ei de a spune adevărul. De ce ţi-a făcut această promisiune liniştitoare pe care şi-o va ţine în felul său, pentru că nu ea va porni scandalul, ci copilul pe care-l va înarma şi-i va da drumul asupra ta. Şi aceasta, dacă vrei să te gândeşti bine, este tot atât de formidabil ca şi cum ar acţiona signora, ea însăşi: toate sufletele sensibile vor fi de partea copilului, care se va ridica drept judecător în faţa tatălui său şi a mamei sale… Tată şi mamă denaturaţi care i-au vrut moartea.

— Drace! Drace! murmură Concini foarte palid şi răsucindu-şi nervos mustaţa, ce e de făcut?

— Să cauţi acest copil, să-l găseşti, să-l prinzi. Mă însărcinez eu cu asta. Am bănuieli, indicaţii vagi cu privire la acest copil. Dacă nu mă înşel, cercetările mele nu vor fi lungi. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, ea va fi în puterea noastră.

— Şi când o vom avea, radie Concini, deja liniştit, vom şti bine s-o împiedicăm să vorbească! Este o idee excelentă, draga mea!

— Aşa este, Concino, vom şti noi s-o împiedicăm să vorbească!

Şi fascinându-l cu privirea, cu un surâs teribil, cu o încetineală îngrozitoare, ea insinua:

— Dar aminteşte-ţi, Concino că numai morţii nu vorbesc.

— Ce va spune mama? făcu el cu voce surdă, sugrumată. Căci, în sfârşit nu putem s-o lăsăm să nu ştie…

— Mă voi ocupa de Maria, îl întrerupse cu vioiciune Léonora. Îi voi vorbi. O voi face să înţeleagă.

Concini avu o ultimă ezitare. Dar abandonând ultimele scrupule, el consimţi:

— Mă bazez pe tine.

Astfel, pronunţă condamnarea la moarte a fiicei sale.

Léonora înregistră ordinul de moarte cu o uşoară mişcare a capului. Un zâmbet palid alunecă pe buzele sale. Aceasta fu singura manifestare de bucurie a victoriei, pe care tocmai o repurtase asupra lui, pe care şi-o permise.

Ca şi cum n-ar fi fost nimic, ea reluă, dar de data aceasta vocea sa vibra ca o trompetă războinică.

— Mă voi ocupa şi de signora. Las-o să facă, Concino, sunt aici eu şi nu mi-e frică de ea. Ea coboară, de altfel, signora: istoria sa de scandal este bine imaginată, dar nouă nu ne mai inspiră teamă, pentru că am ştiut s-o evităm. Să-i lăsăm s-o facă: Fausta, Angoulęme, Guise, Conde, Luynes, pentru fericirea ţi viaţa ta, mă simt capabilă să le ţin piept tuturor şi să-i bat, unul după altul. Lasă-i s-o facă, acest tron, pe care-l râvnesc, nu-l vor avea… El îţi aparţine… Tu îl vei avea.

Într-un gest de pasiune, îi încercui gâtul cu braţele, îl strânse cu frenezie, îi acoperi buzele cu un sărut violent şi, lăsându-l:

— Mă duc s-o văd pe Maria, spuse ea.

Şi lentă, tăcută, ea se retrase fără zgomot, asemeni unei creaturi a tenebrelor care se întoarce la tenebrele sale.

Dar alunecând în umbra unui culoar, se gândea: „Stocco mi-a spus că această mică florăreasă, pe care o iubeşte Concino, se duce în toate dimineţile să ducă flori la imobilul Sorrientčs… Ţi mă întreb de ce signora, care nu face nimic fără motive întemeiate, o atrage astfel pe această tânără la ea? … De ce? … Dacă ea este fiica Mariei şi a lui Concino? … Da, ea este!”

Judecata sa, întotdeauna trează, porni pe această pistă şi n-o mai lăsă, o întoarse pe toate feţele. Dar ea mai avea o idee pe care nu o lăsa deloc şi la care reveni, spunându-şi: „Trebuie să lămuresc asta… aşteptând, i-am promis lui Concino că fiica sa va fi în puterea noastră în patruzeci şi opt de ore. Ei bine, fiica ta, va fi mica florăreasă. Ea poate

că nu este, dar asta puţin contează. Esenţialul este ca el să creadă şi să acţioneze aşa cum am convenit… Astfel voi scăpa de ea.”

Se mai gândi o clipă şi cu această hotărâre rece care o făcea atât de temut, ea tranşă: „Va crede… Şi va acţiona”.

Capitolul 29

Concini.

După plecarea Léonorei Galigaď, Concini rămase cufundat într-o lungă şi profundă reverie.

„Tronul! … Pentru a-l fura, acest tron la care nu am dreptul, voi distruge fără milă tot ce va fi obstacol. Şi când, în fine, îl voi avea, acest tron furat… da, furat cu sânge şi noroi… când îl voi avea… ah! Cum l-aş da din toată inima pentru un sărut de dragoste de la această Muguette, care-mi rezistă!”

Acest nume Muguette, pe care tocmai îl pronunţase, îl readuse la sentimentul realităţii. Bombăni cu o voce neliniştită: „Ce face, dar, această lichea de Stocco?”

Şi apăsă cu violenţă pe o sonerie.

După câteva clipe, fusese introdus Stocco. El se aplecă în faţa lui Concini, într-unul din acele saluturi exagerate, specifice lui.

— Monseniore, am uitat să vă cer cele cinci mii de livre pe care mi le datoraţi.

Concini nu neglija sensul acestor cuvinte. Înţelese atât de bine ce voiau să spună, încât se ridică dintr-o săritură şi, foarte palid, scuturat de un lung frison, gâfâind, îl întrebă:

— Ştii unde aş putea s-o găsesc… s-o iau?

— Ştiu asta… şi încă multe lucruri, declară Stocco cu o falsă modestie.

Concini răsuflă puternic ca şi cum s-ar fi uşurat de o greutate enormă care-l apăsa. Stocco insinua:

— Vă spun, domnule, că am câştigat cele cinci mii şi… peste.

Concini se duse direct la un sipet şi-l deschise cu un gest precipitat. Sipetul conţinea mai mulţi saci rotunjori, bine

aranjaţi. El luă primul care-i căzu în mână, îl aruncă la picioarele lui Stocco şi mormăi:

— Acum o să vorbeşti?

Stocco fu uluit. La prima vedere – şi el se pricepea – estimă că sacul avea dublu decât îi promisese Concini.

— Ţineţi-vă bine, domnule: ceea ce o să vă spun vi se va părea incredibil, extravagant, fantastic. Iată: această frumoasă neînduplecată, această perlă de virtute, am descoperit eu, are un copil.

Concini reuşi să se stăpânească şi cu voce tremurătoare:

— Vorbeşte, spuse el, dar fii atent la ce spui.

— Să mă trăsnească şi să fiu blestemat până la sfârşitul lumii, dacă mint măcar un cuvânt, jură Stocco cu aceeaşi sinceritate.

Şi povesti pe scurt tot ce văzuse şi auzise. Lovitura fu dură pentru Concini. Scrâşni din dinţi, spumegă şi se apucă să meargă agitat.

Şi cum, în sentimentul pe care-l încerca pentru Brin de Muguet, era mai mult o dorinţă brutală decât adevărată dragoste, descoperirea făcută de Stocco, în loc să-l potolească îi întărâtă şi mai mult dorinţa. Sfârşi prin a-şi spune: „Ei bine, cum! Această fată are un amant… poate mai mulţi amanţi. Şi ce dacă? Este vreun motiv să renunţ la ea? … Ei, nu, la dracu! Ea va fi a mea, după ce a fost şi a altora, iată tot. Nu este pentru prima dată când mi se întâmplă o asemenea aventură. Amantele mele nu erau toate îngeri puri când le-am avut… Este o mare deosebire.”

Reveni la Stocco, care aştepta hotărârea să şi îl întrebă:

— Eşti sigur că această fată va merge mâine la Fontenay-aux-Roses?

— Sunt sigur că a promis să se ducă acolo, răspunse Stocco cu precauţie.

— Mâine dimineaţă, înaintea ei, mă voi duce la Fontenay-aux-Roses. Mă vei însoţi, hotărî Concini.

— Domnul nu renunţă la ea? întrebă Stocco la rândul său.

— De ce aş renunţa? se miră sincer Concini.

— Ei bine, triumfă Stocco, mă angajez ca eu s-o fac pe frumoasă maleabilă ca o mănuşă. Fără răpire, fără violenţă inutilă. Ea va veni singură, o veţi găsi acolo unde-i veţi spune să se ducă şi se va arăta docilă la toate dorinţele voastre. Iată ce mă angajez să obţin, dacă o să mă lăsaţi, monseniore.

Şi Stocco îi explică lui Concini cum înţelege s-o ia pe Muguette pentru a o face „maleabilă ca o mănuşă”. Şi planul pe care-l desfăşura i se păru lui Concini atât de admirabil, încât îl acceptă cu entuziasm, fără să ezite o clipă. Şi îl complimentă:

— Eşti un geniu, Stocco. Dacă aş reuşi…

— Veţi reuşi, monseniore, afirmă Stocco cu aceeaşi siguranţă.

— Într-adevăr, cred, radie Concini. Dacă reuşeşte, îţi voi da zece mii de livre.

— Pregătiţi-vă banii, exultă Stocco ai cărui ochi străluceau, mâine seară vor fi ai mei!

— Şi tu, îl concedie Concini, du-te să le pregăteşti pe toate.

— Fug, monseniore! răspunse Stocco, care se înclină şi ieşi vioi.

Concini fugi la micul său palat. Când ajunse, Léonora se pregătea să se ducă la Luvru s-o vadă pe Maria de Médicis, pe care o numea familiar Maria, când vorbea cu soţul ei. Îşi întârzie plecarea cu câteva minute pentru a asculta raportul lui Stocco, care o puse la curent cu ceea ce se hotărâse între el şi Concini. Când terminase, ea spuse cu o linişte sinistră.

— Bine, du-te să execuţi ordinele lui Concini.

Stocco plecă. Cu un zâmbet răutăcios pe buze, el îşi spunea: „Nu ştiu ce se pregăteşte să unelteaască, dar n-aş vrea să fiu în locul domnului Concini. Ea îi va juca o festă de prost gust, cum numai ea ştie să născocească. Nu ai noroc, hotărât, biet signor Concini!”

Spre seară, el trecea prin poarta Saint-Michel şi pornea pe strada Enfer. Era călare şi escorta o litieră, goală, de altfel,

pe care o conducea un rândaş de cai. Se îndreptă spre Fontenay-aux-Roses fără să se grăbească prea tare. Din când în când, se întorcea, ciulea urechile, auzi în spatele lui zgomotul unei cavalcade. Se opri, în timp ce litiera goală îşi urma drumul. Era Concini, care sosise. Rospignac era în stânga lui. În spatele lor, Eynaus, Longval, Roquetaille şi Lonvignac.

Se aşternea noaptea când ajunseră la Fontenay-aux-Roses. Stocco îi conduse la acel han, unde supase duminica trecută. Petrecură noaptea acolo. A doua zi dimineaţă, în zori, porniră toţi, din nou. Îşi lăsaseră caii la han. Litiera, al cărui conducător ducea un cal înşeuat, îi urmă. Merseră astfel până la casa maicii Perrine, unde totul părea încă adormit. Se ascunseră în spatele gardului, în faţa intrării în casă.

Pe la ora şase dimineaţa, maica Perrine se duse să deschidă poarta înspre grădină. Ea apăru o clipă în prag, aruncă o privire pe drumul lateral pe care trebuia să vină Brin de Muguet şi intră din nou, liniştită, în casă.

În momentul în care intră, Stocco ieşi din groapa sa, Eynaus şi Longval îl urmară. Toţi trei intrară hotărât în grădină. După câteva minute, Stocco apăru din nou şi, fără să iasă, strigă în italiană.

— Puteţi să veniţi monseniore. Suntem stăpâni pe locul acesta.

Concini se grăbi să vină în fugă. Aşa cum se cuvine, soldaţii săi îl urmau imediat, în spate, intrară toţi în casă. Maica Perrine, cu căluş şi legată fedeleş încât nu putea să facă nici o mişcare, zăcea pe duşumea, într-un colţ al încăperii, pe unde chiar intraseră. Imediat Concini se informă:

— Copilul?

— Doarme în camera de alături, spuse Stocco.

Şi explică:

— Am făcut atât de puţin zgomot, încât nu s-a sculat. Am picat pe neaşteptate pe femeie, încât nici nu a avut timp să spună „ah!”.

Concini făcu un gest de indiferenţă rece şi se întoarse curios spre maica Perrine. Crezu că trebuie s-o liniştească.

— Nu avem treabă cu voi, cumătră, făcu el cu o voce dispreţuitoare. Dacă rămâneţi liniştită, nu vi se va face nici un rău.

Şi întorcându-se, nu se mai ocupă de ea. Stocco se duse să se posteze pe drum, în faţa intrării în grădină. Concini deschise o singură dată gura. Gentilomii săi păstrară aceeaşi tăcere, de-şi mutau fălcile căscând. După un timp, reapăru Stocco şi, din grădină, strigă:

— Uitaţi-o, domnule.

Concini se întoarse spre Roquetaille şi Lonvignac, cărora le dăduse un ordin. Ei ieşiră imediat să-l execute. Stocco reapăru, ca apoi să dispară imediat în camera de alături. Concini şi ceilalţi nu mai mişcau. În acest timp, Brin de Muguet, călare pe măgăruşul său, ajunse în faţa casei. Se miră foarte mult că n-o văzu alergând pe Perrine, dar nu se nelinişti. Coborî de pe măgăruş şi intră în grădină, fără să se ocupe de măgăruş, care se duse singur spre polatra ce-i servea de grajd. Şi strigă, apropiindu-se de casă:

— Perrine! Perrine!

În spatele ei, Lonvignac şi Roquetaille, care stăteau ascunşi la adăpostul verdeţurilor înalte, ieşiră din ascunzătoarea lor şi veniră să se instaleze în faţa porţii cu grilaj, barând retragerea. Executând această mişcare, ei nu-şi luară nici o precauţie, aşa încât ea îi auzi. Se întoarse şi îi văzu. Ei se înclinară în faţa ei cu un respect exagerat. În acea mişcare, ea nu le văzu bine faţa şi nu-i recunoscu. Dar văzu bine, după costumul lor, că avea de-a face cu nişte gentilomi. Nu se nelinişti. Dar se miră şi se informă:

— Ce faceţi acolo, domnilor?

În acel moment, uşa casei se deschise larg. În prag apăru Concini. O invită:

— Intraţi, vă rog, doamnă, intraţi.

Ea se întoarse spre Roquetaille şi Louvignac. Deci nu-l văzu pe Concini, pentru că-i întorsese spatele. De altfel, ea

nici nu avu nevoie să-l vadă: îl recunoscu imediat după voce. Rămase împietrită, fixându-l cu ochii măriţi de spaimă.

Simţindu-se în largul său, cu un zâmbet respingător, îşi scoase pălăria în faţa ei:

— Intraţi, doamnă, am onoarea să vă explic scopul vizitei mele… Şi dacă această vizită vi se pare puţin forţată, puţin brutală, aş dori foarte mult să mă scuzaţi, sper, gândindu-mă că dumneavoastră, cu severitatea neînduplecată cu care m-aţi tratat întotdeauna, m-aţi pus în situaţia neplăcută de a recurge la mijloace extreme.

Vocea să se făcuse tandră, învăluitoare, în timp ce comportarea i se făcuse şi mai respectuoasă: voia s-o liniştească cu orice preţ.

Îşi dădea osteneala inutil: ea nu-l asculta. Şi un strigăt delirant îi izbucni, fără voie, dintre buzele sale contractate:

— Şi Loďse? … Şi Perrine? …

În faţa acestei frici îngrozitoare, întreagă teamă pentru ea însăşi dispăru imediat. Ea uită complet de sine, îngrijorându-se numai pentru „fiica sa” şi pentru cea care o avea în pază şi care, poate, fusese victima devotamentului său. Se năpusti în casă. Nu-i văzu pe Eynaus şi Longval care, de când o cunoscuseră, rânjeau privindu-l pe furiş pe şeful lor direct: Rospignac. Nu-l văzu, mai mult, pe Rospignac care agita nervos mânerul sabiei sale, săgetându-l cu o privire cumplită pe Concini, care intră în spatele ei. Ea nu văzu decât trupul întins pe jos al bravei Perrine. Şi cuprinsă de indignare, îi mustră:

— Deci, aţi asasinat-o?

— Asasinată! o ironiza Concini. La dracu, cred mai degrabă că ea m-a asasinat cu privirea! Nu vedeţi cum mă priveşte?

De data aceasta, Muguette îşi dădu seama că Perrine trăia, că nu era nici măcar rănită. Atunci toate gândurile sale se îndreptară spre micuţa Loďse.

— Era un copil aici, spuse ea. Sper că…

— Hei! Stocco, comandă Concini ridicând glasul, aduceţi-o pe fiica doamnei… Ca să vadă cu ochii săi că nu i-am făcut nici un rău.

Stocco nu întârzie să răspundă la chemarea stăpânului său. Apăru în cadrul uşii. O ţinea în braţe pe micuţa Loďse. Copila, smulsă brusc din somn, speriată de mutra bună de spânzurătoare a omului care o ducea, striga, plângea, se zbătea în cuverturile în care fusese înfăşurată în grabă. Observând-o pe tânără, se linişti dintr-o dată, îşi întinse braţele mici spre ea şi strigă de bucurie:

— Mamă Muguette! Mama mea Muguette! …

— Loďse, micuţa mea Loďse! gemu tânără sufocată de nelinişte, întinzându-se spre ea.

Concini se aruncă în faţa ei, bombănind:

— Aţi văzut-o! Aţi văzut că nu i s-a făcut nici un rău: ajunge deocamdată.

Şi cu tonul său de comandă:

— Fugi Stocco.

Stocco sări în grădină, ducând fetiţa, care se zbătea cu disperare, strigând tare după „mama sa Muguette”. El alergă până la litieră care, imediat ce intrase Muguette, staţiona în faţa porţii cu grilaj. Sări cu povara sa în greul vehicul, care se urni şi plecă imediat. Şi nefericita Muguette, care vru să se repeadă, să se opună acestui furt odios, îndeplinit cu o cruzime rafinată, încă şi mai odioasă, sub ochii săi, sărmana Muguette se izbi de Eynaus şi Longval, până atunci martori muţi şi inactivi ai acestor scene abominabile, care, la un semn al stăpânilor, îi barară drumul, o imobilizară cu uşurinţă, evitând însă s-o brutalizeze. Când litiera se îndepărtă, Concini promise:

— Liniştiţi-vă, doamnă, vă veţi revedea fiica, căreia nu i se va face nici un rău.

— Când? îl întrebă cu aviditate.

— Când veţi dori, răspunse Concini, zâmbind hidos, aşa cum mai zâmbise de câteva ori în cursul acestei scene atroce. Nu aveţi decât să veniţi s-o căutaţi.

— Unde?

— O să vă spun. Copilul a fost dus într-o căsuţă de-a mea. O veţi găsi pe la mijlocul străzii Casset, pe partea stângă, în spatele grădinii Carmelitelor. Veţi bate de două ori şi veţi spune parola, care timp de douăzeci şi patru de ore, adică până mâine dimineaţă la ora opt, va fi propriul dumneavoastră nume: Muguette.

— Şi îmi veţi da copilul?

— Pe cuvânt de gentilom.

— Şi dacă nu vin?

— Atunci, copilul va fi ridicat de aici mâine, spuse el cu răceală.

Şi cum ea deschise ochii mari, miraţi, el explică cu un zâmbet înfricoşător:

— Înţeleg cadavrul său... Cu singurul scop să-l înmormântaţi creştineşte.

Ea înţelese prea bine. Fu scuturată, din creştet până-n tălpi, de un frison puternic de groază. Şi cu un ton dispreţuitor, îl împroşcă cu dezgust:

— Laş mizerabil! ... Şi asta se numeşte gentilom! ... Şi asta se împodobeşte cu titlul glorios de mareşal al Franţei! ... Ce ruşine! ...

Aceste cuvinte şi încă tonul cu care fuseseră pronunţate, îl biciuiră pe Concini ca o lovitură de cravaşă. Se simţi atât de profund insultat, încât uită o clipă politeţea sa de paradă. Şi livid, spumegând de furie, scrâşni:

— Ne vom socoti la mine. Fii liniştită, nu voi uita.

O tăcere cumplită se aşternu cu toată greutatea asupra lor. Fu scurtă de altfel: ea ridică capul, ţinut o clipă aplecat, împovărat şi, privindu-l în faţă, îi dezvălui cu puţină ironie ce răzbătea fără voia ei:

— Nefericirea este că... ingenioasa voastră combinaţie se prăbuşeşte în faţa unui fapt pe care-l ignoraţi şi pe care trebuie să vi-l aduc la cunoştinţă: Loďse nu este fiica mea.

Concini nu se îndoi o clipă de cuvintele sale.

— Cu atât mai bine, drace, cu atât mai bine!

Şi scuzându-se galant:

— Drept să vă spun, stau încă şi mă întreb cum am putut să vă aduc o asemenea insultă, să mă îndoiesc de virtutea voastră. Aş fi trebuit s-o văd în puritatea privirii voastre că nu aveţi nimic să vă reproşaţi.

Ea fu consternată. Crezu, văzându-l atât de sigur pe sine, că nu înţelese bine. Repetă:

— Loďse nefiind fiica mea, să nu speraţi că teama de a o pierde mă va constrânge să mă supun voinţei voastre.

— Ştiu, râse el sinistru, dar veţi veni imediat s-o căutaţi la mine… Uitam o chestiune esenţială, spuse el zâmbind. Aţi putea fi tentată de a veni la mine întovărăşită de un oarecare, bărbat sau femeie. Vă sfătuiesc să n-o faceţi… În interesul copilului, care s-ar simţi foarte rău, vă avertizez.

Se înclină adânc în faţa ei şi ieşi, fără să adauge un cuvânt. Rospignac şi ceilalţi îl urmară.

Rămasă singură, Brin de Muguet se grăbi s-o elibereze pe maica Perrine din legăturile care-o paralizau.

— Cine e acest monstru care pentru a dezonora un copil onest, vorbeşte despre asasinarea unui biet îngeraş al bunului Dumnezeu? Oare este atât de puternic încât îşi poate permite asemenea atrocităţi, fără ca ele să aibă urmări grave?

— Vai! Buna mea Perrine, este stăpânul acestui regat. Este Concini.

— Ah! Este desfrânatul din Italia! se înfurie bună femeie. Vai! Ce veţi face?

Şi fără să aştepte răspuns:

— La urma urmei, Loďse nu este fiica voastră… Şi într-adevăr, este prea groaznic ceea ce vă pretinde acest desfrânat al nefericirii.

— Ai lăsa, dacă ai fi în locul meu, ca această mică fiinţă să fie ucisă? Căci o va ucide fără milă, ştii tu? O să mă duc s-o caut pe biata micuţă.

— Bine, o să merg cu voi. Şi vă spun, domnişoară, că desfrânatul va avea cui să-i vorbească.

— Uitaţi, oftă Muguette, că acest mizerabil a ameninţat că se va răzbuna pe copil, dacă mă va însoţi cineva? Şi el va face aşa cum a spus.

Şi cu o confidenţă naivă:

— Altfel, l-aş fi avertizat pe Odet, care m-ar fi însoţit şi care ar fi ştiut să ne apere pe toate.

— L-aţi revăzut? întrebă cu vioiciune Perrine.

— Da. M-a întrebat dacă vreau să fiu soţia lui. Şi i-am spus da, cum m-aţi sfătuit. Şi asta nu-i tot: părinţii Loďsei au fost găsiţi.

Muguette, care venise cu inima plină de bucurie să-i împărtăşească fericirea sa bunei Perrine, alunecă pe panta confidenţelor.

Aceste confidenţe avură cel puţin avantajul de a o face să uite pentru câteva ore situaţia oribilă în care se găsea. Fiind hotărâtă să acţioneze, sosi şi momentul când trebui să pornească la drum. Ceea ce şi făcu, după ce o îmbrăţişase pe bună Perrine care se încorda ca să nu plângă şi după ce-şi băgă în sân un mic pumnal. Şi porni complet singură, pe jos, puţin palidă, dar foarte calmă şi hotărâtă.

Abia plecă şi Perrine închise cu grijă uşile şi ferestrele şi plecă şi ea alergând. Se duse la un vecin care avea un cal şi o şaretă. Ea le închirie şi plăti fără să se tocmească preţul cerut. Se aşeză în vehicul şi biciui calul, care plecă în grabă mare. O ajunse repede pe Muguette. Trecu pe lângă ea în vârtej, având grijă să-şi ascundă faţa. Trecu atât de repede, încât tânără nici n-o văzu.

Biciuit fără încetare şi fără milă, calul fugea mâncând pământul şi goni nebuneşte până în strada Cossonnerie, unde fu lăsat să se oprească. Ascultând confidenţele lui Muguette, Perrine îşi zise că singurul om care putea s-o salveze pe tânără era omul care-o iubea, logodnicul ei. Şi se duse la Odet de Valvert pentru a-l pune la curent, zicându-şi că el va şti să facă ce este necesar. Şi acum, ea sărea câte patru trepte odată pe scară.

Destinul făcu ca Valvert să nu fie acasă. Landry Coquenard, care o primi, nu putu să-i spună decât „Domnul conte nu a fost acasă noaptea”. Ca să-i spună când va veni şi unde ar putea să-l găsească era cu totul incapabil, având în vedere că nu ştia absolut nimic.

Acest inconvenient, pe care nu-l prevăzuse, o doborî pe viteaza femeie. Văzând acea faţă răvăşită de durere, Landry Coquenard se simţi cuprins de compasiune. El o întrebă blând. Ea nu aştepta decât să vorbească. Îi povesti totul, tot ce-ar fi povestit lui Odet de Valvert, dacă ar fi avut norocul să-l întâlnească. Landry Coquenard fu atât de emoţionat, încât se lăsă să cadă pe un scaun de bucătărie, gândindu-se cu o nespusă groază: „Tatăl ei! … Tatăl ei o vrea! … Oribil! … Asta este oribil!”

Capitolul 30

Proiecte de asasinat.

În timp ce Perrine venea să strige după ajutor şi nu-l găsea, unde era Odet de Valvert şi ce făcea? Tocmai despre asta vom vorbi.

Amintim că Valvert se resemnase şi-l lăsase pe cavalerul de Pardaillan singur în cabinetul obscur, unde îl introdusese, pentru că Pardaillan îl făcu să înţeleagă că trebuia să fie liber pentru a-i veni în ajutor, în caz de nevoie. Amintim, de asemenea, că Pardaillan, îndepărtându-l, nu avea alt scop decât să-l împiedice să ia parte la o luptă pe care o considera mortală şi în care îşi făcea scrupule că-l antrenase.

Valvert ascultase. Dar nu se lăsase complet înşelat, aşa cum crezuse Pardaillan. Îndepărtându-se, se gândea: „Mi se pare că domnul de Pardaillan nu vrea să-l secondez. De ce? Deoarece, cu acea delicateţe care-l caracterizează şi-ar reproşa ca pe o faptă rea, dacă m-ar antrena să-l urmez într-o luptă contra redutabilei doamne Fausta. Domnul de Pardaillan nu m-a angajat în această luptă. Sunt aici pe cont propriu, chiar dacă el vrea sau nu. Şi cum nu sunt obişnuit să fug de luptă, voi merge până la capăt, asta ar fi pentru

mine. Şi pentru început, acum că ştiu cu ce duşman formidabil voi avea de-a face, mi se pare foarte potrivit de a profita de ocazia pe care-o am, pentru a pătrunde proiectele secrete ale acestui duşman. Pentru asta, eu nu am decât să fac ca domnul de Pardaillan: să ascult ce va spune doamna Fausta acestui gentilom, care dă impresia unui mare senior pe care l-a adus cu sine”.

Ca şi Pardaillan, Valvert avea o rapiditate uimitoare de decizie. Şi cum la el, ca şi întotdeauna la Pardaillan, execuţia urmă foarte repede după decizie, el găsi, dat fiindcă terminase reflecţiile, pe care tocmai le-am reprodus, că este cazul să stea la pândă chiar în acea încăpere unde l-am văzut în fruntea unei duzini de gentilomi.

Odet de Valvert ascultă, deci, prima parte a discuţiei dintre Fausta şi d’Angouléme. El ascultă până când numele său fu pronunţat ca cel al unui nou Ravaillac, care se angaja să-l facă pe regele Louis al XIII-lea să sufere aceeaşi soartă ca şi tatăl său, Henric al IV-lea.

El nu auzi mai departe, pentru că d’Albaran care-l căuta pe Pardaillan, intră în acel moment în încăperea unde stătea la pândă. Avu numai timp să se depărteze doi paşi de uşă. D’Albaran nu avu nici un motiv să-l suspecteze. El crezu că se afla acolo la ordinele stăpânei lor şi, cu toată încrederea, îi împărtăşi despre evenimentul care avusese loc şi despre dispoziţiile pe care se gândea să le dea pentru a pune mâna pe intrus.

Valvert, înţelegând cât de util putea să-i fie lui Pardaillan, se oferi în mod spontan să ia comanda grupului care trebuia să fie postat în această încăpere. D’Albaran, care nu putea să fie deodată în toate părţile, se grăbi să accepte.

Când Pardaillan apăruse împreună cu Fausta şi cu Charles d’Angoulęme, Valvert şi oamenii săi ştiau deja că n-aveau cum să intervină, cel puţin pe moment.

Valvert văzuse, deci, fără nici o grijă cum Pardaillan se îndepărtează cu Fausta. El cunoştea acel cabinet din turnul rotund pentru că avusese ocazia de mai multe ori să intre

acolo. Îl cunoştea, dar era departe de a bănui că acea încăpere era astfel aranjată, încât era suficient un gest pentru a te debarasa pentru întotdeauna de imprudentul atras acolo.

Valvert era, deci, aproape liniştit în privinţa lui Pardaillan. Bătălia fiind pentru moment depărtată, el îşi spunea, nu fără motiv, că totul depindea de explicaţiile care vor fi schimbate între cei doi duşmani.

D'Albaran, investit cu toată încrederea de către stăpâna sa, cunoştea de minune toate misterele cabinetului din turnul din colţ. La fel, cunoştea toate misterele din acel lăcaş de temut. Din momentul în care auzise ordinul Faustei, totul fusese hotărât: Pardaillan era condamnat. Nimic nu putea să-l salveze… numai dacă nu sfârşea prin a se pune de acord cu cea care, fără ca el să se îndoiască, ţinea în mână viaţa sa. Aceasta nu era deloc probabil.

Deci, acţiona în consecinţă. Reveni în anticameră şi spuse celor ce se aflau acolo că ar putea să se întoarcă în apartamentele lor, că n-ar mai fi nevoie de ei în acea noapte.

Vestea îi adusese o mare uşurare lui Valvert. Se duse în apartamentul său. Îşi aduse aminte, că acest apartament era situat cu exactitate pe drumul către faimosul cabinet rotund. Pardaillan, pentru a ajunge la ieşirea din imobil, fusese obligat să treacă prin faţa uşii lui Valvert. Această idee îl făcu, ca în loc să se culce, să stea la pândă în spatele uşii.

Se scurse o oră. Nu auzi nici un zgomot. Îşi spuse:

— Pacoste, se pare că au multe să-şi povestească!

Mai trecu o oră şi nu se întâmplă nimic nou.

De-acum începu să se agite. Găsi că întrevederea se prelungea anormal de mult. Atunci, pentru prima dată, îi veni această idee foarte simplă: „Desigur, trebuie să existe un drum secret, mai scurt probabil, pe unde l-ar fi făcut să iasă pe domnul de Pardaillan!"

Găsind această explicaţie liniştitoare, vru să aibă conştiinţa împăcată. Deschise fără zgomot şi se strecură pe culoar. În obscuritate, înăbuşindu-şi zgomotul paşilor, merse direct la cabinet. Se opri în faţa încăperii, care preceda acest cabinet şi ezită.

„Domnul d'Albaran trebuie să fie de gardă în spatele acestei uşi. Ce-i voi spune pentru a explica venirea mea aici, la o asemenea oră?"

Această ezitare nu dură mult timp. Deschise hotărât şi intră. Uşa cabinetului rotund era întredeschisă. Ardeau încă lumânările în cabinet şi reflexul lor lumina suficient spaţiul anticamerei în care tocmai intrase. Mai întâi, Valvert constată cu satisfacţie că anticamera era goală. Apoi, la prima vedere, descoperi o uşiţă îngustă deschisă, a cărui existenţă nu o bănuise niciodată. Fu lămurit.

— Acum sunt sigur! îşi spuse. Domnul de Pardaillan a ieşit pe acolo!

Acum se liniştise. Zâmbea. Ochii săi se îndreptară maşinal spre raza luminoasă care ţâşnea din întredeschiderea uşii. Ascultând de un impuls absurd, se îndreptă spre această uşă întredeschisă şi aruncă o privire înăuntrul încăperii.

Rămase ţintuit locului, livid, simţind că i se ridică părul pe cap. Totuşi, cabinetul rotund era gol. Dar spre mijlocul podelei se căsca o gaură rotundă, având dimensiunile unui puţ obişnuit. Valvert înţelese deodată totul ca într-o fulgerare.

„Domnul de Pardaillan a fost aruncat prin această gaură… Ducele d'Angoulęme a ieţit prin uţa secretă… Şi d'Albaran, care a lăsat uşa deschisă şi acest blestemat cabinet luminat, va reveni cu siguranţă într-o clipă, să pună toate lucrurile la loc… Dacă domnul de Pardaillan nu este încă mort, nu s-a spus totul… sunt aici, eu… Dacă l-au ucis, nefericire! …"

Cu un gest violent îşi fixă centironul şi crispat, zbârlit, înfricoşător, cu un pas greu, fără cea mai mică precauţie, el merse drept spre uşa secretă. Ce voia? Să ştie dacă Pardaillan era mort sau viu. Dacă trăia, să-l salveze cu orice

preţ. Dacă era mort să-l răzbune. Iată ce voia. Şi asta o ştia foarte bine. Cum să procedeze pentru a-şi atinge scopul? Despre asta nu ştia absolut nimic.

De cum se puse în mişcare, îi reveni sângele rece. Şi putu să raţioneze. Coborî câteva trepte ale unei scări foarte înguste, construită din zidărie. Coborî în întuneric, fără să se gândească de a-şi înăbuşi zgomotul paşilor. Cum începu să raţioneze, se opri. Ciuli urechile şi se aplecă în întuneric. Rămase astfel imobil, un timp destul de lung, privind, ascultând reflectând.

Rezultatul reflecţiilor lui fu că încercă o mişcare de retragere. În acel moment, observă sub el un punct luminos care urca: evident, era d'Albaran care urcă. În umbră, zâmbi ameninţător şi imediat îşi schiţă în minte un plan de acţiune.

— Voi urca din nou, îşi spuse el, îl aştept în spatele uşii, îl ameţesc cu o lovitură de pumn… şi va trebui, apoi, ca el să vorbească, să mă conducă spre fundul acestui puţ, unde l-au aruncat pe domnul de Pardaillan.

De-a-ndăratelea, el începu să urce, urmărind cu privirea licărirea slabă care, dedesubtul lui, se urca uşor. Şi deodată, luminiţa se opri. Auzi cu claritate şuşoteli. Îşi înăbuşi un strigăt de bucurie: „Este vocea doamnei Fausta! … ah! Drace, între noi doi, Fausta a infernului! …"

Coborî din nou, cu precauţie, treptele pe care tocmai le urcase. Pe măsură ce cobora, vocile se auzeau din ce în ce mai clar. Putu să audă foarte bine. Şi iată ce auzi:

— Ducele? întrebă Fausta.

— A plecat, doamnă, răspunse d'Albaran.

— Ţi-a vorbit de Pardaillan?

— Da, doamnă. Îl crede mort. Şi trebuie să spun că pare foarte afectat de această moarte.

— Va trece… N-ai spus nimic din care să reiasă că se înşală.

— Am avut grijă! Cu atât mai mult dacă, domnul Pardaillan nu a murit încă, va muri în curând.

Se făcu tăcere. Fausta se gândea, fără îndoială. Valvert se oprise pe treptele scării. Radia: „N-a murit! Totul va merge bine! … Dacă nu sunt ultimul netrebnic sau dobitoc, nu va muri imediat aşa cum spune acest d'Albaran, cobe, de l-ar mânca ciuma, el va ieşi de aici cu mine, viu! …"

Fausta dădu un ordin:

— Da, doamnă, răspunse d'Albaran. Mă voi duce să deschid ecluza care va face să inunde groapa în care se află domnul de Pardaillan.

Se făcu din nou, tăcere. Suplu, uşor, Valvert începu să coboare, mestecând printre dinţi: „Cum, vor să-l înnece! … Ah! Lichele!"

— Nu, spuse brusc Fausta, nu vreau pentru el această moarte hidoasă: o lovitură precisă în plină inimă, iată ce se potriveşte unui viteaz ca el.

Vocea Faustei părea înecată în lacrimi în timp ce încheia:

— Această lovitură, drept în inimă, i-o vei da tu, d'Albaran.

— Bine, doamnă.

— Dar Pardaillan este înarmat… Oricare ar fi puterea ta, vezi tu, d'Albaran, n-aş vrea să te măsori cu el. Pardailan este singurul om din lume care este mai puternic decât tine. Tu nu-l cunoşti pe Pardaillan… Dar eu îl cunosc. Şi dacă îţi spun că este mai puternic decât tine, aşa este.

— Atunci ce este de făcut?

— Mâine dimineaţă vei coborî un dejun pentru Pardaillan… Înţeleg că el să fie tratat cum merită… Vreau pentru el o masă copioasă şi delicată. Felurile de mâncare cele mai alese, cu vinurile cele mai venerabile. Mă-nţelegi, d'Albaran?

— Înţeleg, doamnă.

— Vei amesteca vinul său cu un narcotic… Şi când va dormi… Vei face în aşa fel, încât să nu se mai scoale niciodată.

Acum, Valvert se mai oprise o dată. Şi de data asta, nu mai coborî. Dimpotrivă, urcă imediat şi se îndreptă spre apartamentul său. Totuşi, nu se culcă imediat. Se aşează la

pândă în spatele uşii. După vreo zece minute, auzi un pas greu pe coridor şi întredeschise uşor uşa. Îl recunoscu pe d'Albaran, care tocmai trecea şi care, cu făclia în mână, se îndepărtă cu pasul său greu şi liniştit.

Numai atunci, el se dezbrăcă într-o clipă şi se strecură între cearşafurile patului său. După câteva minute, dormea cu pumnii strânşi, cu acel somn robust pe care-l ai la douăzeci de ani.

Capitolul 31

Odet de Valvert.

A doua zi de dimineaţă, Odet de Valvert îi solicită Faustei favoarea unei audienţe urgente, personale. Favoare care-i fu acordată. Sub calmul său neschimbat, Fausta se simţea intrigată, dar nu neliniştită: se întreba ce ar fi putut să aibă tânărul să-i spună în particular. Aceasta n-o împiedică să-l primească, de altfel, cu bunăvoinţa sa obişnuită. Şi mai întâi, cu un surâs graţios, îi mărturisi satisfacţia sa.

— Sunt mulţumită de voi, domnule de Valvert. În cursul alarmei de ieri seară, v-aţi arătat zelul pentru care vă sunt recunoscătoare.

Calm, zâmbind, Valvert răspunse:

— Am venit în mod special pentru a vă relata, doamnă, toate evenimentele care s-au desfăşurat ieri, la locuinţa dumneavoastră.

— Toate evenimentele? … Care evenimente?

— Dar, făcu Valvert, care-şi luă cel mai naiv aer, discuţia dumneavoastră cu ducele d'Angoulęme, des coperirea domnului de Pardaillan la pândă, întrevederea care a urmat cu acelaşi domn de Pardaillan în cabinetul din turnul rotund şi dispariţia domnului de Pardaillan, care nu a ieşit din acest cabinet şi care rămâne de negăsit. Sunt evenimente importante, cred.

Aceste cuvinte pe care le pronunţă zâmbind, cu aerul său naiv, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de gravitatea lor, produseră asupra Faustei efectul unei lovituri de măciucă. Înţelese că o ameninţare, poate mortală plana asupra ei.

Fără să piardă nimic din calmul său maiestuos îşi întinse încet mâna, apucă ciocănelul de ivoar incrustat, care se afla la îndemâna sa şi lovi într-un clopoţel:

— Cred că este bine să asiste un martor la audienţa voastră particulară, domnule de Valvert.

— Şi eu cred, spuse Valvert şi se înclină cu răceală.

Imediat apăru d'Albaran. Fausta nu-i spuse un cuvânt. Ci, simplu, îl privi fix, o secundă. Fu suficient. Cu pasul său greu şi măsurat, colosul se rezemă cu nepăsare de mica uşă.

Cu o impasibilitate rece, mai înfricoşătoare decât scandalul unei mânii zgomotoase, Fausta spuse fără să ridice vocea:

— Explicaţi-vă, acum, domnule.

— Nu am venit decât pentru asta doamnă, spuse Valvert şi arătându-l cu un semn al capului pe d'Albaran, care stătea încremenit în atitudinea sa absentă, cu un zâmbet subtil:

— O s-o fac cu atât mai complet cu cât mă simt mai în largul meu acum pentru a spune lucruri pentru care mi-am făcut scrupule să le spun unei femei singure şi fără apărare…

Fausta aprobă cu gravitate din cap. Valvert începu cu aerul său naiv:

— Mai întâi, trebuie să vă spun doamnă, că am ascultat conversaţia dumneavoastră cu ducele d'Angoulęme. Ţtiu, deci, chestiuni esenţiale spuse de dumneavoastră în cursul acestei întrevederi.

— Ah! făcu ea cu vocea sa glacială. Şi ce ştiţi dumneavoastră, să vedem? Sunt curioasă să vă ascult.

— Curiozitatea vă va fi satisfăcută, spuse Valvert, înclinându-se cu cea mai perfectă dezinvoltură.

Se îndreptă şi devenind şi el glacial, ţintuind-o cu privirea sa scânteietoare, zise cu o voce muşcătoare:

— Ştiu că, cu ajutorul regelui Spaniei, aţi complotat să-l deposedaţi pe regele Louis al XIII-lea pentru a-i da coroana bastardului d'Angoulęme… Ţtiu că, pentru a prăda, sunteţi

hotărâtă să mergeţi până la asasinat… Ştiu că vă credeţi sigură că veţi înarma mâna mea cu cuţitul lui Ravaillac cules din sângele victimei sale regale. Iată ce ştiu… Şi că aţi presupus că veţi găsi într-un Valvert stofă de mizerabil ucigaş de rege, iată una dintre injuriile cumplite pentru care mi-aţi fi dat satisfacţie, dacă aţi fi fost bărbat… Dar sunteţi o femeie… Treacă!

— Apoi? spuse ea fără să clipească.

— Apoi, trebuie să adaug că eu am fost, doamnă, acela care l-a condus pe domnul de Pardaillan în acel cabinet unde a fost descoperit de signor d'Albaran, dar de unde a putut să audă până la capăt, acea discuţie foarte interesantă din care nu am surprins decât începutul.

— Dumneavoastră aţi făcut asta?

— Eu am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că domnul de Pardaillan mi-a cerut-o… Şi eu nu-i pot refuza nimic domnului de Pardaillan.

— Pardaillan este, deci, unul dintre prietenii voştri? strigă Fausta exasperată.

— Domnul de Pardaillan! … De cinci sau şase ani de când îl cunosc, el este, într-un fel, tatăl meu… El este cel care a făcut din mine un bărbat… Am pentru el atât respect şi afecţiune cât n-am putut să am pentru tatăl meu pe care l-am pierdut când eram copil.

Fausta ridică spre cer ochii încărcaţi de o mută imprecaţie. Se aştepta la orice, dar nu la această lovitură. Şi Valvert, care-i ghici gândul, ironiza cu răceală.

— Înţeleg decepţia voastră. Înseamnă într-adevăr să nu ai noroc că să alegi pentru executarea uneltirilor sumbre şi necinstite tocmai pe cel ce a primit învăţăturile domnului Pardaillan, care este onoarea întruchipată. Cum de nu sunteţi mai bine informată, doamnă? …

Fausta îşi revenise deja în fire.

— Este tot ce aţi avut să-mi spuneţi? făcu ea, cu un zâmbet livid.

— Nu, doamnă, exclamă cu vioiciune Valvert. Am început prin a vă spune că domnul de Pardaillan a dispărut.

Trebuie să vă spun că am pentru el o afecţiune filială. Să vă spun că vreau să vă vorbesc despre el: l-aţi atras pe domnul de Pardaillan într-o capcană… cea mai mizerabilă, cea mai abjectă… Aşa trebuie să fie pentru că, domnul de Pardaillan nu a ieşit din cabinetul vostru din turnul din colţ, unde a făcut imprudenţa să vă urmeze. Ce-aţi făcut cu domnul de Pardaillan, doamnă?

— Domnul de Pardaillan a murit, bravă Fausta.

— Minţiţi, doamnă, o şfichiui din nou Valvert şi ştiam că o să mai minţiţi josnic, cu viclenie… Ştiu că n-a murit încă… Ştiu că trăieşte, închis în groapa acoperită cu trapă, unde l-aţi aruncat… Ştiu că acesta (îl arătă pe d'Albaran cu un gest dispreţuitor), care mă asasinează cu privirea, trebuie să-i ducă o masă copioasă şi delicată, stropită cu vinuri bune… la care va avea precauţia să adauge un narcotic… ceea ce îi va permite, fără să-şi rişte pielea… să-i dea o lovitură de pumnal, mortală, directă în inimă, pe care o consideraţi mai demnă de el decât moartea hidoasă prin înecare… Şi ştiind toate acestea, adaug: nu voi pleca de aici decât cu domnul de Pardaillan.

Fausta îl ascultase, încremenită în indiferenţa ei trufaşă, fără ca vreun muşchi al feţei să tresară măcar o dată. Văzând-o atât de calmă, ai fi putut să crezi că vorbele violente ale lui Valvert nici nu-i fuseseră adresate.

— În realitate, spuse cu vocea sa blândă, cererea voastră mi se pare cum nu se poate mai justă şi legitimă.

Şi întorcându-se spre d'Albaran:

— D'Albaran, adăugă ea cu aceeaşi blândeţe înfricoşătoare, dă-i satisfacţie domnului de Valvert. Şi fiindcă îl iubeşte pe domnul de Pardaillan ca pe un tată, fă în aşa fel, încât să plece de aici împreună.

Valvert, cum nu înţelesese, se înclină în semn de mulţumire. Apoi se întoarse spre d'Albaran. Fără să spună

vreun cuvânt, fără să facă vreo mişcare, îl vedea că vine. Şi faţa lui nu exprima un alt sentiment decât curiozitatea.

D'Albaran nu-şi scoase sabia din teacă. Nici el nu spuse vreun cuvânt. Avansa legănându-se. Când fu la doi paşi de Valvert, care-l privea curios, ca amuzat, cu vocea sa profundă de bas, fără mânie, cu gravitate, spuse:

— Ai insultat-o pe suverană, vei muri… Îţi dau o secundă ca să te rogi lui Dumnezeu.

Într-adevăr, se opri. Apoi făcu cei doi paşi ce-l despărţeau de tânăr, îşi ridică pumnul monstruos şi-l năpusti cu toată forţa în capul lui Valvert pe care-l domina cu înălţimea sa uriaşă.

Valvert văzu cum se ridică asupra lui masa enormă, capabilă să omoare un bou dintr-o lovitură. Nu clipi, nu făcu nici o mişcare. Numai că atunci când văzu pumnul abătându-se asupra sa, se răsuci pe călcâie. Mişcarea se făcu atât de rapid şi precis de parcă ar fi făcut parte din lovitura lui d'Albaran. Acesta nu întâlni decât aerul. Îşi pusese întreaga sa forţă de Hercule în această lovitură, care trebuia să fie mortală. Dus de elan, căzu în nas. Asta şi aştepta Valvert. În timp ce se ştergea, el îşi ridică pumnul şi-l izbi cu un gest fulgerător.

Nu-şi rată lovitura. Dar în ciuda elanului său, colosul, solid ca o stâncă aşezat pe picioarele sale enorme, n-ar fi căzut poate. Pumnul lui Valvert, căzând în capul lui cu o forţă nemaipomenită, îl făcu să se întindă pe jos, zăpăcit, la picioarele Faustei. Dintr-o mişcare, Valvert sări asupra lui, fără să-i lase timp să-şi revină. Din nou, pumnul său se ridică şi se abătu cu toată forţa în capul lui d'Albaran, care pe jumătate mort, rămase întins în locul unde căzuse.

Fausta, copleşită de o uluire extraordinară, aruncă o privire asupra colosului, în forţa căruia crezuse prea mult. Poate nu era mort. În orice caz, nu dădea semne de viaţă. Şi ea se afla la bunul plac al învingătorului. Dar minunatul său calm n-o părăsi. Întinse mâna spre ciocănel.

Valvert, care-şi revenise în acel moment, o văzu cu degetele pe ciocănel. Se ridică în faţa ei şi, cu un calm teribil, o avertiză:

— Fiţi atentă, doamnă, căci dacă faceţi gestul de a suna, mă veţi pune în situaţia de a vă omorî. „Suntem morţi, domnul de Pardaillan şi eu, îşi spuse el, dacă nu reuşesc să fac să se năruie orgoliul sălbatic al acestei femei!”

Nu ezită. Făcu gestul pe care Fausta credea că nu va îndrăzni să-l facă niciodată: se repezi spre pumnalul ridicat al Faustei, care se găsi prins într-o menghină şi nu mai recăzu. În acelaşi timp, îşi scoase pumnalul şi îi puse vârful pe gâtul ei. Fausta încercă să-şi smulgă pumnul din strânsoarea puternică în care se afla. El strânse şi mai puternic, frângând fără milă pumnul delicat şi alb. În acest moment, cu o voce înfricoşătoare, el spuse:

— Un strigăt, o chemare şi vă înjunghii fără milă.

Degetele sale zdrobite se desfăcură fără voie şi lăsară să cadă ciocănelul. Nu mai chemă. Avu, cel puţin, orgoliul suprem de a-şi reprima geamătul de durere care i se urcase până la buze.

— Aţi asasina, deci, o femeie? spuse ea.

— Da… dacă mă constrângeţi.

— Haide, loviţi. Credeţi că mi-e frică de moarte? …

— Sunteţi viteză, o ştiu, răspunse Valvert cu un ton mortal. Moartea nu înseamnă nimic pentru voi. Dar dacă vă omor şi pentru a o face nu am decât să apăs lama această până la capăt, dacă vă omor, zic, trebuie să spuneţi adio la toate proiectele ambiţioase, la toate visele de mărire în viitor. Trebuie să lăsaţi neterminate toate manevrele infernale la care ţineţi mai mult decât la viaţa voastră. Or, iată pactul pe care vi-l propun: viaţă pentru viaţă, mi-l daţi pe domnul Pardaillan viu şi în schimb vă las să trăiţi. Dar, cum, cu voi nu se ştie dacă s-au luat destule precauţii, vă avertizez că va trebui să mă conduceţi chiar dumneavoastră, în groapa în care este închis domnul de Pardaillan. Apoi ne veţi conduce chiar dumneavoastră,

sănătoşi şi în siguranţă, în afara redutabilei vizuine. Iată, doamnă. Aveţi două secunde pentru a vă hotărî.

Ea nu voi totuşi să moară. Acceptă cu vitejie şi răceală înfrângerea sa. Şi ţintuindu-l cu ochii săi din care ţâşneau flăcări mortale, cu un calm sinistru:

— Bine, spuse ea, vă voi conduce chiar eu. Valvert o lăsă imediat.

Fausta, care se ridica chiar în acel moment, avea privirea îndreptată asupra corpului lui d'Albaran, întins, fără nici o mişcare. Şi ea ocoli acel corp care-i bară trecerea, ţinând tot timpul ochii fixaţi asupra lui. După aceea, ea îl invită scurt:

— Veniţi!

— O clipă, doamnă, o avertiză Valvert, privind-o în ochi, vom trece printre gentilomii voştri, printre soldaţii şi servitorii voştri. Vom traversa săli şi coridoare, care pot fi aranjate ca şi cabinetul rotund, unde v-ar fi de ajuns un gest pentru a vă debarasa de mine, cum v-aţi debarasat de domnul de Pardaillan. Vă previn că la cel mai mic gest suspect din partea voastră sau la cel mai mic cuvânt echivoc pronunţat prea tare, vă voi lovi imediat cu pumnalul în gât.

— Dacă vă temeţi de trădare, luaţi-mi mâna, spuse ea cu o perfectă indiferenţă.

— Accept marea onoare pe care binevoiţi să mi-o faceţi, spuse el cu simplitate.

Şi îi întinse nu pumnul, ci mâna stângă deschisă. În această mână, Fausta îşi puse, fără să ezite, mâna dreaptă. Degetele lui Valvert se închiseră pe această mână: o ţinea bine, era sigur că nu ar fi putut să-i scape.

Înainte de a trece pragul uşii, Fausta se opri şi se întoarse pentru ultima dată. Încât Valvert crezu că trebuie să-i spună:

— Liniştiţi-vă, doamnă, am vrut pur şi simplu să-l ameţesc, nu să-l omor. Nu este în pericol. În câteva clipe îşi va reveni şi nu va simţi altceva decât o anumită greutate la cap şi o

anumită slăbiciune în membre. Douăzeci şi patru de ore nu se va mai arăta.

Aceste cuvinte părură să calmeze neliniştea Faustei. Ceva ca o umbră de zâmbet flutură pe buzele sale şi mulţumi cu o uşoară înclinare a capului.

Porniră la drum. Fausta, probabil din obişnuinţă, continua să păstreze un ritm lent, enervant pentru Valvert care, grăbindu-se să termine, încercase zadarnic, de mai multe ori, s-o facă să grăbească pasul. În sfârşit, ajunseră la groapă. Fausta mergea, fără să ezite, cu siguranţa celui care cunoaşte foarte bine locurile. Ea tocmai se opri în faţa unei uşi de fier, în aparenţă fără închizătoare. Cu felinarul, cu care se înarmaseră înainte de a se adânci în măruntaiele pământului, Valvert lumină şi, în timp ce ea deschidea uşa acţionând un resort, strigă fericit:

— Ei, domnule Pardaillan! Sunt eu, Odet! Veţi fi liber! …

După ce deschise uşa, ca să arate că era de bună credinţă, Fausta intră prima. Valvert o urmă, cu felinarul în mână, puţin mirat, văzând că Pardaillan nu-i răspunde. Intrară şi le scăpară ambilor un strigăt de decepţie: pivniţa era goală. Nu era Pardaillan, nu era nimeni nici o fiinţă acolo dedesubt.

— Pe infern, doamnă, bombăni furios Valvert, dacă este vreo trădare, vă jur că o veţi plăti scump!

Spunând aceste cuvinte, el îşi scoase repede pumnalul şi se aruncă între uşă şi ea.

De altfel, Fausta nici nu se gândea să fugă. Niciodată nu încercase să scape printr-o trădare. Era la fel de stupefiată ca şi el.

— Nu înţeleg nimic! exclamă ea.

— Sunteţi sigură că nu v-aţi înşelat? întrebă Valvert care, fiind tot timpul în gardă, nu se mai îndoia de bună sa credinţă.

— Îmi cunosc casa, cred, protestă cu un ton de netăgăduită sinceritate. De altfel, vedeţi: pivniţa este

rotundă. Suntem în turnul rotund. Şi casa, ştiţi, nu are decât un turn rotund.

Era adevărat: pivniţa era rotundă.

„Pe Dumnezeu! îşi spuse Valvert, domnul de Pardaillan nu este omul care să aştepte stupid ca cineva să-l scoată din încurcătură. Are obiceiul să-şi rezolve singur afacerile şi fără să întârzie. El a trebuit să găsească mijlocul de a evada din această temniţă."

Făcu un pas înainte şi ridică felinarul pentru a examina pivniţa, căutând la rândul său, aşa cum făcuse Fausta înaintea lui, drumul misterios prin care domnul de Pardaillan a putut să scape.

Făcu un pas înainte. Mai făcu încă doi. Şi în acel moment simţi pe cap un şoc înspăimântător. I se păru că bolta de piatră căzu deodată în capul său. Un zgomot teribil îl asurzi. Căzu ca un bloc, cu faţa la pământ şi rămase imobil.

Fausta trecu cu răceală peste corpul lui şi ieşi.

D'Albaran, răsări nu se ştie de unde, livid, clătinându-se pe picioare, strângând penibil pumnul său drept şi stând lângă ea, cu o lanternă în mână, în timp ce, cu un calm extraordinar, ea închidea cu grijă uşa de fier, zicând:

— Nu vei mai avea timp să-ţi iei revanşa. Mi s-a părut acolo sus că deschideai şi închideai ochii. De aceea am mers cu o încetineală calculată pentru a-ţi da timp să mi te alături. S-a făcut acum… A murit…

— Nu sunt chiar sigur, doamnă, mărturisi d'Albaran cu o voce plângăreaţă.

— Haida-de! protestă Fausta cu un ton plin de convingere, tu omori un bou cu o lovitură de pumn!

— Când dispun de toate posibilităţile, da, doamnă… Dar astăzi, am fost pe jumătate mort chiar eu… Mă simt foarte slăbit… Nu sunt sigur pe lovitura mea… Şi, dacă vreţi să mă credeţi, doamnă, trebuie inundată pivniţa cât mai rapid.

— Şi Pardaillan? făcu Fausta fără să răspundă. Este într-adevăr extraordinar să iasă de acolo! … Aş refuza să cred, dacă nu aş fi văzut, cu proprii mei ochi, pivniţa goală…

— Nu poate fi decât în galerie, o asigură colosul. A putut să smulgă o bară, dar nu va putea să sfărâme poarta de fier care dă spre râu…

Şi repetă cu mai multă putere:

— Este foarte simplu: trebuie inundate pivniţa şi galeria.

— Ei bine, du-te d'Albaran, du-te, îl autoriză Fausta.

Şi cu un ton lugubru: „Sărmanul Pardaillan, era scris că trebuie să sfârşească înecat."

Capitolul 32

Canalul subteran.

Când Pardaillan fusese aruncat în gol, simţi mai întâi cum cade ca un bloc şi nu a putut să audă strigătul de surpriză al Faustei şi al ducelui d'Angoulęme, rămaşi în cabinetul rotund. Brusc, căderea fulgerătoare se opri. Suferise o scuturătură foarte puternică urmată de un timp de oprire foarte scurt. După care reîncepu coborârea, însă de data aceasta lent.

Genul de platou pe care se afla fotoliul în care şezuse probabil că era montat pe cremaliere invizibile, căci coborârea se efectua acum cu o precizie mecanică, fără izbituri, fără smucituri, într-un fel foarte moderat. Pardaillan, care-şi regăsise sângele rece de neclintit ce-l părăsea foarte rar, îşi zise: „Doamna Fausta nu vrea ca să-mi rup oasele în fundul acestei temniţe subterane! Este totuşi ceva! …"

Se ridică. Şi cum, deşi avea vederea excepţională şi fusese dotat cu preţioasa calitate de a vedea în întuneric, nu vedea decât tenebrele care-l înconjurau, întinse braţele în jurul lui: „Un puţ! îşi spuse el, cobor într-un puţ!"

Rămase în picioare, fiind atent, cu urechile ciulite, forţându-se să perceapă cu auzul ceea ce nu putea să distingă cu privirea. Nu auzi decât scârţâitul destul de puternic pe care-l făcea maşina în funcţiune. Deodată, acest scârţâit încetă. Şi, odată cu încetarea zgomotului, maşina se opri.

„Bine. Se pare că am ajuns la destinaţie, se gândi Pardaillan. Dar unde sunt? … Şi ce mă aşteaptă aici? … Să mă ia ciuma, dacă ghicesc ce mi-a rezervat în fundul acestei gropi doamna Fausta, atât de bogată în invenţii diabolice! …”

Şi cu un zâmbet ironic: „Totuşi, nu este un motiv de a nu încerca să-mi dau seama.”

Întinse piciorul. Simţi golul, în timp ce cu o clipă mai înainte, platoul rotund pe care se afla era încastrat foarte strâns în pereţii puţului. Se aplecă şi sondă golul cu sabia. Nu întâlni fundul. În acel moment, auzi din nou un fel de scârţâit mai puternic, ca şi cum o parte a maşinii fusese pusă, din nou, în funcţiune. Simţi că platoul se înclină uşor sub el. Şi masa enormă a fotoliului monumental, urmând această înclinare, îl împingea irezistibil.

„Se pare că trebuie să coboare! spuse el. Fie, să coborâm.” Se feri să sară. El se lăsă să alunece uşor. Imediat fu cu picioarele pe pământ, fără să simtă vreo altă durere decât o slabă zdruncinătură. În întunericul opac el se depărta vioi, prevăzând ce avea să urmeze: căderea fotoliului care se producea chiar în locul pe care tocmai îl părăsise şi a cărui greutate l-ar fi zdrobit cu siguranţă. Fără să piardă o secundă, sondând prudent solul cu un picior, el merse la perete. Merse de-a lungul lui fără să ridice o clipă mâna de pe el.

„Văd despre ce este vorba, spuse el, sunt în fundaţiile turnului rotund. Şi acum, că ştiu asta, să fiu sfârtecat, dacă văd ce avantaj aş avea din această descoperire”.

Se gândi o clipă şi: „Trebuie să fie o uşă la acest puţ! … Să căutăm uşa”. Căută. Nu găsi nimic. Uşa de fier nu mai avea nici zăvor şi nici broască, nici în interior, nici în exterior. Trebuie că era minunat încastrată în perete. De altfel, fu sustras în căutarea sa: scârţâitul maşinii începuse, din nou, acolo sus. Ciuli urechile. Zgomotul începea să se diminueze. El traduse: „Este platforma mea care urcă, din nou.”

Nu se înşela. Îşi reluă cercetarea uşii. Se obosi degeaba, renunţă pentru moment. Pe dibuite, căută fotoliul, îl îndreptă, se aşeză şi se cufundă în reflecţii adânci. Asta dură destul de mult timp. O oră, poate. Deodată, exclamă: „Uite! S-ar spune că este mai puţin întuneric aici! …” Fu imediat în picioare, adulmecând. Şi râse încetişor acolo sus, aproape de plafon, era o deschidere îngustă prin care cădea o aparenţă de lumină palidă. În rest, deschiderea era protejată de două bare de fier, în cruce şi era atât de departe încât nici nu era cazul să consideri că o vei atinge. Nu conta, descoperirea îi păru importantă lui Pardaillan, care, după ce râse încetişor, aşa cum am spus, se gândi: „Ar trebui să ştiu ce se află în spatele acestei deschideri… Poate chiar nimic… În orice caz, ar trebui să se ducă acolo, să vadă… Da, dar, drace, cum să ajungi până acolo?”

Se gândi o clipă şi începu să râdă: „Sunt de trei ori neghiob! exclamă. Şi acest fotoliu pe care doamna Fasta a avut bună inspiraţie să mi-l lase, nu este o scară gata găsită? …”

Nu pierdu nici o secundă şi târî fotoliul enorm sub deschidere. Îşi puse picioarele pe braţele lui. Se cocoţă pe spetează. De data aceasta, se afla la înălţimea dorită. Îşi strecură capul între cele două bare şi scotoci, în umbră cu privirea sa pătrunzătoare. Ochii săi începură să se obişnuiască cu întunericul şi, de altfel, întunericul era mai puţin dens în partea asta. El putu să distingă destul de bine pentru a-şi da seama că se afla în faţa unui canal subteran destul de mic din plafon: ceea ce d’Albaran numise „galerie”. Începu să-şi pună întrebări.

La câteva degete, dedesubtul barelor de fier de care se ţinea, era o gaură rotundă, asemănătoare unui ciur mare de stropitoare. Scoase un şuierat admirativ. Înţelese: „Acest culoar subteran duce la râu… Aceste tuburi vin de la râu… Nu ai decât să acţionezi o vană, o ecluză, un mecanism oarecare pentru a aduce apă în aceste tuburi… Apa vine să se deverseze în pivniţă prin acest ciur de stropitoare, care

nu seamănă cu nimic şi pe care nu l-am putut distinge de jos… Pivniţa se umple încet şi cel care se află acolo sfârşeşte prin a fi înecat… După ce, odinioară, a încercat, în zadar, să mă asasineze în douăzeci de moduri diferite, Fausta de data asta, a hotărât să fiu înecat!”

Rămase un timp gânditor. El traduse rezultatul reflecţiilor sale prin următoarele cuvinte: „Este foarte simplu să scapi de la înec, nu am decât să trec în acest culoar! Simplu… Hm! … Poate trebuie să temporizezi pentru a reuşi mai bine! Căci, în fine, dacă nu se opreşte apa, după ce va umple complet pivniţa, va năvăli în această deschidere, va invada canalul… Am spus bine: aş temporiza pentru a reuşi mai bine şi când spun a reuşi este un mod de a vorbi, căci nu aş sări aici, m-aş scufunda cu totul… Dar, un minut, să nu ne grăbim prea mult pentru a rezolva problema… mai ales să nu lăsăm totul baltă, când a câştiga timp poate fi salvarea noastră. Şi apoi, nimic nu-mi dovedeşte că nu vor opri apa, când vor crede că pivniţa este plină? … Şi apoi, întrucât acest canal duce la râu, trebuie să fie o deschidere oarecare în partea aceasta? … Cine-mi spune că nu aş putea să trec prin această deschidere… Hotărât, am spus bine: cel mai simplu este să trec în acest culoar. Să vedem, acum, dacă acest lucru simplu este realizabil şi cum.”

Aproape imediat auzi un zgomot semnificativ în tuburi.

„Drăcia dracului îşi spuse. Doamna Fausta va da drumul la apă în temniţă. Trebuie să nu fiu surprins de inundaţie. Să vedem puţin unde ne aflăm.”

Reveni la deschiderea pivniţei. Apa curgea în jeturi mici prin ciurul stropitoarei. Dar nu se mai gândea să se ocupe de asta.

„Ce este asta?” îşi spuse în şoaptă.

Asta era felinarul scăpat din mâinile lui Odet de Valvert, pe care Fausta din neglijenţă nu-l luase şi care, din fericire, nu se stinsese în cădere. Luminiţa slabă a acestui felinar îl făcu să-l vadă pe Valvert, pe care nu-l recunoscu, dat fiind că era întins cu faţa la pământ.

„Uite, doamna Fausta, în absenţa mea, a considerat că trebuie să-mi trimită un tovarăş! se gândi Pardaillan. Dar acest nefericit nu se mişcă. Oare este mort? Drace, trebuie să văd de aproape”.

Se lăsă să alunece prin deschidere, căută cu picioarele speteaza fotoliului şi coborî repede. Deşi acţiona repede, nu ajunse jos mai puţin ud, întrucât coborâse sub jetul de apă care cădea de sus. De altfel, nici nu dădu importanţă. Luă felinarul şi îndreptă lumina spre Valvert, care se întoarse. Atunci îl recunoscu.

— Odet! strigă cu glas sfâşietor.

Şi bombănind teribil: „Ah! Fausta infernului! Nefericirea să cadă pe tine, dacă ai omorât acest copil!”

Îngenunche în faţa rănitului, îl ridică, îl pipăi, îl controlă, îl ascultă. Îşi dădu repede seama că nu era decât leşinat. Se grăbi să-i dea îngrijirile necesare, cele care, cel puţin, putea să i le dea în împrejurările deosebite în care se găseau.

Odet de Valvert, în sfârşit îşi recapătă cunoştinţa.

— Domnul Pardaillan! exclamă, stupefiat de a se afla în braţele cavalerului.

— Ei bine, sărmane conte, cum vă simţiţi? se informă Pardaillan cu acea răceală pe care şi-o afişa când voia să-şi ascundă emoţia.

— Atât de bine cum poţi să te simţi când îţi cad pe cap o sută de livre, avu curajul să glumească Valvert.

— Bine, zâmbi Pardaillan, mulţumesc lui Dumnezeu, aveţi capul solid. Nu v-aţi rupt nimic, asta-i important. După o oră veţi fi la fel de robust ca şi înainte.

— N-are importanţă, iată o perfidie pe care domnul d’Albaran mi-o va plăti… cu şi mai mult interes.

Nu întârziară mai mult. Sub aversa, care-i udase din cap până în picioare, ei escaladară fotoliul şi trecură în conductă. Aici se scuturară. Pardaillan o luă înainte, ţinând în mână felinarul pe care avusese grijă să-l ia, ferindu-l de aversă sub pelerină. Îl conduse pe tânăr până la cealaltă extremitate a drumului strâmt, aproape de poarta care-i

despărţea de râu. Se gândi că puţinul aer curat, care trecea prin găurile acestei porţi, îl va remonta.

Pardaillan simţea necesitatea imperioasă de a evada cât mai repede din acest drum subteran. Într-adevăr, în pivniţă şi-a putut da seama că apa urca cu o viteză neliniştitoare. Dacă continuă să urce cu aceeaşi rapiditate, nu va întârzia să năvălească în refugiul lor actual. Dar acum Pardaillan era liniştit. Revenind datorită felinarului, observă un bloc enorm de zidărie, desprins de boltă, cu care era sigur că va face să sară închizătoarea atât de recalcitrantă. Numai că nu-i era dat oricui din lume să ridice acest bloc pe care conta.

Observând că efortul pe care tocmai îl făcuse Odet de Valvert îl obosise, Pardaillan hotărî că era prudent să-i acorde o pauză de un sfert de oră. Putea s-o facă cu toată încrederea: oricât de repede ar fi urcat apa, tot ar mai fi avut cel puţin o oră până să ajungă la ei.

Îl lăsă pe Valvert să respire cu bucurie aerul curat al râului şi plecă să caute bucata sa de stâncă, pe care o aduse şi o lăsă să cadă aproape de poartă zicând:

— Aşezaţi-vă, Odet şi să răsuflăm puţin înainte de a o întinde.

— Într-adevăr, domnule, o clipă de răgaz n-ar fi prea mult. Mă simt încă ameţit, mărturisi Valvert, aşezându-se pe blocul de piatră.

— Pentru că avem câteva minute, spuse Pardaillan, povestiţi-mi cum se face că v-am găsit pe jumătate mort în acea pivniţă, de unde începusem să evadez şi care este miracolul că am revenit la timp pentru voi.

Odet de Valvert povesti tot ceea ce făcuse din clipa în care Pardaillan îl concediase până în momentul în care fusese doborât pe la spate. Cavalerul ascultă această povestire cu toată atenţia pe care o merita. Din când în când, în întuneric zâmbea cu un aer de aprobare. De asemenea, din când în când, întrerupea povestirea cu un gest, privea printr-unul din ochiurile porţii de fier şi de jur-împrejur.

Sau, pur şi simplu, îşi lipea urechea de această poartă şi asculta cu o atenţie deosebită.

Când tânărul sfârşi de vorbit, rămase un moment gânditor, emoţionat. Cu acea emoţie plină de uimire pe care o încercase întotdeauna în faţa unui act de devotament îndeplinit anume pentru el. Şi zâmbind ironic, ca şi cum ar fi râs de sine însuşi, cu acea voce extraordinar de blândă pe care o avea în momentele sale de emoţie:

— Astfel, bietul meu Valvert, spuse el, din cauza mea şi pentru mine, v-aţi făcut un duşman de moarte din doamna Fausta? …

— Aş! făcu Valvert cu un aer detaşat, cred că de la întâlnirea noastră de ieri seară, m-am zbătut ca dracii în agheasmatar ca să vă salvez… Şi în sfârşit, domnule, voi mi-aţi salvat viaţa… Căci fără voi, aş fi fost inevitabil înecat în acea pivniţă din care m-aţi scos! Este o datorie în plus pe care o simt pentru dumneavoastră. N-am să uit niciodată domnule.

Pardaillan deschise ochii strălucind de maliţie, zâmbi, dar nu putu să nu remarce că pentru el, Pardaillan, tânărul s-a pus în situaţia periculoasă de unde l-a scos şi că, în consecinţă, nu-i datora nimic.

Şi Valvert reluă:

— Am o veste fericită să v-o spun, domnule: am găsit-o pe fiica vărului meu Jehan, pe micuţa Loďse.

— Sunteţi sigur? întrebă cu voioşie Pardaillan.

— Cu adevărat, domnule. Am văzut boneţica pe care o purta când a fost răpită: este brodată cu blazonul de Saugis. Nu este nici o îndoială.

— Iată o veste fericită, într-adevăr. Şi unde aţi găsit-o pe fetiţă? … Cum? … Şi mai întâi, cum se simte? … N-a suferit prea mult? Nu este nefericită? …

— Fetiţa se simte de minune, îl linişti Valvert. Este fericită, alintată, îngrijită cu dragoste, ca o mică regină de către tânăra care a adăpostit-o, care-i ţine loc de mamă şi care o adoră ca şi cum ar fi cu adevărat fiica sa.

— Povestiţi-mi ce ştiţi, Valvert, vreţi?

Cum deschise gura, Pardaillan îi tăie vorba, exclamând cu un glas înăbuşit:

— Drăcia dracului! De data asta, sunt sigur că nu mă înşel!

Valvert îi strecură la ureche.

— S-ar spune că este fâşâitul unei bărci care alunecă de-a lungul cheiului, sub această poartă.

— Nu-i aşa? Şi mie mi s-a părut la fel, răspunse Pardaillan cu voce scăzută.

Şi cu un zâmbet subtil:

— Şi cum barca se află acolo deja de mult timp şi cum cei din ea evită cu grijă să vină în dreptul acestor găuri de unde noi putem să-i vedem, trag concluzia că ei sunt acolo pentru noi şi că aşteaptă să vadă, dacă din întâmplare, n-am putea să ieşim din această gaură.

— Zău! aprobă Valvert.

Şi, la rândul său, precizează:

— Doamna Fausta a fost, mai întâi, stupefiată de dispariţia voastră. Am văzut foarte bine că nu înţelegea nimic. Apoi şi-a revenit în fire. Şi şi-a trimis spadasinii să vă aştepte la ieşire. Probabil că, imediat ce vom intenţiona să scoatem nasul din această gaură, cum spuneţi, vom fi salutaţi cu câteva archebuze.

— Este, într-adevăr şi părerea mea, aprobă, la rândul său, Pardaillan.

În realitate, lucrurile stăteau astfel: Fausta dăduse ordine, în consecinţă, lui d’Albaran, însărcinat întotdeauna cu executarea lor. De cum a pus la cale inundaţia, a urcat într-o bărcuţă cu trei din oamenii săi, el se postase tocmai sub mica poartă de fier. Unul din aceşti oameni, mânuia lopeţile. D’Albaran şi ceilalţi doi, cu câte o muschetă încărcată în mână, erau gata să tragă, imediat ce poarta s-ar fi deschis.

— Ce hotărâţi, domnule? întrebă Valvert.

Pardaillan reflectă, încruntat.

— Este enervant, murmură el, că nu putem să vedem câţi sunt.

Şi fixându-l scrutător pe tânăr, ca şi cum ar fi măsurat până în ce punct poate să conteze pe el:

— V-aţi revenit destul de bine pentru a face o tentativă de lovitură?

— Cu voi, domnule, se poate face orice, chiar imposibilul.

— Adică să reuşim, insistă Pardaillan zâmbind.

— Vă ascult, domnule. Ei bine, să vedem dacă mi-am revenit complet că să vă pot fi oricum de folos.

Spunând aceste cuvinte cu simplitate, Valvert se lăsă în jos, prinse blocul de piatră cu braţele şi-l ridică fără vreun efort vizibil. Şi fără să-l lase:

— Cred că nu merge prea rău, spuse el simplu, fără ca vocea să fie cât de puţin schimbată de efortul obositor pe care-l făcuse.

— Ciuma! făcu Pardaillan cu o satisfacţie vizibilă, mă întreb ce tur de forţă aţi fi capabil să îndepliniţi, dacă nu aţi fi fost pe jumătate mort.

— Trebuie să distrugem poarta propuse Valvert cu aceeaşi simplitate şi fără să lase blocul greu.

— Nu, refuză Pardaillan, trebuie mai întâi să ne concentrăm asupra manevrei pe care o vom executa.

Valvert puse uşor blocul enorm pe pământ şi cu acelaşi aer modest:

— Cred, spuse el, că aş putea să vă secondez destul de convenabil, deşi nu mă simt stăpân pe toate forţele mele.

— Îi plâng pe cei care vor suferi loviturile voastre spuse cu admiraţie sinceră Pardaillan, care adăugă numaidecât:

— Iată ce vom face.

În câteva fraze scurte, el explică manevra pe care-o concepuse. Aceste explicaţii fiind date şi ascultate cu religiozitate de Valvert, trecură de îndată la execuţie.

Deşi acum era complet liniştit în ceea ce-l privea pe tânărul său tovarăş, Pardaillan, care ţinea să-i menajeze forţele, se însărcină să spargă închizătoarea. O lovitură bine aplicată a fost destul ca să facă ceea ce o bară nu putuse

realiza. După ce închizătoarea se desfăcu, puse blocul de piatră pe pământ, în faţa porţii.

După aceea, se culcară pe pământ, unul lângă altul, în spatele blocului. Apoi, Pardaillan întinse braţul, trase brusc poarta spre el şi se ascunse imediat în spatele pietrei. Ceea ce prevăzuse, se împlini: d’Albaran, auzind lovitura care sparse închizătoarea şi văzând poarta deschizându-se larg, crezu că Pardaillan se va aşeza în faţa deschizăturii şi se grăbi să comande: „Foc!”. Cele trei explozii se topiră în una singură, formidabilă.

Imediat, Pardaillan şi Valvert, după o apreciere rapidă, împinseră blocul de piatră în afară. Şi curând după aceea, săriră amândoi în acelaşi timp. Pardaillan sperase că piatra enormă va atinge barca şi o va răsturna, în timp ce stăteau la marginea găurii pentru a-şi lua elan, prin fumul celor trei explozii, putură să-şi dea seama că nu-şi atinseseră scopul. Barca era încă acolo, abia la un stânjen sub ei. Săriră nu în râu, ci chiar în barcă. De data asta, nu mai ratară lovitura: căzură chiar în mijlocul bărcii.

D’Albaran stătea în picioare, cu muscheta încă în mână. În zdruncinătura teribilă a bărcii, îşi pierdu echilibrul şi căzu în apă, cu capul înainte. Cei doi oameni ai săi n-avură timp să-şi dea seama ce li se întâmplă. Se simţiră înşfăcaţi, ridicaţi cu o forţă extraordinară, proiectaţi peste bord şi-şi găsiră şeful la fundul apei.

Valvert, care luase deja ramele şi vâslea viguros, plecă cu un hohot de râs homeric. Şi Pardaillan nu se putu abţine să facă la fel.

Totuşi, d’Albaran şi oamenii săi, după ce se scufundară, reveniră la suprafaţă. Nu aveau nici o rană şi înotau viguros, fără să pară prea jenaţi de veşmintele lor, ca oamenii antrenaţi îndelung în exerciţiile cele mai dure. Prima mişcare a celor trei spadasini fusese de a înota spre scara cea mai apropiată, care era aproape de poartă nouă. Era treabă de vreo douăzeci de braţe coborând în sensul curentului: un joc pentru ei. Dar şeful lor nu înţelese astfel.

Acest d’Albaran, dacă avea ghinion în afacerile sale, totuşi incontestabil era viteaz şi încăpăţânat. Nu vru încă să se recunoască învins şi să abandoneze partida. Cu o voce aspră, dădu un ordin scurt oamenilor săi. Aceştia, dresaţi să asculte ordinele în mod pasiv, ascultară fără să ezite. Ei schimbară direcţia şi-l urmară pe şef care, urcând cursul râului, se apucă cu vitejie să urmărească barca. Pardaillan spuse cu tonul său ironic:

— Vă previn că mergem astfel până în portul de la Saunerie. Dacă simţiţi că sunteţi un atât de bun înotător pentru a urca cursul până acolo, nu vă jenaţi.

D’Albaran răspunse cu un şir de injurii, la care cei cărora le erau adresate nu binevoiră să răspundă. Dar el nu abandonă urmărirea. Totuşi, aşa încăpăţânat cum era, înţelese până la sfârşit că de fiecare dată când avansa cu un braţ, barca se îndepărta cu patru. În acest joc, se epuiza şi risca să se înece cu totul inutil. Se resemnă să abandoneze partida şi se îndreptă, împreună cu oamenii săi la prima scară pe care o observară, încăpăţânarea sa nu avusese alt rezultat decât să prelungească baia forţată pe care o făcuseră.

În ceea ce-i privea pe Pardaillan şi Valvert, abordară, fără necazuri, scările. Se duseră direct la hanul Grand-Passe-Partout, la Pardaillan. Merseră la invitaţia lui Pardaillan să-şi schimbe veşmintele murdare şi ude, să se refacă cu o masă bună – având în vedere că ora cinei trecuse de mult timp – şi, în fine, ca Valvert să-i dea toate informaţiile pe care le culesese despre micuţa Loďse, fiica lui Jehan de Pardaillan.

La han, Escargasse şi Gringaille îl aşteptau pe cavaler. Sosiseră de la Saugis în ajun, seara, contând că-l vor găsi pe Pardaillan, care le dăduse întâlnire şi care trebuia să fie dimineaţă şi care ar fi fost în realitate, dacă n-ar fi întâlnit-o pe Fausta.

Cei doi viteji începură chiar să se neliniştească de această întârziere a tatălui stăpânului lor.

Sosirea lui Pardaillan calmă teama acestor oameni bravi. Nicole se grăbi să prepare lenjeria şi veşmintele de schimb pentru domnul cavaler. După care, ea se repezi la bucătărie pentru a pregăti cu mâinile ei masa delicată şi aleasă, stropită cu vinurile preferate, pe care Pardaillan, pentru a se întreţine în linişte cu Valvert, ceruse să fie servite chiar în camera sa.

Cum cei doi viteji cinaseră de mult timp, Pardaillan îl trimise pe Gringaille să-i caute calul la hanul unde-l lăsase pentru a o urmări pe Fausta când ea se ducea la Concini. În ceea ce-l privea pe Escargasse, fusese trimis să alerge până în strada Cossonnerie, la locuinţa lui Valvert şi să-i aducă un costum.

Escargasse nu-l găsi pe Landry Coquenard. Tocmai plecase să-l caute pe stăpânul său. Dar cum era un om prudent, avusese grijă să lase în locuinţă pe maica Perrine, cu singurul scop ca, dacă Valvert s-ar fi întors în absenţa sa, ea l-ar fi putut informa despre teribila întâmplare neplăcută survenită logodnicii sale.

Escargasse găsi, deci, pe maica Perrine. Aflând că era trimis de contele de Valvert, Perrine îl rugă pe Escargasse să-i spună domnului Valvert că o femeie, venită din Fontenay-aux-Roses, îl aştepta la el acasă pentru a-l pune la curent cu lucruri grave ce-o priveau pe domnişoara Muguette. Femeia cumsecade, care nu-l cunoştea pe Escargasse, crezuse că nu trebuie să-l informeze.

Politicos din fire, Escargasse se obligă să facă comisionul. Dar…

Dar, din nefericire, nu-i dădu importanţa ce i se cuvenea. Fatalitatea vru ca Nicole să creadă că face bine luând costumul pe care-l adusese ca să i-l ducă chiar ea lui Valvert. Şi ea o făcu cu atâta grabă că nu-i lăsă lui Escargasse timp să vorbească. Dar Pardaillan, aşa cum am spus, ordonase să fie servit în camera sa. Astfel că nici el, nici Valvert nu se mişcară din cameră.

La fel, Escargasse se aşează la o masă în faţa unei ulcele mari de vin, pe care se apucă s-o golească conştiincios, zicându-şi că este timp destul să se achite de comision, cu care se însărcinase din bună credinţă. Şi nu-i veni ideea să se ducă până la camera lui Pardaillan pentru a spune imediat ceea ce promisese să spună, care nu i se părea să fie nici atât de grav, nici atât de urgent ca să-şi permită să se ducă să-l deranjeze pe domnul cavaler.

Capitolul 33

Tatăl şi fiica.

Stocco vă amintiţi, plecase primul, luând-o pe mica Loďse pe care o dusese în litieră. Rândaşul la cai, care conducea această litieră, ducea cu mâna calul asasinului plătit. Timp de aproape un sfert de oră, Stocco rămăsese în litieră cu copilul. Loďse, învelită în păturile sale, nu mai striga nu mai plângea, nu mai mişca. Speriată de mâna înfricoşătoare a omului bun la toate şi probabil, de asemenea, de ameninţările sale, copila îşi pierdu cunoştinţa.

După un sfert de oră Stocco, care, fără îndoială se grăbea, se enervă să se vadă închis în această maşină greoaie, care mergea cu o încetineală exasperantă faţă de dorinţa lui. Sărise în şa, luase copila pentru mai multă precauţie, o ascunse sub pelerină şi, dând pinteni calului, plecă în galop, abandonând pe drum vehiculul şi pe conducătorul său.

Merse, astfel, pe strada Casset, la căsuţa lui Concini. Acolo, se debarasase de copilă, dând-o în mâinile unei femei, care primise instrucţiuni dinainte, căci ea duse copilul fără să ceară explicaţii. Stocco plecă, din nou, în goana mare şi se duse direct la mica reşedinţă a lui Concini, din apropierea Luvrului. Fusese primit de Léonora, care-l aştepta.

— Copilul este în strada Casset. Monseniorul trebuie să fie acum pe drum, spre căsuţa sa.

Léonora primise vestea cu o impasibilitate simulată. Cu un calm aparent, întrebă:

— Eşti sigur, Stocco, că această tânără se va duce de bunăvoie la casa lui Concino?

— Sigur, răspunse Stocco cu familiaritatea-i şireată, cine poate să fie sigur de ceva cu femeile? … Tot ce pot să spun este că aş face pariu pe cei o mie de pistoli pe care monseniorul mi i-a promis contra o mie de scuzi că ea va veni.

— Ceea ce înseamnă, în rezumat, că eşti foarte sigur că ea va veni, traduse cu răceală Léonora.

Luă o pungă, i-o întinse şi zise:

— Ia asta care nu-i decât un acont şi aşteaptă-mă aici până mă întorc.

Stocco o băgă în buzunar cu o grimasă de mare satisfacţie şi dispăru.

În ceea ce-o priveşte pe Léonora, ea plecă imediat. De altfel, nu merse departe. Se duse la Luvru s-o vadă pe cea pe care o numea cu familiaritate Maria: Maria de Médicis, regina regentă… mama celei pe care parizienii o numeau Brin de Muguet şi căreia Landry Coquenard, demult, botezând-o, îi dăduse numele Florence.

Ia să revenim acum la Concini şi la soldaţii săi.

O luase înainte, ceea ce însemna că dorea să se izoleze. Mergea fără să se grăbească, la trap.

În spatele lui, mergeau gentilomii săi. Roquetaille, Longval, Eynaus şi Lonvignac, care cunoşteau pasiunea sălbatică a şefului lor, Rospignac, pentru frumoasă florăreasă. Se bucurau cu ferocitate de situaţia groaznică în care se găsea acesta şi-l urmăreau cu coada ochiului, zâmbind batjocoritor.

Rospignac nu se ocupa deloc de ei. Nu avea ochi decât pentru Concini, pe care-l înjunghia cu privirea din spate.

Concini ajunse la el acasă, în strada Casset. Rospignac, pe care gelozia îl înnebunea de-a dreptul, îl urmă. Cei patru locotenenţi ai săi mergeau foarte aproape în spatele lui, râzând sub capă. Şi Concini, fie că era distrat, fie că nu, era supărat, avându-i la îndemână, îi lăsă în pace. Concini urcă

treptele unei scări mari, acoperită cu un covor gros. De data aceasta, Rospignac fu atent la ei. Puteau să-l deranjeze în ceea ce vroia să facă. Se întoarse cu o voce aspră, pe un ton imperios, comandă:

— Intraţi în corpul de gardă, domnilor şi nu vă mişcaţi decât la ordinul meu expres.

Spumegând de furie mai mult ca niciodată şi mai hotărât ca niciodată la asasinat, dacă Concini ar încerca s-o sărute numai pe tânără, Rospignac îşi urmă stăpânul, fără ca acesta să dea atenţie. Nu mai trebuia să-l lase. Ajuns la primul etaj, Concini deschise o uşă şi intră.

În încăperea mobilată cu acelaşi lux excesiv, care se etala insolent în tot acest interior dubios, se afla micuţa Loďse în compania femeii căreia Stocco o încredinţase. Concini dădu câteva ordine scurte acestei femei şi se retrase imediat, fără să arunce vreo privire copilului.

El intră în altă încăpere, un dormitor, unde un pat monumental se ridica pe o estradă cu două trepte: altarul de sacrificiu în acest templu al dragostei. Aşteptarea sa fu îndelungată, foarte îndelungată. Ea dură două, poate trei ore. După aceea, uşa se deschise, o femeie o introduse pe Muguette şi se retrase discret, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Tânăra era foarte palidă. Totuşi, mersul său era sigur, părea foarte calmă, foarte hotărâtă. Ţinea cu îndărătnicie mâinile încrucişate pe piept, ca şi cum ar fi vrut să-şi reducă bătăile tumultuoase ale inimii. În realitate, pumnul său se crispa cu nervozitate pe mânerul micului pumnal, pe care-l ascunsese acolo.

Văzând-o apărând, Concini se ridică cu vioiciune. Se înclină în faţa ei, surâse, foarte sigur acum de el, cu ochii strălucitori, simţind cum se dezlănţuie deja dorinţa în fiinţa lui:

— V-am spus că veţi veni, făcu el.

Şi gâfâind deja sub apăsarea pasiunii, o săgeta cu ochii săi arzători, care-o dezbrăcau cu o impudoare cinică, ce părea

că posedă deja acest corp virgin şi că-l violentează brutal. Şi nici o fibră tainică din fiinţa lui nu-l avertiza că, pura copilă pe care o murdărea astfel cu privirea sa libidinoasă, aşteptând s-o dezonoreze cu sărutul său monstruos, era propria sa fiică.

Ea închise ochii, zguduită de un puternic frison de dezgust. Şi nu avu decât un singur gând lucind în capul său, golit de orice altceva: să-l ucidă, să-l ucidă fără milă, repede, cât mai repede, pe acest monstru hidos pe care-l dispreţuia profund de când o urmărea şi pentru care nutrea acum o ură sălbatică, mortală. Şi nici în ea, nimic n-o făcea să presimtă că bărbatul dispreţuit, urât, pe care voia să-l doboare cu mâna sa slabă, ca pe un animal răufăcător, că acest bărbat era tatăl ei.

Totuşi, Concini adăugă imediat:

— Aţi venit. Deci aţi consimţit să faceţi ceea ce trebuie ca fiica voastră să vă fie redată sănătoasă şi teafără?

— Şi când mă voi executa, mie cine-mi va spune că vă veţi ţine cuvântul?

El lovi într-o sonerie. Femeia care-o păzea pe Loďse apăru. El comandă:

— Imediat ce doamna vă ieşi din această cameră, îi veţi înapoia copilul pe care-l aveţi în pază şi o veţi asculta ca şi pe mine însumi, în tot ce va dori să vă comande, atât timp cât va avea plăcerea să rămână aici. Duceţi-vă!

Femeia se cufundă într-o reverenţă, murmurând:

— Bine, monseniore şi dispăru.

Concini se apropie uşurel şi, cu glasul său învăluitor, cu inflexiunile cele mai caline:

— Ascultaţi, spuse el, am uzat de violenţă, de o violenţă hidoasă pentru a vă aduce aici. Păcatul este al vostru că mi-aţi inspirat o pasiune dementă şi care m-aţi scos din sărite cu severitatea voastră neînduplecată. Dar, fiindcă aţi venit hotărâtă să-mi suportaţi condiţiile, nu s-ar putea spune că Concini a recurs la violenţă pentru a vă impune sărutările sale. Vedeţi că nu mai ameninţ, vă implor cu ardoare, cu

umilinţă. Nu vă cer decât un lucru ca un zălog al bunei credinţe din partea voastră: acordaţi-mi o sărutare, o singură sărutare. Vreţi?

Ea nu răspunse. El avea o idee care-l obseda: atitudinea tinerei i se părea deosebit de echivocă. Crezu că trebuie să ia tăcerea ei ca un consimţământ. Înainta, încrezător în aparenţă, zâmbitor, cu ochii aprinşi şi braţele confuz întinse.

Ea crezu că se ivise ocazia sperată. Îl lăsă să se apropie, fără să facă vreo mişcare de a se sustrage. Şi când îl văzu bine la îndemână, scoase brusc din sân pumnul înarmat cu pumnal, îl ridică şi vru să i-l înfigă direct în piept, cu un gest fulgerător.

Concini o suspecta. O supraveghea cu coada ochiului, fără să fie observat. Văzu venind lovitura şi se feri cu o simplă mişcare a corpului. Prinse pumnul ei fragil între mâinile sale robuste, îi smulse arma şi o aruncă în cealaltă parte a încăperii. Nu fu decât un joc pentru el şi îl îndeplini cu o rapiditate surprinzătoare. Apoi, lăsându-i pumnul, îşi puse mâinile cu brutalitate pe umerii săi fragili, care se încovoiară. Şi gâfâind, cu ochii înflăcăraţi şi vocea răguşită, murmură:

— Te am… Acum, de bunăvoie sau cu forţa, eşti a mea!

O ţinea bine, într-adevăr. Ea nu mai putea să spere că se va elibera din strânsoarea puternică. O ţinea şi aplecă spre ea o faţă hidoasă, desfigurată de desfrâu pentru a-i smulge, cu forţa, acea sărutare pe care nu vrusese să i-o acorde.

Oribila murdărire era inevitabilă. Ea simţea că totul se prăbuşea în ea. Şi având creierul tulburat de oroare, ea izbucni într-un strigăt violent: „Odet! … Odet! …”

Concini o simţi că se clatină. Stupid, desfăcu mâinile imediat. Ea căzu ca un bloc, pe spate, pe covorul moale, care-i amortiză căderea. Înmărmurit s-o vadă ţeapănă, palidă ca o moartă, fără nici o mişcare, fără să respire, el bâlbâi: „Oh! Drace! … Oare a murit?”

El o examină, un moment, năuc, neîndrăznind să se mişte. Totuşi, îşi reveni imediat. Îngenunche lângă ea, puse uşor mâna pe sânul ei. Se linişti, simţind că-i bătea inima slab.

„Este numai leşinată”, se gândi el.

Atunci, băiatul frumos, omul cu avere aşa cum fusese întotdeauna, se simţi profund umilit. Revoltându-se împotriva lezării vanităţii sale, el scrâşni, cuprins de un acces de furie:

Cum! Îi fac oroare în asemenea măsură! … Cum! Contactul cu mine îi repugnă atât de mult, încât n-a trebuit mult să cadă ţeapănă, fulgerată de dezgust! … La dracu!

Acest gând care-l înfuria, în loc să-l potolească, dezlănţui, din nou, în el dorinţa brutală, o clipă aţipită. O contemplă îndelung, reflectând imediat, îşi ridică capul înflăcărat şi cu ochii strălucitori, cu buzele strâmbate într-un rictus înfricoşător, sughiţă: „Totul este mai bine, astfel! … şi aş greşi, dacă n-aş profita de ocazie! …”

Luă corpul inert al tinerei în braţele sale viguroase şi îl săltă ca pe un fulg. Şi, strângând-o puternic la pieptul său, el se îndreptă spre pat… patul monstruos, aşezat pe o estradă înălţată, ca un altar de sacrificiu într-un templu al dragostei.

În acel moment, se deschise o uşă, pocnind. Rospignac, crispat, zborşit, zbârlit, cu un pumnal în mână, sări în încăpere şi, ridicând braţul, sări asupra lui Concini care nu se aştepta.

Şi în spatele lui Rospignac se năpusti ceva ca un bolid, ca un uragan, ca o furtună.

Capitolul 34

Căsuţa lui Concini.

Totuşi, depănând confidenţă după confidenţă, veni momentul când Odet de Valvert nu mai avu ce să-i povestească lui Pardaillan. Punând întrebare după întrebare, Pardaillan ajunsese să-şi satisfacă pe deplin curiozitatea şi nu mai avu nimic de întrebat.

Observăm că Pardaillan, care era întotdeauna rezervat, deşi îi făcea lui Valvert complimente pentru frumoasă sa logodnică, pentru care încercase de cum o văzuse prima dată, o adevărată simpatie, găsi că nu era momentul potrivit să-i dezvăluie pe loc, că ea era fiica lui Concini şi a Mariei de Médicis. Amână această dezvăluire pentru mai târziu. Trebuie că avea motive să procedeze astfel.

În ceea ce-l privea pe Valvert, după ce spuse tot ceea ce avea de spus, încheie propunând:

— Este încă devreme şi zilele sunt lungi. V-ar face plăcere, domnule, să pornim în galop până la Fontenay-aux-Roses? O s-o vedeţi pe micuţa Loďse, care este cel mai drăguţ copil ce se poate imagina.

— Şi cu aceeaşi ocazie, aţi putea să contemplaţi ochii frumoşi ai iubitei dumitale, glumi cu blândeţe Pardaillan.

— Păi, domnule, puneţi-vă în locul meu.

— Aveţi dreptate. Trebuie s-o văd pe această copilă, s-o întreb pe această tânără. Haideţi să mergem la Fontenay-aux-Roses s-o vedem pe micuţa Loďse… ţi în acelaţi timp ţi pe graţioasa Muguette. Duceţi-vă să vă căutaţi calul, Odet, vă aştept aici.

Odet nu-l lăsă să spună de două ori. Foarte fericit, se ridică şi plecă spre hanul Lion-d’Or să-şi ia calul pe care-l lăsase în pensiune acolo. Traversă sală comună. Escargasse îl salută respectuos şi-l lăsă să plece fără să-i spună nimic. Uitase de comisionul cu care fusese însărcinat.

Din fericire, îi reveni memoria în ultimul moment şi se precipită. Valvert era deja pe stradă şi se îndepărta cu un pas grăbit. În câteva sărituri, provensalul îl ajunse:

— Domnule conte, îi spuse el, v-am lăsat să plecaţi fără să mă achit de un comision cu care m-am însărcinat.

— Ce comision, viteazule? se miră Valvert.

— Iată, domnule conte: o ţărancă cumsecade vă aşteaptă la dumneavoastră. M-a rugat să vă spun că a venit în mod expres să… ah! … blestemată de memorie! … uite că nu-mi mai amintesc despre acest ţinut şstrengar! Haide,

aşteptaţi… cu nume de floare… mi se pare că este vorba despre roze în acest nume.

— Fontenay-aux-Roses! exclamă Valvert deja îngrijorat.

— Hait! Că l-aţi găsit de prima dată! se minună Escargasse.

Şi reluând:

— A venit de la Fontenay-aux-Roses pentru a vă vorbi despre o domnişoară… aşteptaţi. Şi aici este vorba despre o denumire de floare în numele acestei…

— Muguette! îl întrerupse Valvert cu o voce gâtuită de emoţie.

— Muguette! triumfă Escargasse da, este bine! … Ştiam bine că era vorba de o floare! … Fără să vă flatez… Oh! Drace! A plecat deja! … În fuga mare! …

Era adevărat. Odet de Valvert nu-l mai asculta, înţelesese imediat că un eveniment grav se petrecuse cu iubita sa, Muguette, din moment ce trimisese pe cineva după el. Şi, fără să mai întârzie, cuprins de un presentiment sinistru, fugi ca un nebun, mâncând pământul, spre locuinţa sa, care din fericire, nu era departe.

În câteva secunde, Odet de Valvert ajunse în strada Cossonnerie. Urcă furtunos treptele scării şi, gâfâind, intră ca un vârtej la el în casă. Perrine era încă acolo. Femeia cumsecade îşi muşca mâinile de neputinţă. Dar pentru nimic în lume n-ar fi dezertat din postul său. În câteva fraze întretăiate, îl puse pe tânăr la curent. Simţea că, într-adevăr, el nu avea timp de pierdut. Nu-i spuse decât strictul necesar şi-i dădu, imediat, indicaţii indispensabile.

Imediat ce avu aceste indicaţii, porni ca o săgeată. Coborî scările val-vârtej, mai repede decât le urcase, se repezi în grajd, stătu numai cât să-i pună calului zăbala şi frâul, îi sări în spate, fără şa, fără scări şi, zgâriindu-i coastele cu lovituri de pinteni, îl porni în goană mare, nechezând de durere, în direcţia lui Pont-au-Change.

Prin Cité şi Université făcu o cursă nebunească. Şi această nebunie se menţinu până nu departe de strada Casset,

către care se năpustea ca o furtună. Acolo văzu, departe în faţa lui, un om care-şi agita disperat braţele, urlând numele său cât îl ţinea gura. Printr-un miracol, recunoscu în acest om pe Landry Coquenard care, după ce căutase peste tot, disperat că nu-l întâlneşte la timp, luase în sfârşit hotărârea eroică şi disperată de a încerca singur s-o salveze pe cea pe care o numea „la petite” (micuţa).

Recunoscându-şi scutierul, Valvert îşi încetini goana, se opri o secundă în faţa lui, îi întinse mâna şi cu o voce răguşită comandă:

— Sări!

Landry Coquenard, dintr-o săritură, fu pe crupa calului, în spatele lui. Şi calul, cu o povară dublă, o porni, din nou şi mai şi. Năvăli pe strada Casset şi, în câţiva paşi, ajunse la poarta căsuţei lui Concini, în faţa căreia cavalerul se opri dintr-o dată.

Valvert descălecă, sări pe ciocănel şi zgudui poarta cu două lovituri puternice.

Din fericire, în pofida violenţei apelului, uşa se deschise. Intrară ca un vârtej în vestibul. Chiar în acel moment auzise cu claritate chemarea disperată a lui Muguette.

— Sunt aici răspunse Valvert cu un răcnet.

Şi, călăuziţi de strigăt, se repeziră pe scară. Eynaus, Lovignac, Longval şi Roquetaille, atraşi de zgomot, deschiseră uşa de la corpul lor de gardă. Îi recunoscură şi se grăbiră cu înjurături teribile, să le bareze trecerea. Nici nu avură timp să-şi scoată săbiile.

Cei doi, turbaţi de mânie, se aruncară ca o furtună asupra lor. Loviţi direct în piept, doi dintre ei căzură la patru paşi de ei. Alţi doi primiră fiecare o lovitură puternică de pumn care-i îndepărtă.

Cei doi tovarăşi trecură. Stăpânul o luă înainte, urcând câte patru trepte o dată. Scutierul îl urma, trăgând cu coada ochiului la Roquetaille şi Eynaus, care, revenindu-şi deja din ameţeală, porniră în urmărirea lor, urlând:

— Opreşte! Opreşte! … Ucide! … Ucide! …

Landry Coquenard îşi încetini dinadins elanul pentru a-i permite lui Roquetaille, care era la distanţă de Eynaus, să-l ajungă din urmă. Şi când îl văzu la îndemână, fără să se întoarcă, îl atacă pe neaşteptate cu o forţă nestăpânită şi cu o precizie extraordinară. Roquetaille căzu pe spate peste Eynaus, pe care-l antrenă în căzătura sa. Şi, în doi paşi formidabili, îl ajunse pe Valvert în momentul în care acesta năvălea în cameră.

Valvert căzu ca un trăsnet asupra baronului, în momentul în care pumnalul, cu o strălucire alburie, se abătea asupra lui Concini. Rospignac lovi în gol. Cei doi pumni de oţel ai lui Valvert se năpustiră asupra lui, îl înfăşcară puternic, îl ridicară şi îl întoarseră, ca şi cum n-ar fi fost decât un manechin de paie. Apoi, cizma să îl proiectă cu toată forţa, lovindu-l în spate şi făcându-l să se rostogolească la picioarele lui Landry Coquenard, chiar în momentul când acesta sărea în cameră. Fără să-i lase lui Rospignac timp să-şi revină şi să se ridice, Landry Coquenard se repezi asupra lui. Cu lovituri de picior şi de pumni îl dădu gata, doborându-l. Apoi, când îl văzu inert, fără cunoştinţă, îl târî prin încăperea care preceda camera, îl aruncă pe scară şi închise uşa de două ori, scoţând o serie de strigăte de biruinţă. După care, în două sărituri, reveni în cameră, închizând şi aici uşa în urma sa.

Concini nu-l auzise intrând pe Rospignac. În acel moment, Concini, care de altfel se credea în siguranţă la el, Concini se afla într-o asemenea stare de erotism, încât nu auzea şi nici nu vedea nimic.

Concini, deci, nu observă că atârna doar de un fir să cadă sub pumnalul lui Rospignac. Numai când se urcă pe estradă, avu impresia că ceva anormal se petrecea în spatele lui. O aşeză pe pat pe Muguette şi se întoarse, încruntat. El realiză acea mişcare chiar în momentul când Rospignac cădea în ghearele lui Landry Coquenard, care, făcând un zgomot infernal, îl primi aşa cum tocmai am

arătat. Îl recunoscu, de asemenea, pe Odet de Valvert, care era deja în faţa lui. Şi uimirea îl ţintui locului.

În ceea ce-l privea pe Valvert, văzu imediat că sosise la timp pentru a împiedica groaznica nelegiuire. Răsuflă uşurat de grija înspăimântătoare care-l apăsa. Pentru a-l linişti cu adevărat, ca şi cum prezenţa iubitului ar fi fost suficientă pentru a o aduce la viaţă, Muguette începu să se mişte încetişor în pat.

Concini deja îşi revenise. Înţelese că era inutil să cheme pe cineva. Nu trebuia să conteze decât pe el însuşi. Nu-i lipsea bravura şi o făcu să se vadă. Nu avea spada alături: o pusese pe o mobilă care, din nefericire pentru el, nu-i era la îndemână. Dar avea pumnalul, într-o clipă, acest pumnal se şi afla în mâna lui, el coborî treptele estradei şi se opri jos ca pentru a împiedica apropierea.

În aceeaşi clipă, Valvert îşi luă şi el pumnalul în mână. Neliniştea groaznică, care-l făcuse ca nebun până acum, îi dispăruse. Acum era doar furia, o furie teribilă, mortală, care-l punea în mişcare. Neînduplecat, livid, cu sudoarea curgându-i pe frunte, bombăni:

— Concini, unul din noi trebuie să moară! … Concini, tu vei fi acela care va muri…

Aceste cuvinte căzură implacabil, ca o condamnare la moarte. Cât de viteaz era, Concini simţi un fior de gheaţă de-a lungul şirei spinării. Teroarea asasinatului era cauza mistuitoare care-i otrăvea viaţa. Scrâşni:

— Aceşti doi cerşetori mizerabili au venit aici, înarmaţi până-n dinţi, ca să mă asasineze! … Şi n-am sabia!

Nu vorbise astfel ca să insulte. Ci pur şi simplu gândise cu voce tare. Cu toate acestea, cuvintele sale îl şfichiuiră pe Valvert. Cu o mişcare violentă îşi scoase sabia şi i-o aruncă lui Landry Coquenard, comandând cu voce poruncitoare:

— Pe viaţa ta, nu mişca, indiferent ce se va întâmpla!

Dar Landry Coquenard, departe de a rămâne pe loc cum i se comandase, se apropie iute şi răvăşit de emoţie stranie:

— Domnule, făcu el cu o voce tremurătoare, aţi hotărât bine, vreţi să omorâţi pe acest om?

— Concini trebuie să moară de mâna mea.

— În acest caz, domnule, insistă Landry Coquenard cu o răceală care avea ceva solemn, îngăduiţi să iau locul vostru şi să trec în faţa voastră. Dacă signor Concini mă omoară, să faceţi după acea ce veţi dori.

— Stăpânul trece întotdeauna şi peste tot înaintea servitorului. Îmi vei lua locul, dacă voi muri. Am spus. Şi nu mai adăuga nici un cuvânt, sau, pe iad, pe tine te voi expedia primul.

— Mă înclin în faţa dreptului vostru, spuse Landry Coquenard cu o gravitate puţin tristă. Dar veţi regreta imediat că nu m-aţi lăsat s-o fac.

Se înclină cu răceală şi se duse să se sprijine cu nepăsare de uşă, ţinând sub braţ spada stăpânului său.

În timpul acestei intervenţii, Concini operase o manevră: am spus că el coborâse de pe estradă. În acel moment, se afla aproape de capul patului, care era în dreapta sa. În timp ce Valvert şi Landry Coqnenard discutau, înaintase pe neobservate şi, de la capul patului, trecuse spre picioare. Trebuie să credem că pentru el această deplasare avea o importanţă deosebită, oricât de mică era, căci, executând-o cu succes, un surâs de satisfacţie îi flutură pe furiş, pe buze şi aruncă, în ascuns, o privire spre stânga, ca şi cum ar fi măsurat distanţa pe care o mai avea pentru a ocoli complet patul. Cu aceeaşi viclenie continuă să-şi îndeplinească manevra.

Dar Valvert nu-i lăsă timp să meargă mai departe. Revenind la el, cu un ton de furie stăpânită, îl avertiză:

— Ai cuvântul meu că el nu va interveni decât după moartea mea… dacă mă vei omorî. Tu ai pumnalul tău, eu îl am pe al meu. Este, deci, o luptă loială, cu aceleaşi arme, de la bărbat la bărbat, pe care ţi-o ofer. Apără-te!

Şi cum Concini, fără voie, aruncând o privire piezişă spre stânga lui, părea că ezită, el adăugă, ameninţându-l:

— Apără-te sau, pe Dumnezeu, jur că o să-ţi tai beregata!

De data asta, Concini nu mai ezită. Se puse în gardă pentru orice răspuns. O clipă, cei doi rivali se măsurară cu privirea, cu feţele înflăcărate, animaţi amândoi de aceeaşi voinţă neînduplecată de a omorî.

Concini fu acela care atacă primul. El lovi cu o turbare nestăpânită. Dar părea că această lovitură era destinată mai degrabă să deschidă o trecere decât să omoare. Într-adevăr, în timp ce lovea, făcea şi o săritură enormă în lături, tot timpul la stânga sa. Şi săritura îl ducea până aproape de extremitatea balustradei, care înconjura scara de la picioarele patului.

Valvert se feri. Făcu o săritură la fel, în dreapta sa, în aşa fel, încât Concini îl regăsi, într-o clipă, în faţa sa.

Se feri, dar nu răspunse la lovitură. Fără să dea impresia, el văzuse foarte bine manevra lui Concini şi urmărea realizarea acestei manevre cu o atenţie intensă, zicându-şi cu spiritul treaz: „El pune la cale o înşelătorie. Dar care…?”

Concini lovi pentru a doua oară. Şi, ca şi prima dată, lovi pentru a-şi face loc şi făcu o altă săritură la stânga. De data asta, ocolise complet patul. Atunci, pe loc, începu să dea înapoi uşor, încetând să mai atace. Şi această mişcare de recul, lentă, dar neîntreruptă, trebuia să-l ducă la capul patului, adică la zidul care era acolo. Atunci, Valvert înţelese manevra. Bombăni în sinea lui: „Este acolo o uşă secretă pe unde speră să fugă! Dacă-l las s-o facă, sunt pierdut şi ea împreună cu mine! …”

Şi nu-l lăsă s-o facă. Brusc, se destinse ca un arc, sări asupra lui Concini şi-l strânse de-a dreptul în braţe.

O înjurătură de dezamăgire furioasă. Un hohot de râs ironic. Un tropăit frenetic, convulsii violente a două fiinţe strâns înlănţuite, care căutau să se înăbuşe reciproc. Strălucirea alburie a două lame de oţel, care căutau un unghi de unde ar putea să lovească mortal. Un urlet de furie şi de teroare. Concini era la pământ. Genunchiul lui Valvert îl apăsa cu toată greutatea pe piept. Mâna sa stângă

îl strângea de gât, îl imobiliza pe covor, iar mâna sa dreaptă, cu un gest fulgerător, ridica pumnalul pentru a i-l înfige direct în inimă.

Dar mâna nu-i mai căzu. Pumnalul rămase suspendat la câteva degete de pieptul lui Concini care, neputând să se elibereze de strânsoarea puternică, închidea instinctiv ochii.

Landry Coquenard, când îl văzuse pe Concini la pământ, ieşi din imobilitatea sa şi se apropie, prevăzând foarte bine ceea ce avea să se întâmple. Şi el fu cel care, prinzând cu amândouă mâinile pumnalul lui Valvert, oprise lovitura.

Valvert întoarse capul, îl recunoscu şi, spumegând de furie, răcni:

— Landry du-te la dracu! Hai, vrei să te omor pe tine mai întâi!

— Domnule, răspunse Landry Coquenard cu o voce solemnă, nu puteţi să omorâţi acest om.

— De ce? urlă Valvert.

— Pentru că acest om este tatăl celei pe care o iubiţi… tatăl celei pe care vreţi s-o luaţi de soţie, dezvălui Landry Coquenard.

Valvert îl lăsă imediat pe Concini, care se ridică dintr-o săritură.

Muguette îşi revenise, coborâse treptele estradei în partea opusă celei în care se aflau cei trei bărbaţi. Şi, palidă ca o moartă, stătea la picioarele patului, dar, simţind că i se taie picioarele, se apucă cu disperare de balustradă să nu cadă.

Între cele patru personaje ale acestei scene tragice se aşternu o clipă de uimire groaznică.

Această clipă de uluire, în timpul căreia părea că cele patru personaje fuseseră, dintr-o dată, împietrite, fiecare pe locul în care stătea, se prelungi câteva secunde ce li se părură îndelungi că orele. Şi în acest timp, o tăcere grea, neliniştitoare, se aşternu asupra lor.

Poate s-ar mai fi prelungit mult timp. Dar o uşă invizibilă, care se afla la capul patului, în partea în care Concini,

sărind, căuta s-o găsească, nu s-ar fi deschis deodată. Pe această uşă intrară două femei.

Văzându-le pe cele două femei, Landry Coquenard prinse braţul lui Odet de Valvert, îl strânse cu putere şi, arătând cu privirea pe cele două femei, care veneau una în spatele celeilalte şi înaintau cu un pas maiestuos, îi strecură pe şoptite:

— Iată mama Florencei… a logodnicei dumneavoastră.

— Regina mamă! murmură Valvert, scuturat de un frison puternic.

Landry Coquenard, cu coada ochiului, îl arătă pe Concini, care se înclină adânc în faţa reginei şi, cu un ton greu de definit, adăugă:

— Tatăl şi mama, care, din clipa când ea veni pe lume, o condamnară la moarte… Atenţie, domnule, atenţie! …

Ei vorbiră în şoaptă, amândoi. Totuşi, cât de încet vorbiră, Muguette auzi. Şi paloarea feţei i se accentua. O fixă pe Maria de Médicis cu ochii măriţi, în care se citea o curiozitate arzătoare, o durere nespusă. Şi în sinea ei protestă: „Mama mea! … Iat-o pe mama mea! … Şi chiar ea, mama mea este cea care m-a condamnat la moarte chiar în ziua în care venisem pe lume! Este posibil? Mama mea este, deci, un monstru? … Pot să cred oare, pot să cred? … Ah! De ce nu sunt moartă cu adevărat? …”

Capitolul 35

Atitudini ipocrite.

Maria de Médicis, mama lui Louis al XIII-lea, regina regentă, se apropia atunci de patruzeci de ani. Era tot frumoasă, de o frumuseţe impozantă, puţin rece, care o făcea să semene cu Junona. Intrând în această cameră, părea în acelaşi timp serioasă, neliniştită şi agitată. Şi privirea sa, de cum intră, se fixă asupra lui Muguette, foarte palidă şi încordată, la picioarele patului şi nu se mai dezlipi de ea.

În spatele ei, venea Léonora Galigaď, soţia lui Concini. Şi ea o devora cu privirea pe Muguette. Numai că, în timp ce

privirea stânjenită a reginei trăda mai ales o nelinişte profundă, privirea ei, de o intensitate sinistră, cădea asupra tinerei ca o condamnare la moarte.

Concini cu o supleţe admirabilă, care reprezenta forţa sa, deja îşi revenise. Din acel moment, Valvert nu mai conta pentru el. Ştia bine – avea probe zdrobitoare – că acest titlu de tată al celei pe care o iubea, îl făcea sacru în ochii îndrăgostiţilor. Acum el, Concini, avea afacerea în mână. El era acela, care putea să vorbească şi să acţioneze ca un stăpân. Şi era foarte hotărât să abuzeze, fără nici o reţinere de avantajele sale. Înainta în grabă în faţa reginei.

— Dumneavoastră, Doamnă! Ce onoare pentru biata mea casă!

Acestea, el le spuse foarte tare, în franceză, ca o banalitate, care putea să fie auzită de toate urechile, crezând că este destul de departe pentru a nu fi auzit de către grupul format de tânără şi cei doi din garda de corp, el adăugă imediat în şoaptă, în toscană, cu o voce care tremura de emoţie:

— Trebuie să vă vorbesc imediat, doamnă… Este pentru salvarea noastră… Ni se întâmplă un, lucru incredibil, neaşteptat… Această copilă pe care-o vedeţi… este fiica noastră! …

Oricât ar fi vorbit de încet, Léonora, care se afla în spatele Mariei, auzise. În ciuda uluirii nemaipomenite care o tulbura, ea nu clinti. Totuşi, Maria de Médicis răspunse într-un suflet:

— O ştiam, dragul meu şi, crezând că vă aduc o veste neplăcută, am venit aici.

Fără să vrea, vocea sa avea înflexiuni tandre. Fără nici o precauţie, Concini reluă:

— Pentru Dumnezeu, doamnă, veniţi.

— O clipă, murmură Maria.

Se întoarse către tânără, care era tot palidă şi încordată la picioarele patului şi, cu o voce rece ca şi figura ei, care se

întunecă deodată şi fără să se poată descoperi în fiinţa ei vreo urmă de emoţie, comandă:

— Urmaţi-mă, domnişoară.

Dând acest ordin pe un ton rece, ea întoarse spatele şi ieşi maiestuos fără s-o intereseze dacă era ascultată. Trecând, îi strecură în şoaptă un ordin Léonorei. Ea n-ar mai fi rămas, poate, un minut în această cameră, unde intrase încruntată, cu gând ameninţător. Plecă radioasă. Condusă de această consilieră funestă, care se numeşte gelozie, nu avusese nici o privire, nici un cuvânt, nici un elan faţă de acea copilă regăsită, care era fiica sa. Părea că nici nu bănuieşte ce ameninţare înfricoşătoare reprezenta pentru ea această copilă, o probă viabilă a dezonoarei sale. Nu, ea plecă radioasă, fără să se gândească la alt lucru decât la acesta: Concini nu o trădase. Numai asta conta pentru ea.

Concini o urmă, îndreptându-se, cambrându-şi pieptul, mascând sub o indiferenţă aparentă neliniştea care hărţuia. Căci el vedea mai bine şi mai departe decât amanta sa regală.

Léonora rămase singură pe pragul uşiţei, destul de departe de grupul format din Muguette, Valvert şi Landry Coquenard. Spiritul său neobosit lucra tot timpul. Deja construia combinaţii pe ceea ce tocmai aflase. Combinaţii, care, ca întotdeauna, vizau să-i asigure liniştea lui Concinetto al său şi să-i sporească puterea.

Totuşi, ascultând ordinul primit, Muguette se pregăti să plece. Valvert o reţinu de braţ şi cu o mare blândeţe, în şoaptă:

— Unde vă duceţi? întrebă el.

— Trebuie să ascult, dacă nu de ordinul reginei, cel puţin de ordinul mamei mele.

Aceasta se adresa lui Valvert. La fel de tulburat ca şi Landry Coquenard, el îşi răsucea mustaţa cu un gest nervos, gândind: „Totuşi nu pot să-i spun că tatăl său şi mama sa au vrut s-o omoare chiar din ziua naşterii sale… şi

că îi cred capabili de a reîncepe şi azi ceea ce n-au realizat odinioară.”

Dar cum simţea că nu trebuia s-o lase să se ducă, răspunse cu aceeaşi blândeţe:

— Este o imprudenţă pe care nu vă voi lăsa s-o faceţi.

— Vreau să ştiu ce vrea să facă mama cu mine. Îi voi asculta ordinul… chiar dacă aş şti că mă aşteaptă călăul în spatele acestei uşi.

Spunând acestea cu glasul său atât de blând, cu un ton care arăta că nu va reveni de la hotărârea luată, ea trecu cu un pas hotărât. Şi Odet de Valvert, care de altfel, ar fi acţionat ca şi ea, nu avu forţa s-o reţină şi se aplecă respectuos în faţa ei.

Deşi rapidă, această mică consfătuire avu darul s-o neliniştească pe Léonora, care nu putu să audă nimic din cuvintele lor. Crezu că este prudent să intervină. Făcu doi paşi, care o aduseră în cameră. Se linişti, văzând că tânăra se îndrepta spre uşa secretă. O prinse de mână şi o duse cu sine încetişor, spunând cu vocea sa linguşitoare:

— Grăbiţi-vă, copila mea. Nu trebuie s-o faceţi pe regină să aştepte.

Totuşi, dacă Odet de Valvert nu avu curajul să se opună imprudenţei logodnicei sale, nu înţelegea deloc s-o lase pradă hotărârii sale. Era foarte hotărât s-o urmărească, să vegheze asupra ei. În timp ce se îndrepta spre uşă, îşi luă spada din mâna lui Landry Coquenard. Şi-o încinse vioi cu un gest care prevestea o bătaie. Şi privindu-l drept în ochi pe Landry Coquenard, îi spuse cu răceală:

— Dacă ţii la pielea ta, te sfătuiesc să nu mă urmezi.

— Este vorba despre „micuţă”, domnule. Şi micuţa, micuţa mea Florence – căci ea se numeşte Florence, domnule şi eu sunt naşul ei, micuţa, vedeţi, este singura faptă bună pe care am făcut-o în viaţa mea de lichea. De aceea, vă spun că ţin mai mult la ea decât la pielea mea. Aşa încât, dacă v-ar plăcea să rămâneţi aici, aş trece singur de partea cealaltă.

M-aş duce singur, chiar dacă aş fi sigur, într-adevăr sigur, că aş lăsa aici această preţioasă piele, la care ţin totuşi.

— Hai, urmează-mă, zâmbi Valvert.

Aceste câteva cuvinte duraseră câteva secunde. În timpul acestor câteva secunde, Léonora o luă pe tânără şi închise uşa după ea. Acest gest, îl făcu în modul cel mai natural din lume, aşa încât nu trezi atenţia tovarăşei sale. De altfel, această uşă, acţionată probabil de un arc, se închidea singură imediat ce-o apăsai uşor.

În coridorul unde se aflau, după ce făcură câţiva paşi, Léonora deschise o uşă, se dădu în lături şi o invită:

— Vă rog să aşteptaţi o clipă în acest cabinet. Regina vă va chema.

Muguette – sau mai degrabă Florence, aşa cum totuşi o numim, pentru că este adevăratul său nume – Florence, deci, înclină uşor din cap şi intră fără să ezite, fără să facă cea mai mică observaţie. Dacă s-ar fi reîntors, n-ar mai fi văzut în coridor uşiţa pe care ieşise şi în spatele căreia îi lăsase pe Odet de Valvert şi Landry Coquenard. Dar nu se reîntoarse.

Léonora închise uşa după ea şi-şi continuă drumul.

Pe o scară ascunsă, ea coborî la parter. În sala care servea de corp de gardă, îi găsi pe Rospignac şi pe cei patru locotenenţi: Eynaus, Lognval, Roquetaille şi Lonvignac. Făceau mare gălăgie. Furia lor se împrăştia în ameninţări îngrozitoare, în injurii intraductibile la adresa acelor „băieţi răi” care-i bătuseră măr, puţin mai înainte.

Printr-o explozie de bucurie delirantă întâmpinară primele cuvinte ale stăpânei lor. Léonora se întreţinu o clipă cu Rospignac căruia îi dădu ordine, ascultate cu religiozitate. După care, îi părăsi. Abia plecă şi unul din cei patru locotenenţi sări în şa şi plecă în goană mare, în direcţia străzii Tournon, unde, cum se ştie, se afla imobilul lui Concini. Rospignac, cum se vede, nu pierdu un minut.

După ce-i părăsise, Léonora intră într-un cabinet mic. Acolo se afla Stocco, complet singur.

Stocco nu încercă să ocolească niciuna din întrebările puse de ea. El răspunse cu ironia sa eternă, încât nu ştiai niciodată dacă trebuie să iei în serios ceea ce spunea, dar răspunse cu toată lealitatea şi sinceritatea. Léonora şi ea îl cunoştea de minune. Ea îşi notă în memoria ei prodigioasă informaţiile pe care el i le dădea şi pe care le ştia absolut exacte şi cât se poate de serioase, în ciuda modului în care erau furnizate. După ce aflase de la el tot ce avea nevoie să ştie, îi dădu instrucţiuni şi ieşi.

Rămăsese cinci minute bune cu Rospignac. Discuţia sa cu Stocco dură aproape de două ori pe atâta. Trecuse mai mult de un sfert de oră de când părăsise camera, unde îi lăsase pe Odet de Valvert şi pe Landry Coquenard pe care, aşa cum spusese, îl avea la mână.

Capitolul 36

O minciună necesară.

Coborând pe scăriţa ascunsă, Léonora urcă din nou la primul etaj. Mergea încet, Oprindu-se deseori pe treptele scării. Se gândea: „Trebuie să admiţi că destinul este un stăpân, care depăşeşte prin combinaţii neprevăzute, infinit de variate, tot ceea ce biata noastră imaginaţie ar putea să conceapă… Iată această mică florărească, de exemplu: cu siguranţă mi-a venit ideea că nu ar fi imposibil ca ea să fie fiica lui Concino şi a Mariei… Mi-a venit atât de bine că mi-am dat o osteneală ciudată pentru a o convinge pe Maria că este fiica sa şi, cu ajutorul său, să ajung să-l conving chiar pe Concino… Dar nu credeam… Mi se părea absurdă această idee. Mi se părea atât de absurdă, încât n-am vrut s-o examinez îndeaproape şi am respins-o cu dispreţ. Şi iată că destinul, chiar el, din această absurditate dispreţuită face o realitate: această fată este cu adevărat fiica lui Concino şi a Mariei. Este minunat!”

Ajunsese la primul etaj. Se afla în faţa uşii în spatele căreia Concini şi Maria de Médicis discutau. Se opri şi mai reflectă o clipă, încruntată. Brusc, decise: „Să facă ce vor vrea…

numai ei singuri au dreptul să decidă, după cele întâmplate.”

Deschise cu hotărâre uşa şi intră.

Maria de Médicis era aşezată. Concini umbla de colo până colo în faţa ei, strivind covorul cu paşi nervoşi.

Problema era teribilă în simplitatea ei. Se rezuma la următorul lucru: trebuia să lase în viaţă copila pe care un miracol o salvase, sau s-o arunce în neant, de data asta, fără să greşească.

Se eschivau amândoi. Iertare sau condamnare, niciunul din ei nu avea curajul să ia o decizie. Fiecare aştepta ca celălalt să vorbească primul, să-şi ia astfel responsabilitatea hotărârii supreme, oricare ar fi fost. Poate fiecare din ei avea câte o idee pe care o păstra numai pentru sine.

O stinghereală apăsătoare se aşternu între ei. Pentru a o masca, Concini începu să meargă agitat. Maria se ghemui într-un colţ al fotoliului. Nu găseau nimic ce să-şi mai spună. Aceasta dură câteva minute, care li se părură mari cât orele. Din când în când, pentru a rupe tăcerea apăsătoare, unul sau altul murmura maşinal: „Ce-o mai face Léonora?”

Sosirea Léonorei, le aduse o adevărată uşurare. Maria de Médicis se îndreptă în fotoliul în care se înfundase.

— Nu-i aşa, Léonora, este teribil ce ni se întâmplă! suspină cu o voce plângăreaţă.

De cum intră, Léonora îi scormoni cu privirea sa de flacără. Văzuse, imediat, cât de deprimaţi erau. Şi simţi nevoia imperioasă să-i îmbărbăteze energic. Astfel, răspunse cu cel mai mare calm şi ridicând din umeri cu dispreţ:

— Ce vi se întâmplă, doamnă, este neplăcut desigur, dar nu văd nimic teribil.

— Cum poţi să spui astfel, când chiar în dimineaţa asta susţineai contrariul! exclamă cu reproş regina.

— După aceea am reflectat, răspunse cu răceală Léonora. Mi-am dat seama că afecţiunea mea arzătoare pentru

dumneavoastră m-a făcut să exagerez prea mult pericolul care vă ameninţă. Mi-am schimbat părerea, asta-i tot.

— Dar gândeşte-te ce se va întâmpla cu mine, dacă s-ar afla…

— Că Maria de Médicis, înainte de a deveni regină a Franţei, a avut un amant şi a fost o mamă prunc-ucigaşă! Asta, într-adevăr, este groaznic. Groaznic pentru dumneavoastră şi pentru noi toţi. Dar, doamnă, nu depinde decât de voi pentru a nu se afla.

— Este adevărat, pe corpul lui Dumnezeu! exclamă Concini, uităm cam mult că noi suntem stăpânii. Léonora are dreptate: nu depinde decât de noi ca acest secret să nu fie niciodată divulgat. Avem mii de mijloace să închidem pentru totdeauna gura celor care vor cuteza să aibă limba prea lungă.

— Fie, răspunse Maria. Dar închideţi voi în acelaşi mod gura prinţesei Fausta, care, sub numele şi titlul de ducesă de Sorrientčs, urmează să reprezinte la curtea Franţei pe Maiestatea sa, regele Spaniei?

— Dacă trebuie neapărat, de ce nu? … Un accident mortal poate să i se întâmple oricui. Unui reprezentant al Maiestăţii Sale Catolice, ca şi celui mai umil om de rând. Totul e să ştii cum s-o faci.

Maria se plânse:

— Mi-am pierdut capul. Nu vedeţi că nu sunt în stare să decid orice ar fi? Faceţi ce vreţi amândoi. Ce veţi decide, va fi bine făcut.

Léonora înţelese că nu va mai scoate nimic. Se întoarse către Concini:

— În realitate, spuse ea, sunteţi tatăl, voi trebuie să hotărâţi. Vorbiţi, Concino.

— Părerea mea este că trebuie să lăsăm să trăiască această copilă, spuse el cu putere.

— Pentru ce motiv?

— Pentru un motiv excelent: este un adevărat miracol că această copilă, condamnată de noi la naştere, să trăiască

azi şi să fie sănătoasă. În acest miracol, eu văd, o manifestare a voinţei divine pe care ar fi, fără drept de apel, imprudent să vrei s-o superi. Pentru a vă spune totul, cred că, sunt sigur că mi se va întâmpla o nenorocire, dacă vom hotărî să desfacem ceea ce Dumnezeu a făcut.

Maria exclamă:

— Vedeţi, aşa este, am avut aceeaşi idee! …

Şi Léonora mărturisi:

— Şi eu! Şi eu eram sigură că aşa veţi spune, Concino. Totuşi, nu trebuie să uităm că signora Fausta a atras pe această micuţă la ea. Nu trebuie să uităm că signora contează să se servească de această copilă împotriva noastră. Înainte de a lua o hotărâre definitivă, mi s-ar părea, în primul rând, indispensabil să n-o lăsăm, căci o avem la mână.

— Asta şi este intenţia mea, întrerupse cu vioiciune Concini, aprobat printr-o mişcare a capului de Maria de Médicis.

— În al doilea rând, declară Léonora, s-o interogăm cu abilitate cu singurul scop de a afla de la ea ce ştie într-adevăr despre familia sa.

— Ea ştie că sunt tatăl ei, declară Concini.

— Iată ceea ce este neplăcut, dezaprobă Léonora, încruntându-se. Cine a informat-o?

— Acel mizerabil de Landry, bombăni Concini.

Léonora reflectă o secundă şi cu o voce hotărâtă:

— Dacă ea este tot atât de bine informată cine este mama sa, fiindcă nu ştim dacă va şti să tacă, mi s-ar părea imposibil s-o lăsăm să trăiască.

Şi întorcându-se spre Maria de Médicis, cu o răceală groaznică:

— Nu sunteţi de aceeaşi părere, doamnă?

— Ar trebui să aflăm, spuse ea. Aş înnebuni dacă ar trebui să trăiesc cu o asemenea ameninţare deasupra capului.

Léonora adăugă:

— Ar trebui să ne asigurăm cât mai repede.

Maria de Médicis se ridică:

— Trebuie să mă duc la Luvru, spuse ea.

— Regina o ia pe această tânără cu ea? întrebă Léonora.

— Desigur, făcu cu promptitudine Maria, ţin mai presus de orice s-o am la îndemână.

— În acest caz, spuse Léonora, mă duc s-o caut.

— Du-te, buna mea Léonora, spuse regina. În acest timp, Concini mă va însoţi până la litieră, unde ne vei găsi.

— Voi avea onoarea s-o escortez pe regină până la Luvru, spuse Concini.

Léonora se îndreptase deja spre uşă. Tocmai ieşea, în momentul în care Concini pronunţa aceste cuvinte. Ea se întoarse şi îi aminti:

— Uitaţi, Concino, că aveţi treabă aici: trebuie să vă ocupaţi de Valvert şi de acel Landry.

— Ah! exclamă Concini, lovindu-se peste frunte, îi uitasem complet pe cei doi! …

Şi cu un ton intraductibil de regret:

— Ah! Trebuie să fie departe acum!

— Liniştiţi-vă, Concino, făcu Léonora cu un zâmbet sinistru, eu nu i-am uitat. Ei sunt tot acolo, închişi în camera voastră, ca puii de vulpe prinşi în capcană.

Ea ieşi, spunând aceste cuvinte şi lăsându-l pe Concini care-i explica foarte bucuros reginei despre ce era vorba. În timp ce se îndepărtau, ea intră în încăperea în care aştepta Florence.

Ideea ca Léonora s-o introducă pe tânără într-o încăpere, care era lipită de cea în care se afla chiar el, această idee nu putea să-i vină lui Concini. Dacă i-ar fi venit, s-ar fi grăbit s-o conducă pe regină în altă parte. Cel puţin s-ar fi asigurat că, în spatele tapiseriei, uşa să fie bine închisă şi că nu se putea auzi.

Oricum ar fi fost, nefericita fiică a lui Concini şi a Mariei de Médicis, găsind această uşă întredeschisă, nu a putut să reziste curiozităţii – foarte legitime, dacă stai să te gândeşti – veni să se ascundă în spatele tapiseriei şi, apăsându-şi

pieptul, zgomotul bătăilor inimii, ciuli urechile încăpăţânându-se în speranţa că va auzi vreun cuvânt, dacă nu de afecţiune, măcar de compasiune.

Astfel află groaznica istorie a naşterii sale. Poţi să te întrebi cum această copilă, atât de fragilă şi delicată, a putut să reziste loviturii îngrozitoare de măciucă, care fu pentru ea o oribilă revelaţie şi cum de nu a căzut fulgerată pe loc. Totuşi, aşa a fost. Numai că nu a căzut, ci a avut puterea şi curajul să asculte până la capăt, fără să-şi trădeze prezenţa.

Auzi, astfel, groaznicele confidenţe ale tatălui său şi ale mamei sale. Ea asistă invizibilă, nebănuită la hotărârea execrabilă pe care o discutau cu răceală, dacă trebuiau s-o condamne sau nu şi putu să se convingă că, dacă tatăl său pleda iertarea sa era din egoism monstruos şi nu din umanitate, dacă nu cumva condus de vreun gând ascuns, nemărturisit. Să ne grăbim să spunem că ea se înşela asupra acestui punct: dragostea împotriva naturii a lui Concini era pentru totdeauna smulsă din inimă şi din sufletul său.

Ea auzi totul, până în momentul în care Léonora anunţă că se duce s-o caute. Atunci, înţelegând că nu ar putea să iasă vie din acea încăpere, dacă ar fi fost surprinsă la pândă, ea închise uşa cu precauţie, fără zgomot. Reveni şi se aşeză cât mai departe posibil de uşa căreia îi întoarse spatele.

Léonora Galigaď o găsi aşezată în locul pe care-l alesese. Ochii săi bănuitori o scrutară, o disecară, ca să spunem aşa, pe tânără. Era foarte palidă, iar privirea îi strălucea febril. Dar, printr-un efort de voinţă cu adevărat admirabil, părea foarte calmă. Satisfăcută, Léonora studie de asemenea încăperea. Florence avu un tremur interior, văzând că privirea sa se opreşte o clipă la uşa de comunicare. Dar Léonora era sigură că această uşă era ermetic închisă. Florence făcu apel la toată energia să şi nici nu clipi.

Oricât de fină, oricât de suspicioasă era, Léonora nu descoperi nimic suspect. Bănuiala adevărului nici măcar n-o

atinse. Ea se prefăcu amabilă, binevoitoare, aproape maternă.

— Copilul meu, ştiţi, nu-i aşa, numele tatălui vostru?

— Ştiu că este domnul mareşal d’Ancre.

Răspunsul aduse un zâmbet de satisfacţie pe buzele Léonorei.

Îşi continuă interogatoriul:

— De unde ştiţi?

— S-a spus în faţa mea, doamnă.

— Fără îndoială, cineva care vă cunoaşte bine şi care vă inspiră destulă încredere, încât să nu vă îndoiţi de cuvântul său.

— Nu, doamnă, cineva pe care nu-l cunosc. Şi dacă n-ar fi fost mărturia acelui necunoscut, nu m-aş fi arătat atât de credulă. Dar, mai întâi, dezvăluirea s-a făcut în faţa domnului mareşal. Şi domnul mareşal n-a protestat. Ceea ce ar fi făcut, dacă ar fi avut cea mai mică îndoială.

— Destul de just, într-adevăr. Apoi?

— Apoi: nu numai că domnul mareşal n-a protestat, dar a şi vorbit imediat despre mine cu Maiestatea Sa, regina.

— Scuzaţi-mă, întrerupse Léonora, ştiaţi în acel moment că era regina cea care intrase?

— Da.

— Cum? Nimeni n-a numit-o astfel.

— Îmi fac meseria mea de florăreasă pe stradă, doamnă. Cel mai adesea în împrejurimile Luvrului. Am avut de nenumărate ori ocazia s-o văd pe Maiestatea Sa. Nu era nevoie să fie numită în faţa mea. Am recunoscut-o imediat… Aşa cum v-am recunoscut pe voi, doamnă mareşal.

— Înţeleg. Spuneţi, deci, că mareşalul a vorbit despre voi reginei?

— Da, doamnă. Şi a trebuit să-i spună, bineînţeles că sunt fiica sa.

— Ştiţi numele mamei voastre.

Nu era o întrebare pe care o punea. Era o afirmaţie. Florence nu fu înşelată. Ea vorbi:

— Mama mea, făcu ea cu o bunătate inexprimabilă, dacă aş fi ştiut că ea este, doamnă, credeţi că aş fi rămas liniştită aici? … Aş fi fost plecată demult pentru a fi lângă ea.

Fu ca o explozie. De data asta, nu se putea îndoi de sinceritatea sa.

„Hotărât, cred că nu ştie nimic” se gândea Léonora pe jumătate liniştită.

Şi cu voce tare:

— Uitaţi că regina vă aşteaptă.

— Ah! Mă preocupă foarte mult regina, dacă este vorba despre mama mea! se ambală Florence.

— Aţi fi, deci, fericită s-o cunoaşteţi?

— Aş fi fericită! … Ascultaţi, s-o văd măcar o dată ca s-o strâng în braţe, să-i murmur la ureche acel cuvânt atât de dulce, mamă, mi-aş da, fără să ezit jumătate din zilele care mi-au rămas de trăit.

În timp ce vorbea, Léonora se gândea: „Nu pot să mă îndoiesc, ea adoră pe acea mamă pe care n-o cunoaşte exact pentru că n-o cunoaşte! Ei, dar eu care căutam mijlocul de a o hotărî să mă urmeze de bunăvoie, iată că l-am găsit într-adevăr! …”

Şi cu voce tare, cu un zâmbet indulgent, făcându-se din ce în ce mai mult maternă:

— Copilă, pentru a vă realiza această dorinţă a inimii, nu aveţi nevoie de acel om care, poate, nu ştie nimic şi care, mai mult, a părăsit casa. Mareşalul d’Ancre vă va spune cine este mama dumneavoastră. Vă va conduce la ea, chiar el.

— Când? întrebă cu curiozitate tânăra.

— În curând, cred… Dacă veţi consimţi, totuşi să mă urmaţi.

— Să plecăm, făcu cu hotărâre Florence.

Fără să piardă o secundă, Léonora o luă de braţ şi o duse cu sine. Mergând, se gândea, schiţând un zâmbet de satisfacţie: „Nici măcar nu vrea să ştie unde o duc… Pentru ea, nu există nimic în afară de această mamă, pe care

doreşte cu toată ardoarea s-o cunoască… Acum o am în mână: jucându-mă cu dibăcie cu această dragoste filială, o să-i fac tot ce voi vrea…”

Capitolul 37

În jurul casei lui Concini.

Ele ajunseră în vestibul. Uşa casei era larg deschisă. Ieşiră.

În faţa porţii staţiona o litieră foarte simplă. La portieră, în picioare, cu capul descoperit, Concini se întreţinea cu regina, care întinsă cu nepăsare pe perne, se ascundea în interiorul vehiculului.

La cealaltă portieră, drept în şa, asemenea unei statui ecvestre, stătea Stocco, cu mâna pe mânerul sabiei lungi. Din când în când, ochii săi focoşi fixau pe cei doi călugări carmeliţi desculţi, care, cu mâinile încrucişate pe pelerina brună, cu gluga albă adusă până la nas, stăteau imobili şi tăcuţi, aproape de strada Vaugirard.

Léonora îi făcu semn Florencei să aştepte în poartă. Şi, în timp ce tânăra asculta cu docilitate se apropie vioaie de litieră. Concini îi cedă, imediat, locul.

Cu o voce scăzută şi în italiană, cu o nelinişte manifestă, Maria de Médicis întrebă:

— Ei bine?

— Ei bine, doamnă, răspunse Léonora, cred că pot să vă asigur că ea nu ştie nimic.

— Să facă cerul să nu te înşeli. Dar aş fi mai liniştită, dacă aş fi sigură, într-adevăr sigură că ea nu bănuieşte adevărul.

Un minut sau două, Léonora rămase să se întreţină, cu regina: îi spuse în câteva cuvinte tot ce era important să afle, fără s-o facă să întârzie de la prima întrevedere cu fiica sa.

În acest timp, Florence aştepta răbdătoare. Se îndoia că cele două femei vorbeau despre ea. Ea privea în direcţia lor pentru a-şi vedea mama. Dar se temea să lase să se vadă în privirea ei tandreţea care-i umplea inima. Şi avu curajul să privească tot timpul înspre strada Vaugirard. În acel moment, auzi o voce şoptindu-i la ureche, în spatele ei:

— Dacă ţineţi la viaţă, nu spuneţi nici un cuvânt care ar lăsa să se presupună că voi cunoaşteţi numele mamei voastre.

Se întoarse dintr-o dată. Încercă o emoţie puternică, recunoscându-l pe Concini, care alunecase în spatele ei, cu

un deget pe buze, ca pentru a-i recomanda încă o dată să tacă.

După care, se apropie vioi de litieră. Între regină, Léonora şi el, avu loc o nouă consfătuire foarte scurtă, după care o ajută pe soţia sa, să urce în litieră. Atunci, se întoarse spre fiica sa şi pronunţă cu voce tare:

— La rugămintea mea insistentă, Maiestatea Sa consimte să vă admită în rândul servitoarelor sale. Veniţi, copila mea, veţi avea deosebita onoare de a ţine companie reginei.

Florence se apropie. Concini îi întinse mâna ca s-o ajute să se aşeze în greoiul vehicul.

În acel moment, dinspre strada Vaugirard, o şaretă, condusă de către o femeie, intra pe strada Casset şi ajunse în faţa litierei. Această femeie era Perrine. Ea ajunse la timp ca s-o vadă pe tânără înainte de a urca.

— Muguette! strigă ea, oprind calul.

— Perrine! răspunse Florence.

— Şi Loďsette? strigă femeia cumsecade sărind jos.

Tânăra, neţinând seamă de invitaţia lui Concini, o cuprinse pe maica Perrine în braţe şi îmbrăţişând-o îi şopti la ureche:

— Concini este tatăl meu… Taci… Să-i spui lui Odet că ei mă duc probabil la Luvru… să-i spui că acum mă numesc Florence… Veghează asupra fiicei mele… sărut-o mult pentru mine… Ah! Să-i spui lui Odet că o ai pe Loďse… să-l informeze pe domnul de Pardaillan, dacă crede că este necesar… Nu-mi uita numele: Florence… Adio, buna mea Perrine.

Şi lăsând-o pe demna ţărancă complet năucită, urcă, în sfârşit, în litieră, care plecă imediat, la un semn poruncitor al lui Concini adresat celor doi rândaşi.

Să-i lăsăm pentru o clipă pe Concini şi Perrine în pragul porţii larg deschise, de unde urmăreau cu privirea litiera care se îndrepta spre strada Vaugirard şi să ne oprim la cei doi carmeliţi a căror prezenţă am semnalat-o în apropierea acestei străzi.

Unul din cei doi călugări era mic, subţire, firav. Desigur că era tânăr: un novice, probabil. Celălalt era un gigant cu forme atletice care făceau să plesnească cusăturile rasei, cam strâmte pentru el.

Cei doi călugări nu se mişcau deloc, parcă ar fi fost sfinţi de piatră. În realitate, sub gluga lăsată, care le masca faţa, săgetau cu priviri pătrunzătoare şi ciuleau urechile. Şi când litiera porni, cel mai mic în castiliană, spuse celui mare:

— Vezi, D'Albaran, Léonora nu pierde timpul: uite că au luat-o pe mica florăreasă.

Şi D'Albaran, cu calmul său obişnuit, propuse:

— Ordonaţi, doamnă şi ne vom năpusti asupra celor patru găligani şi asupra acelui fanfaron care-şi dă importanţă la această portieră. Îi vom dispersa şi vom pune mâna pe florăreasă, pe care o vom duce la voi.

Cu unul din zâmbetele sale nedefinite, cum numai ea ştia să aibă, Fausta – căci într-adevăr era ea, mascată sub rasă unui călugăr – refuză.

— Ce crezi tu d'Albaran? … Să ataci trăsura reginei regente a Franţei! Nu se fac lucruri de-astea.

— Să urmărim litiera, doamnă? întrebă d'Albaran fără să insiste.

— La ce bun? Ştim încotro se duce. Este mai interesant pentru mine să ştiu dacă această ţărancă o va aduce pe acea micuţă Loďsette. Să nu ne mişcăm, d'Albaran.

Şi, într-adevăr, ei rămaseră la postul lor de observaţie.

Câteva minute mai târziu, Perrine ieşea din căsuţa lui Concini. Ea ducea în braţe pe micuţa Loďsette care, agăţată de gâtul său, zâmbea cum numai îngerii zâmbesc. Concini îşi ţinu promisiunea: chiar el puse copilul în braţele bunei femei. Generos cum ştia să fie în asemenea situaţii, îi dădu o pungă plină cu monede de aur, zicându-i:

— Pentru a repara emoţiile pe care vi le-am pricinuit şi pentru a cumpăra dulciuri şi jucării acestei copile drăguţe!

Şi maica Perrine nu-şi făcu scrupule pentru a accepta.

„Pentru că este tatăl domnişoarei Muguette, care acum se numeşte domnişoara Florence, poate să plătească bine”, îşi spuse ea.

În ciuda celor petrecute, nu se simţea pe deplin liniştită şi nu dorea decât să se îndepărteze cât mai degrabă de aceste locuri periculoase, unde nu se simţea în largul său. Şareta era acolo. Urcă în grabă, aşează copila pe genunchi şi, îndemnând calul, plecă.

Din colţul său, Fausta urmărise totul cu o atenţie care-o făcea să gâfâie. Nu pe maica Perrine o privea. Nu, ci asupra micuţei Loďse îţi fixase cu încăpăţânare privirea de mister, gândind: „Iat-o, deci, pe micuţa Loďsette! … fiica fiului lui Pardaillan! … nepoata mea! …”

Oare era emoţionată? Cine ştia? Şi cine ar fi putut să spună ce se petrecea cu Fausta?

Abia trecu de ei şareta, că Fausta, prinzând braţul lui d’Albaran, îl luă, îl împinse în faţa sa, ordonându-i cu calmul său obişnuit:

— Trebuie s-o urmăreşti pe această femeie, să ştim unde duce copilul, să n-o laşi o secundă. Du-te, d’Albaran.

Şi d’Albaran porni înainte cu paşi mari, în timp ce ea îl urma mai încet. Nu merse departe, de altfel. Se întoarse pe dreapta, pe strada Vaugirard, trecu prin faţa intrării mănăstirii carmeliţilor desculţi şi intră în prima casă pe care o găsi.

În sala joasă unde pătrunse, era o duzină de viteji care-şi omorau timpul, jucând zaruri sau cărţi şi golind cu putere sticle. Văzându-l pe şeful lor, se ridicară toţi, fără zgomot şi ascultară ordinele.

D’Albaran dădu instrucţiuni scurte la doi din vitejii săi, care ieşiră imediat. Câteva secunde mai târziu, amândoi erau călare, ajunseră din urmă şareta maicii Perrine şi începură s-o urmărească.

Nu trebuiau s-o lase.

Abia plecară, că Fausta intră, la rândul său, în casă şi urcă la primul etaj, urmată de d’Albaran. Când coborâră, după

câteva minute, erau îmbrăcaţi în haine de cavaler amândoi şi aveau pelerinele ridicate peste faţă… Urcară pe cai. Fausta, avându-l pe d’Albaran alături, o luă în fruntea micii sale trupe. Şi, foarte uşor, plecară toţi spre oraş.

Dacă ar fi plecat cu câteva minute mai devreme, Fausta ar fi putut să vadă o cavalcadă pierzându-se într-un vârtej pe strada Casset şi oprindu-se în faţa căsuţei mareşalului d’Ancre. Erau soldaţii lui Concini care soseau sub conducerea şefului lor care se dusese să-i caute la imobilul din strada Tournon. Erau cel puţin douăzeci, printre care se aflau domnii de Bazorges, de Montreval, de Chalabre şi de Pontraille, pe care-i amintim fiindcă am avut deja ocazia să facem cunoştinţă cu ei.

Şi în spatele acestei trupe, destul de departe, trei oameni fugeau mâncând pământul, ca şi cum ar fi avut pretenţia impertinentă de a ajunge din urmă pe aceşti cavaleri, care treceau în goană.

Capitolul 38

Ieşirea.

Este timpul să revenim la Odet de Valvert şi Landry Coquenard.

Trebuie să ne amintim că i-am lăsat în camera lui Concini, foarte hotărâţi amândoi s-o urmărească pe Florence şi să vegheze asupra ei. Din nefericire, pierduseră câteva secunde şi, în anumite împrejurări critice, este suficient să treacă mai puţin de o secundă pentru a se petrece nefericiri ireparabile. Aşa li se întâmplă lor. Când tocmai se pregăteau să plece, erau gata să-şi rupă nasul în faţa uşii deodată încuiate.

— Fulgere şi trăsnete! înjura Valvert, furios.

— Îngeri şi demoni! spuse cu voce piţigăiată Landry Coquenard.

Amândoi în acelaşi timp şi nebuneşte, se repeziră la uşa blestemată, în care începură să bată cu picioarele şi mânerul sabiei. Uşa nu se mişcă. De altfel, era atât de bine mascată în lambriuri, încât n-ar fi putut să spună cu

adevărat dacă băteau chiar în ea. Îşi dădură seama. Valvert o examina de aproape…

— Este de fier, spuse el cu un început de îngrijorare.

Căută zăvorul, broasca, o crăpătură, o gaură oarecare pe unde ar fi posibil, poate, să strecoare vârful pumnalului şi să forţeze uşa. Nu găsi nimic…

— Este inutil să ne încăpăţânăm, explică Landry Coquenard. Trebuie să o acţioneze cu ajutorul unui arc al cărui buton este ascuns în aceste lambriuri.

Şi se apucă să caute acel buton. În acest timp, Valvert aruncă o privire în jurul lui, în căutarea unui obiect care ar putea fi folosit ca berbec. Se hotărî la un fotoliu enorm de stejar masiv. Puse mâna pe el şi-l proiectă cu toată forţa în uşă. După câteva lovituri, fotoliul se sparse. Uşa nici nu se urni.

Înţeleseră că nu vor putea s-o distrugă. Landry Coquenard, mai puţin de a fi favorizat de un noroc excepţional, nu găsi atât de repede butonul care ar fi deschis-o. Renunţară. Dar nu statură liniştiţi. Făcură ceea ce, poate, greşiseră că nu făcuseră mai devreme: săriră pe uşa mare, cea pe care intraseră şi care dădea într-o mică anticameră ce dădea spre scară mare. Traseră zăvorul pe care Landry Coquenard îl împinsese şi puseră în mişcare închizătoarea pe care chiar Landry o încuiase de două ori. Dar uşa nu se deschise.

Valvert trase perdelele şi deschise fereastra. Şi se izbi de obloanele de lemn plin, capitonate ca şi uşa şi ermetic închise cu lacăte enorme.

Landry Coquenard, care urmărea toate mişcările lui plin de atenţie, glumi:

— Iată-ne bine înzestraţi, domnule şi numai dracu, cred, ne va scoate din acest blestemat viespar, unde ne-am rătăcit.

Poate nu se înşela prea mult. Orice ar fi fost, Odet de Valvert nu-şi pierdu încă încrederea.

— O să vedem noi, spuse el. Aşteptând, să căutăm dacă nu este vreo cale de scăpare din acest viespar, aşa cum bine zici.

— Să căutăm, domnule, consimţi Landry Coquenard, clătinând din cap cu neîncredere.

Trecu mult timp, poate ore, de când erau închişi în această încăpere, unde scotoceau fără vreo clipă de linişte.

Nu găsiră nici un mijloc de evadare, timpul trecea şi nu apărea nimeni. Din când în când, Valvert ciulea urechile. Nici cel mai mic zgomot nu ajungea până la el. Şi el avea auzul foarte fin. Şi asta era: acea singurătate neliniştitoare, acea tăcere grea, ameninţătoare care-l apăsa cel mai mult şi începea să-l enerveze mai mult decât ar fi crezut.

În timp ce Landry Coquenard continua să pipăie, cu vârful degetelor, toate sculpturile până la cele mai mici asperităţi ale lambriurilor, în speranţa, tot timpul tenace, că va găsi acel buton misterios care acţiona uşa, el începu să meargă cu paşi furioşi.

— Dar, în sfârşit, strigă el exasperat, acel mizerabil de Concini nu are, îmi închipui, intenţia să ne uite aici şi să ne lase să murim de foame şi de sete!

— Asta nu, îl linişti Landry Coquenard, fără să-şi întrerupă cercetările.

— Atunci, ce vrea să facă cu noi?

— Cum, ce vrea să facă? Vrea să ne prindă vii, asta e!

— Pentru ce?

— Ca să ne ucidă cu precizie… după părerea sa… adică după ce ne va supune puţin la torturi, aşa cum ştie el s-o facă. Şi el se pricepe, domnule. Ar putea să dea lecţii celui mai experimentat călău.

— Frica te face să baţi câmpii, bietul meu Landry, îi reproşa Valvert.

Şi cu naivitate:

— De ce să ne omoare, de ce să ne tortureze? Pentru că el este tatăl… nu mai poate fi gelos…

— Se poate, domnule, dar dumneavoastră cunoaşteţi secretul naşterii fiicei sale… Şi asta este mortal, vedeţi.

— Haida-de, el ştie bine că nu-l voi trăda din dragoste pentru fiica sa.

— Şi asta se poate. Dar este incontestabil că l-aţi insultat, ameninţat, lovit. Şi asta n-o s-o ierte niciodată. Hai, îl cunosc eu: este răzbunător în draci. Nu, domnule, nu! Sunteţi condamnat… Ca şi mine, de altfel.

— Drace! Nu este deloc vesel!

— Nu spun că este vesel, dar este…

Deodată, Landry Coquenard se întrerupse şi, într-un urlet de bucurie:

— Ah, domnule! …

— Ce? şopti Valvert.

— Uş… a! se bâlbâi Landry, pe jumătate nebun de bucurie. Deschisă! … este deschisă, domnule! …

— Aşa este, într-adevăr! se minună Valvert.

Aşa era, într-adevăr. Uşa nu era deschisă, cum spunea Landry Coquenard, ci întredeschisă. Nu trebuia decât s-o împingi pentru a o deschide imediat.

— Ce noroc că m-am încăpăţânat! exultă Landry Coquenard. Cel mai frumos este că n-am observat nimic! … Trebuie că am apăsat pe buton fără să-mi dau seama! … Să ne cărăm, domnule! …

Se opriră. Dar cuvintele sale îi dădură de gândit lui Valvert. Acum când simţea acţiunea inevitabilă, acea enervare, care pusese stăpânire pe el, dispăru ca prin minune. Şi dintr-odată îşi regăsi sângele rece:

— O clipă, spuse el, cine ştie de când este deschisă această uşă? … Şi cine ştie dacă tu ai deschis-o?

— Şi cine dracu credeţi că a deschis-o?

— Concini a putut s-o deschidă sau s-o facă să se deschidă din afară, răspunse cu răceală Valvert.

Spunând aceste cuvinte, îşi scoase vioi sabia din teacă şi făcu să şuiere lama flexibilă. Aruncă o privire în jurul lui, ca şi cum ar fi vrut să se asigure, pentru ultima dată, că în

spatele lui nu era nici o ameninţare necunoscută şi se îndreptă hotărât spre uşă.

Landry Coquenard, care-şi scoase sabia din teacă ca şi el, mergea pe urmele lui.

Odet de Valvert, cu o mişcare violentă, împinse uşa şi, dintr-o săritură, trecu pragul. Landry Coquenard făcu la fel, în spatele lui. S-ar fi aşteptat să nimerească într-o trupă de asasini, care i-ar fi întâmpinat cu spada şi pumnalul în mână. Fură cu totul uluiţi să vadă că nu era nimeni.

Se aflau în acel coridor mic, unde am văzut-o desfăşurându-se pe Léonora Galigaď. Acest coridor era suficient luminat de către o fereastră îngustă, care se afla la unul din extremităţile acestuia. Ei râvniră imediat la această fereastră. Era prevăzută cu bare dese. Şi ei nu se mai interesară de ea.

Înţeleseră că nu mai puteau întârzia în acest coridor. Ciuliră urechile: tot timpul aceeaşi tăcere impresionantă. Puteai să crezi că era pustie casa şi că erau abandonaţi. Se orientară.

Valvert gâfâi:

— Iată uşa deschisă… Nu poţi să ştii niciodată.

Plecară, supli şi tăcuţi, evitând de a face să scârţâie parchetul sub paşii lor, supraveghind cu coada ochiului uşile care dădeau în acel coridor, aşteptând să le vadă deschizându-se la trecerea lor şi fiind gata să întâmpine şocul de unde ar fi venit. Dar uşile nu se deschiseră şi ajunseră, fără nici o încurcătură la baza scăriţei.

În momentul când tocmai îşi puneau piciorul pe prima treaptă, auziră un hohot de râs sardonic în spatele lor. Se întoarseră imediat. Nu văzură pe nimeni. Uşiţa de fier, pe care se chinuiseră s-o deschidă, se vedea foarte bine de acolo jos. Era aşa cum o lăsase Landry Coquenard: larg deschisă. Deodată, acelaşi hohot de râs se auzi, din nou. De data asta, nu puteau să se înşele, hohotul neliniştitor de râs izbucnea din camera pe care tocmai o părăsiseră abia de

câteva secunde. Totuşi nu apăru nimeni. Şi imediat după acest hohot de râs, auziră un pocnet sec.

Raza de lumină care ieşea din această cameră se stinse brusc: uşa tocmai se închise, tăindu-le retragerea pe care o pregătiseră. Valvert se lămuri acum.

— Vezi, spuse el, că nu tu ai fost acela care a deschis uşa.

Şi nici nu-şi dădu osteneala să vorbească în şoaptă.

— Încep să cred, oftă Landry Coquenard, cu un aer jalnic.

— Jos a vrut să ne vadă, jos ne aşteaptă şi va trebui să ne încăierăm.

— Vai, domnule! gemu lamentabil Landry Coquenard.

Valvert îi aruncă o privire piezişă. Dar simţi nevoia să-l îmbărbăteze. Şi, ca un erou al lui Homer, care-şi înflăcăra tovarăşii, declamă:

— Or, fiindcă jos ne aşteaptă, hai să mergem de-a dreptul, ca doi viteji ce suntem şi să le arătăm acestor asasini laşi ceea ce pot face doi oameni de inimă, aşa cum suntem noi.

Coborâră fără să-şi ia nici o precauţie de a-şi masca prezenţa. Ajunseră într-un vestibul mic, în care dădeau mai multe uşi. Cum nu intraseră pe acolo şi locul fiind destul de întunecos, ezitară o clipă, întrebându-se, ce uşă trebuie să deschidă pentru a putea ieşi.

Dacă, totuşi, ar fi reuşit să iasă, înţeleseră din instinct că ajunseră într-un loc, unde au urmărit să-i aducă şi, că în acel spaţiu îngust şi întunecos, în care era uşa, să-i încercuiască, va începe bătălia. De aceea, stăteau mai mult ca niciodată, cu ochii şi urechile, la pândă.

Într-adevăr, chiar în acel loc, exact când puseseră piciorul acolo, prezenţa duşmanului, până atunci invizibilă, se manifestă. În spatele lor, pe scara pe care tocmai o părăsiseră, auziră zgomote şi şuşoteală. Se întoarseră. Cinci sau şase soldaţi erau tocmai pe punctul de a ocupa scara, pe care apoi se instalară dându-le de înţeles că nu trebuiau să mai spere că vor bate în retragere.

Aceşti primi asasini, care, în sfârşit, se arătaseră, erau comandaţi de Longval. Landry Coquenard îl recunoscu

imediat. Se ştie că ranchiuna sa feroce se îndrepta în special spre acest şef de grup şi spre Roquetaille. Acum, această ranchiună se manifestă prin câteva sarcasme usturătoare, agrementate, cum se cuvenea, cu înjurături brutale, pe care se grăbi să i le azvârle duşmanului său.

Ar fi fost mai bine să-şi fi ţinut gura şi să se fi uitat în jurul lui cu atenţie. Acea satisfacţie minoră îl costă scump, în timp ce-l insulta pe Longval, care stătea impasibil şi dispreţuitor, se împiedică în nu ştiu ce obstacol pe care nu-l văzuse. Căzu, dând drumul unei înjurături.

Chiar în acel moment, fără să se mişte de pe scară, Longval scoase un fluierat. La acest semnal toate uşile se deschiseră. Haita lui Concini invada vestibulul, care fu deodată luminat. Zece pumni zdraveni se abătură asupra nefericitului de Landry Coquenard. Nu-şi revenise încă din ameţeală, când şi fu dezarmat, ridicat, legat din cap până-n picioare încât nu mai putu să schiţeze nici o mişcare, fiind bine strâns.

Odet de Valvert nu căzuse. Era liber. Avea sabia într-o mână şi pumnalul în cealaltă. Dar situaţia sa era groaznică. Aruncă o privire crâncenă în jurul lui. Din toate părţile se văzu înconjurat de un cerc de fier. Toţi subordonaţii lui Concini erau acolo. Erau mai bine de treizeci, în primul rând Rospignac, Roquetaille, Eynaus, Lonvignac şi Longval, care coborâse.

În acest spaţiu îngust, se striveau literalmente. Şi el, în centru, n-ar fi putut să facă doi paşi, în nici o direcţie, fără să se lovească de vârful vreunei săbii. Se agita că un mistreţ încolţit de haită. Strigă în sinea lui: „Nebunie şi masacru, nu mă vor avea viu! Şi înainte de a mă avea mort, mă voi hărţui cel puţin cu unul din ei!”

Lucru curios, contrar obişnuinţei, spadasinii lui Concini nu spuneau nici un cuvânt, nu făceau nici o mişcare. În tăcere apăruseră şi în tăcere formaseră cercul. Şi acum nu mai mişcau, erau muţi, impasibili, imobili, cu vârful spadei îndreptat înainte. Văzându-i astfel aşezaţi, ai fi spus că era o

maşină fantastică şi hidoasă de străpuns cu sabia, gata să funcţioneze.

„Ce aşteaptă ei oare pentru a mă umfla?” se miră Valvert.

O luă el înainte şi se repezi direct în grămadă, cu riscul de a se străpunge cu spada. Dar nu avu timp. În faţa lui rândurile se depărtară şi Concini, nevăzut până acum, îşi făcu apariţia.

Cu sabia în teacă, foarte calm, foarte sigur pe sine, cu un zâmbet neliniştitor pe buze, Concini se apropie de el.

Şi în faţa acestui om dezarmat, Odet de Valvert, livid, ciufulit, cu ochii ieşiţi din orbite, îşi lăsă în jos spada şi se dădu înapoi până ce, simţind vârfurile de oţel pătrunzându-i în carne, se opri, bombănind o înjurătură.

Concini ştia bine ce făcea, căci el pusese la cale această punere în scenă ruşinoasă. Ştia bine că, riscându-şi propria libertate şi viaţă, îndrăgostitul prea scrupulos, Odet de Valvert, ar fi respectat în el, oricât de dispreţuit era, pe tatăl iubitei sale. În faţa acestui recul previzibil, rictusul său sălbatic se accentua. Şi, viteaz ieftin, se mai apropie, ridică mâna şi, cu o voce aspră, spuse:

— Sunteţi prizonierul meu. Daţi-mi spada!

Odet de Valvert avu o ezitare imperceptibilă. Această ezitare nu-i scăpă ochiului lui Concini.

— Este imposibil să rezistaţi, spuse el cu răceală. Şi ei nu vă vor omorî, orice aţi face. Predaţi-vă, este cel mai bun lucru pe care-l aveţi de făcut.

— Fie, sunt prizonier, cedă Valvert. În ceea ce priveşte spada mea…

O rupse cu o lovitură seacă, de genunchi, lăsă să cadă bucăţile şi pumnalul şi îndreptându-se, îi aruncă o privire fulgerătoare lui Concini.

— Iată, spuse el.

Concini ridică din umeri şi, dispreţuitor, comandă:

— Luaţi-l.

Cu vocea sa care părea straniu de calmă, Valvert avertiză:

— Concini, vreau să vă urmez de bună voie. Dar vă sfătuiesc să ordonaţi câinilor din curtea voastră să nu-şi ridice labele mârşave asupra mea. Vă sfătuiesc pentru ei.

Vocea sa, care părea atât de calmă, avu asemenea inflexiuni, încât Concini nu îndrăzni să nu ţină seama. Şi domolind, cu mâna, haita sa, care protesta prin lătrături feroce.

— Aş! spuse el, nu poate să vă scape, este inutil să-l legaţi.

Şi luându-l de braţ pe Rospignac:

— Vino, Rospignac, adăugă el.

— Monseniorul este prea generos cu acest caraghios, îi reproşa Rospignac cu un ton de nespus regret.

Odet de Valvert, zâmbi livid:

— Rospignac, spuse el, aminteşte-ţi ce ţi-am promis: de fiecare dată când te voi întâlni, fie la picioarele tronului, în faţa regelui, fie la picioarele altarului, în faţa lui Dumnezeu, vei face cunoştinţă cu vârful cizmei mele.

Şi, ca şi cum numai el ar fi avut dreptul să comande:

— Să mergem, spuse el celor care-l înconjurau.

Şi totul era atât de imperativ, încât ascultară complet încremeniţi.

Capitolul 39

Un incident neprevăzut.

Ieşiră. Aduseră calul lui Valvert. El se aşeză cu grijă în şa, cu atâta linişte, încât, mai mulţi, nu putură să nu-l admire în sinea lor. Aruncă o privire cercetătoare în jurul lui. Străduţa părea liniştită. Se înnoptase. Avu un zâmbet care ar fi dat mult de gândit gărzilor, dacă ar fi putut să-l vadă.

Dându-şi seama că avea între picioarele sale un animal viguros, suplu, docil, pe care-l simţea capabil de a face toate eforturile ce i le-ar fi cerut, îi veni ideea de a încerca ceva nebunesc, fiind favorizat de întuneric.

Bineînţeles, îşi dădea foarte bine seama că, păzit cum era de treizeci de zdrahoni înarmaţi până-n dinţi, pe când el era dezarmat, şansele sale de reuşită erau aproape nule. Dar, la urma urmelor, ce ar mai fi riscat dacă-l duceau la moarte!

Se hotărî foarte repede. Se gândi la Landry Coquenard pe care-l uitase, întrucâtva, până atunci. Căci, fără îndoială, înţelegea să-l asocieze la tentativa să şi să-l facă să-i împărtăşească soarta, bună sau rea. Îl căută cu privirea. Şi, în sfârşit, îl descoperi cu două rânduri în faţa lui.

Bietul Landry Coquenard era departe de a avea aceeaşi soartă ca stăpânul său. Nu numai că nu-l dezlegaseră, dar îl mai legaseră şi de grumazul unui cal. Era acolo, atârnând ca o zdreanţă, în faţa cavalerului însărcinat să-l păzească şi care, fără nici un pic de generozitate, îl acoperea cu glume proaste şi ironii feroce.

Această descoperire neaşteptată îi smulse un suspin lui Odet de Valvert. Îşi aplecă umerii în faţa fatalităţii implacabile, care părea neînduplecată faţă de el: proiectul său bun devenea irealizabil, din moment ce Landry Coquenard, incapabil de a face o mişcare, se afla în imposibilitatea de a lua parte. Şi cine ştie dacă Concini nu-l trata atât de dur pe Landry Coquenard numai pentru a-l determina pe Odet de Valvert să renunţe la orice încercare de fugă? Cine ştie dacă Concini nu-şi zise că acest tânăr, cu ideile sale de neînţeles, nu ar fi consimţit să se retragă din afacere complet singur, din moment ce tovarăşul său nu putea să facă la fel? Orice ar fi fost, că ar fi vrut Concini sau nu, Valvert preferă să renunţe la proiectul său şi să se sacrifice decât să-l abandoneze pe Landry Coquenard.
Trupa se puse în mişcare, la pas. Cei doi prizonieri, despărţiţi unul de celălalt, erau în centru, bine încadraţi şi supravegheaţi îndeaproape. Concini mergea în faţa oamenilor săi la o distanţă de zece paşi. Rospignac mergea lângă el.

Ajunseră în strada Vaugirard, din care o luară la stânga. Trupa din spatele lor, se afla încă în strada Caşet. Făcură doi sau trei paşi pe strada Vaugirard.

În acel moment, ceva ca un fel de greutate enormă căzu brusc pe crupa calului lui Concini. Animalul se îndoi din genunchi. Concini aruncă un „drace!” răsunător. În acelaşi

timp, vru să se întoarcă să vadă ce lucru monstruos sau fiinţă fantastică era cea care se agita în spatele lui. Se simţi cuprins de către doi cleşti din care încercă în van să se smulgă. Şi auzi o voce rece, muşcătoare, pe care părea s-o cunoască, comandând la urechea sa şi pe un ton de ameninţare imperativă:

— Coboară, Concini!

La auzul acestei voci, pe care avea motive bune, fără îndoială, s-o cunoască, o groază, o groază nespusă, înnebunitoare, se abătu ca o lovitură asupra lui Concini.

Ca într-un coşmar apăsător, se simţi înşfăcat, scuturat, smuls din şa, ridicat şi aruncat ca un pachet inert între ghearele a doi demoni, pe care-i văzu vag şi care păreau că izbucnesc din pământ dinadins, cu grohăituri înspăimântătoare, pentru a-l primi, a-l înhăţa şi a-l ţine solid şi nu fără brutalitate.

Atunci, fiinţa fantastică a cărei voce produsese un efect atât de fulgerător asupra lui Concini şi al cărui pumn, tocmai îl ridicase atât de uşor ca pe un pai, această fiinţă sări pe pământ cu o uşurinţă şi agilitate minunate. Şi ajunse în aproape acelaşi timp ca şi Concini.

Să spunem fără întârziere că această fiinţă fantastică nu era alta – l-aţi ghicit fără îndoială – decât Pardaillan. În ceea ce-i privea pe cei doi demoni, nu ieşiţi din pământ, ci pur şi simplu ieşiţi dintr-un intrând, unde stăteau înghesuiţi, erau Escargasse şi Gringaille, cei doi companioni ai băiatului lui Pardaillan şi cele două vechi cunoştinţe ale lui Concini.

Această lovitură îndrăzneaţă se îndeplinise cu o asemenea rapiditate, încât Rospignac se întreba încă ce i se întâmplase stăpânului său şi cu trupa, care îi urmă şi nu ajunsese încă pe strada Casset.

În timp ce-l paraliza stupoarea, Escargasse şi Gringaille, care trebuie că primiseră dinainte instrucţiuni, nu pierdeau nici o secundă şi acţionau cu o rapiditate ce ţinea de fantastic. Concini încă nu atinsese pământul, că i se şi subtilizaseră armele, fără să fi putut spune cum se

îndeplinise acest furt. Apoi cei doi companioni îl încadrară, ţinându-l solid de braţe. Şi, lucru extraordinar de semnificativ, simţi, în aceeaşi clipă, vârful ascuţit al unui pumnal, apăsându-l pe gât.

Ca să spunem adevărul, teama lui Concini nu venea de la cei doi, deşi atitudinea lor deosebit de neliniştitoare era suficientă, ea însăşi, pentru a justifica această teamă. Ea venea mai ales din aceea că, acum, era sigur că nu se înşelase când crezuse că recunoaşte vocea lui Pardaillan.

Îl văzu că se apropia de el, cu un zâmbet subtil pe buze. Şi acest zâmbet, pe care-l cunoştea prea bine, îi spori frica mortală lui Concini. Şi murmură pe un ton de teroare înăbuşită:

— Domnul Pardaillan!

— Chiar eu, făcu Pardaillan, care ghicise mai degrabă decât auzise această exclamaţie.

Şi adăugă imediat cu o răceală groaznică:

— Dacă vreţi să ieşiţi viu din această strâmtoare, vă sfătuiesc, Concini, să ordonaţi oamenilor voştri să se liniştească.

Rospignac îşi reveni. Prima sa impresie fu că se afla în situaţia unui atac al unor tâlhari la drumul mare. Cu câteva fluierături pe care le scoase imediat, el comandă oamenilor săi manevra de îndeplinit. În acelaşi timp, avertiză pe un ton aspru:

— Hei! Băieţi răi, fiţi atenţi la ce veţi face! Nu ştiţi pe cine veţi înfrunta!

Totuşi, sfatul lui Pardaillan provocase lui Concini un frison din cap până-n picioare. Ştia că ameninţarea era cum nu se poate mai serioasă. Cu toate acestea, ezită: orgoliul său refuză să cedeze în faţa fricii.

Acolo, cu o promptitudine remarcabilă, într-o ordine perfectă, soldaţii executau manevra comandată de şeful lor.

Cu răceală, lent, neînduplecat, cu grohăituri înnebunitoare de bucurie, Gringaille şi Escargasse împingeau pumnalul.

De data asta, Concini înţelese că dacă va mai ezita o jumătate de secundă, se va termina cu el. Frica fu mai puternică decât orgoliul. Cu un glas de tunet care acoperi toate strigătele, urlă:

— Nici o persoană să nu se mişte, pe sângele lui Christos! …

Greutatea se opri chiar la doi paşi de Concini, mai mult mort decât viu. Era timpul: două lacrimi roşu-închis curgeau lent din gâtul său, se rostogoleau şi se pierdeau în dantela preţioasă a gulerului său, care se pătă cu sânge.

Escargasse şi Gringaille, nu fără un regret manifest, opriseră imediat demonstraţia lor picantă şi prea elocventă. Şi îşi exprimară cruda lor decepţie prin două înjurături care izbucniră în acelaşi timp.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, cu aceeaşi răceală distantă, Pardaillan spuse:

— Şi acum să stăm de vorbă.

Asta se adresa lui Concini, bineînţeles. Dar zdruncinătura fusese, într-adevăr, cam brutală. Concini, înainte de a răspunde, respiră cu putere, îşi şterse fruntea inundată de o sudoare rece şi curăţă cu batista câteva picături de sânge care se prelingeau din gâtul său.

Răbdător, Pardaillan îi lăsă timp să-şi revină. Ceilalţi, Gringaille şi Escargasse nu-l lăsau şi-şi mai ţineau în mână pumnalul lor ameninţător.

Din clipa în care fu vorba să negocieze, Concini îşi regăsi întreaga sa încredere. Şi, în speranţa că va scăpa cât mai ieftin, luă imediat ofensiva. Reproşă cu vehemenţă:

— Domnule de Pardaillan, mi-aţi dat cuvântul că nu veţi mai întreprinde niciodată nimic împotriva mea. Nu v-aţi ţinut cuvântul, voi care vă lăudaţi cu loialitatea. Şi în cel fel! … Vă aşezaţi trei contra unuia singur! Frumoasă ispravă, într-adevăr şi care arată cât de exagerat a fost lăudată această reputaţie de vitejie nebunească a voastră.

Pardaillan îl lăsă să vorbească. Când terminase, puse lucrurile la punct, cu vocea sa glacială:

— Cel care se lăuda cu loialitatea – aţi spus-o – nu v-a dat cuvântul decât cu condiţia expresă ca dumneavoastră înşivă să nu întreprindeţi niciodată nimic împotriva sa.

— Nu mi-am ţinut cu scrupulozitate cuvântul? protestă agitat Concini.

— Nu, făcu categoric Pardaillan. Astăzi în mod deliberat nu v-aţi respectat cuvântul şi, de aceea, m-aţi eliberat de al meu.

— Eu! protestă Concini, care nu se gândea tot timpul la Valvert, să mă trăsnească, dacă înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Veţi înţelege, făcu Pardaillan, cu calmul său rece: chiar astăzi, în această casă din care ieşiţi, aţi agresat unul de-ai mei. Şi în cel fel! Aşa cum bine ziceţi: aruncând asupra lui toată banda voastră de viteji… Câţi sunt în realitate? … Treizeci cel puţin… V-aţi apucat treizeci ca să prindeţi un om. Aş mai jura că, necalculându-vă bine puterea a trebuit să recurgeţi la unele manevre incorecte.

— Cum, vorbiţi despre acel mic aventurier de Valvert?

— Spuneţi: domnul conte de Valvert, corectă sec Pardaillan.

— Oh! Dacă ţineţi, consimţi Concini. Şi cu toată ironia de care fu capabil: domnul conte de Valvert este cumva rudă cu voi?

— Da, este. Şi ţin la el ca şi la fiul meu.

— Vă jur că n-am ştiut nimic!

— Aţi luat unul de-ai mei. Vă am la mână. Dacă vreţi să vă dau drumul, daţi-mi-o, mai întâi, pe ruda mea. Vedeţi că este foarte simplu şi că veţi scăpa ieftin.

— Şi dacă refuz?

— Atunci, vă reţin, spuse cu răceală Pardaillan. Şi luaţi aminte, Concini, că vă voi face să suferiţi acelaşi tratament pe care i-l faceţi lui Odet.

— Ca să mă reţineţi, ar trebui să mă luaţi.

— Vă voi lua.

— Şi dacă veţi fi atacaţi de oamenii mei?

— Este cu totul altceva, spuse Pardaillan cu aceeaşi simplitate. Atunci, înainte ca oamenii voştri să ajungă până la voi, cei doi de aici, care vă ţin, vă vor tăia beregata pur şi simplu.

Şi, cu un zâmbet ironic:

— Priviţi-i, Concini şi vedeţi dacă par dispuşi să vă omoare sau să vă ierte.

— Mă vor omorî, fie, încercă să braveze Concini, dar fiţi sigur că moartea mea va fi răzbunată pe loc. Veţi fi masacraţi.

— Aş! făcu Pardaillan cu un ton detaşat, la vârsta mea poţi să faci marea călătorie… Şi apoi… nu suntem neîndemânatici, toţi trei… Nu s-a dovedit deloc că şnapanii voştri, atât de numeroşi câţi sunt, ne vor expedia aşa cum credeţi.

„Pe Cristos! răcni Concini în sinea lui, este adevărat că acest demon are puterea să ţină piept oamenilor mei şi să se retragă neatins, după ce le-a creat dificultăţi!”

Gândindu-se astfel, am putea spune aproape cu certitudine ce-a hotărât. Şi ridicând vocea, înăbuşindu-şi furia, măcinându-l ruşinea, comandă:

— Rospignac! … Puneţi-l în libertate pe domnul de Valvert.

— Şi spuneţi-le să nu mişte nimeni, recomandă Pardaillan, fără să triumfe. Valvert va şti bine să vină şi singur aici.

— Să nu mişte nimeni, repetă docil Concini îmblânzit definitiv.

Câteva secunde mai târziu, Odet de Valvert se afla lângă Pardaillan. Şi, foarte calm, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic extraordinar:

— Vă recunoscusem vocea, spuse el şi mă gândeam că nu veţi pleca fără mine. Dar, domnule, încă nu s-a spus totul: trebuie să mi-l dea pe bietul meu Landry.

Concini sperase că Landry va fi uitat.

Încercă să şicaneze:

— Domnule de Pardaillan, mi-aţi spus că mă veţi elibera, dacă vi-o voi da pe ruda voastră. V-am dat-o. Ţineţi-vă

cuvântul. În afară de asta, acest Landry, care este un ticălos înveterat şi m-a trădat când a fost în serviciul meu, nu puteţi să spuneţi că şi el este din familia voastră.

— Nu, dar este servitorul meu, făcu cu promptitudine Valvert. Cred că nu vă aşteptaţi să-mi abandonez un servitor, care s-a expus cu vitejie în serviciul meu.

— Concini, interveni Pardaillan. Vă sfătuiesc să vă executaţi de bunăvoie până la capăt.

Şi cu o voce care se înăspri:

— Vă sfătuiesc, mai ales, să nu abuzaţi de răbdarea mea care a ajuns la capăt… Haide, să terminăm.

Landry Coquenard fu coborât de pe cal, eliberat de legăturile care-l umpluseră de vânătăi şi invitat s-o şteargă cât mai repede. N-avem nevoie să spunem că nu aşteptă să i se repete de două ori această invitaţie binevenită, în ciuda tonului puţin politicos cu care a fost pronunţată. Se strecură între cai şi se duse să-şi ocupe locul în spatele stăpânului său.

Concini se cam îndoia că ar fi terminat cu Pardaillan. Dar, cum avea ca un gând ascuns, o idee de revanşă rapidă şi strălucitoare, se prefăcu că gândeşte contrariul. Şi cum totul fusese spus:

— Cred că sunt liber, acum, spuse el cu un ton detaşat.

— O clipă, vă rog. N-aţi dori, Concini, să ne însoţiţi o bucată de drum?

Propunerea părea să nu-i displacă deloc lui Concini, căci acceptă fără să ezite.

— Fie, să plecăm, spuse el, ca şi cum s-ar fi grăbit să termine.

Şi, de îndată, dându-şi arama pe faţă, comandă:

— Urmaţi-ne Rospignac.

Mergeau puţin cam repede. Poate, spera el, grăbindu-se astfel, îl va împiedica pe Pardaillan să reflecteze. Din nefericire pentru el, Pardaillan dăduse dispoziţii cu mult timp înainte. Şi-l readuse cu duritate la realitate, spunându-i ironic:

— Un minut, nu ţin deloc să-i duc pe aceşti viteji atârnaţi de pantalonii mei. În consecinţă, Concini, duceţi-vă să le ordonaţi să se întoarcă în strada Casset, să se închidă în casa voastră şi să aştepte acolo cuminţi să veniţi să-i eliberaţi. Mai ales să nu se hotărască cumva să nu asculte şi să ne urmărească, chiar de foarte departe. Cei doi companioni care vă ţin au urechea deosebit de fină. Şi nu vă ascund că la cel mai mic zgomot suspect pe care-l vor auzi în spatele lor, vă vor împunge imediat pumnalul în gât. Spuneţi-le asta, complicilor voştri şi vor înţelege că trebuie să se abţină de la orice zel intempestiv… care ar fi mortal pentru voi.

Concini înţelese că Pardaillan ghicise. Strânse pumnii şi mormăi înăbuşit o înjurătură. Dar trebui să se încline încă o dată. Şi cu o voce pe care furia o făcea să tremure:

— Ai auzit Rospignac?

— Da, domnule, răspunse Rospignac. Fiţi liniştit, vom aştepta să vă întoarceţi, fără să mişcăm.

Şi îl încurajă:

— Răbdare, domnule, îi vom regăsi pe aceşti domni, într-o zi şi în condiţii care vor fi mai puţin avantajoase pentru ei.

— Rospignac, strigă Valvert, nu te sfătuiesc să te întâlneşti cu mine. Aminteşte-ţi ce ţi-am promis.

În acest timp, Pardaillan îl luă amical de braţ pe Valvert şi îi spuse cu calm:

— Să plecăm.

Şi imediat după aceea, adăugă acest avertisment la adresa lui Concini:

— Concini, ne veţi conduce până ce ne vom lua un avans suficient faţă de oamenii voştri. Atunci veţi fi liber, vă dau cuvântul meu. De acum înainte, am putea să întâlnimn oameni cărora poate aţi fi tentat să le cereţi ajutor. Vă previn: un cuvânt, un gest echivoc şi veţi cădea cu gâtul spintecat. Luaţi de bun ce vă spun.

Şi Concini, spumegând de furie, scrâşnind din dinţi, meditând intens asupra unor proiecte de răzbunare

groaznică, se făcu că a înţeles.

Porniră la drum. Pardaillan şi Valvert mergeau în faţă. Concini îi urmă, ţinut solid la dreapta şi la stânga de către Gringaille şi Escargasse. Landry Coquenard închidea coloana. Ajunseră la poarta Buci, fără să schimbe vreun cuvânt. Acolo, Concini întrebă:

— Sunt liber?

— Mai departe, răspunse laconic Pardaillan, întorcându-se.

Şi adăugă, insistând asupra acestor cuvinte într-un mod deosebit, fără să se ştie cu adevărat, dacă avertismentul se adresa lui Concini sau gărzilor lui:

— Atenţie la trecerea sub poartă!

Cu nasul ascuns în gulerele pelerinelor, trecură prin mijlocul gărzilor, care râdeau şi glumeau între ei.

Trecură şi tot în tăcere, traversară toată Universitatea. Ajunseră la Petit-Pont. Acolo, în faţa închisorii sinistre, Petit-Châtelet, Pardaillan se opri. Ceea ce făcu ca ei toţi să se oprească. Cu un aer de mândrie suverană, cu un ton foarte autoritar, el concesie:

— Duceţi-vă, Concini, sunteţi liber.

Concini răsuflă puternic. Şi, apropiindu-se de Pardaillan, cu un glas plin de o amenin-ţare surdă, îi spuse scrâşnind:

— Triumfaţi pe moment. Dar va veni şi rândul meu. Să ştiţi bine, domnule, că lucrurile nu pot rămâne astfel între noi va fi, de-acum înainte, o luptă fără milă.

— Aşa sper şi eu, făcu Pardaillan cu tonul său glacial.

— Păziţi-vă, reluă Concini cu vocea sa tunătoare, păziţi-vă să nu cădeţi în mâinile mele. Mărturisesc în faţa lui Dumnezeu că n-o să vă iert.

La rândul său, Pardaillan se apropie de el, aproape să-l atingă.

— În lunga mea viaţă de aventurier, m-am aflat, de multe ori, în luptă cu adversari mai de temut decât voi, Concini. Ei au murit… Nu spun că eu sunt acela care i-am omorât pe toţi… dar fapt este că ei au murit… Şi eu sunt încă în viaţă, încă solid, slavă lui Dumnezeu. Am îmbătrânit, este

adevărat. Timpul mi-a albit tâmplele, mi-a aplecat spinarea, mi-a înţepenit membrele, mi-a micşorat puterile… Totuşi, fără să mă laud, mi-au rămas destule pentru a vă veni de hac… Spuneţi, Concini, că dacă voi cădea în mâinile voastre, n-o să mă iertaţi. O cred, Concini, nu v-aş fi crezut însă, dacă aţi fi spus contrariul. Ei bine, Concini, eu vă am la mână. Ar fi suficient să fac un semn cu mâna, ca să se repeadă asupra voastră şi să vă sfărâme ca pe un pal… Poate ar trebui s-o fac… căci sunteţi o fiinţă răufăcătoare, Concini… dar nu vreau. Eu, Concini, vă iert.

Şi Concini, înnebunit, zdrobit de această iertare care cădea asupra lui ca o insultă dezonorantă, Concini fugi ca un hoţ, urlând, urmărit de vocea lui Pardaillan, care-i arunca încă o dată, pe un ton de nespus dispreţ:

— Iertare! Vă iert! …

După ce Concini dispăruse în noapte, Pardaillan îl luă, din nou, de braţ pe Valvert şi, cu cel mai mare calm din lume:

— Haideţi să supăm la mine, la Grand-Passe-Partout, unde vom putea să discutăm în largul nostru, fără a ne teme de urechi indiscrete, spuse el.

— Nu este de refuzat, domnule, acceptă Valvert fără să se lase rugat. De când cu această ciocnire, n-am avut timp să mănânc, cum cred că vă închipuiţi şi nu vă ascund că sunt turbat de foame şi mă înăbuş de sete.

— Ora cinei a trecut de mult. Ascultaţi se sună semnalul de stingere.

Capitolul 40

De la Concini la Fausta.

După nici un sfert de oră, în camera lui Pardaillan, erau toţi cinci adunaţi în jurul unei mese încărcată copios cu fripturi reci, care încadrau numeroase sticle. În timp ce mânca cu poftă, Valvert îl puse la curent pe Pardaillan cu tot ce se întâmplase în căsuţa lui Concini.

Valvert nu-i aduse nici o noutate cavalerului, spunându-i că logodnica sa era fiica lui Concini şi a Mariei de Médicis. Vă aduceţi aminte, poate, că el a dedus-o din anumite cuvinte

ale Faustei. El afla numai despre adevăratul nume al iubitei lui Valvert.

— Florence, domnule, ea se numeşte Florence! exclamă cu admiraţie îndrăgostitul nostru. Se poate închipui un nume mai graţios?

— Numele femeii pe care o iubim ne pare întotdeauna cel mai frumos de pe pământ, declară Pardaillan cu aerul său subit ironic.

— De mâine de dimineaţă, se îngrijoră Valvert, ar trebui să încep s-o caut. Aş vrea să ştiu ce i-a făcut tatăl său – căci, vai, Concini îi este tată! Nu pot să mă liniştesc deloc în privinţa acestui lucru, domnule.

— Pot să vă informez eu, imediat. Au dus-o la Luvru.

— De unde ştiţi? se miră Valvert.

— Pentru că ne-am încrucişat cu litiera în care am recunoscut-o lângă doamna marchiză d'Ancre şi în faţa reginei… mama sa.

— Ce vor să-i facă? se agită Valvert.

— Nimic rău… deocamdată, îl linişti Pardaillan. Vor reflecta, se vor sfătui înainte de a lua o hotărâre definitivă în privinţa ei. Până atunci, mama sa ţine s-o aibă la îndemână. Este destul de firesc.

Şi, cu calmul său tulburător:

— Florence a voastră nu se expune niciunui risc… câteva zile, cel puţin. De aici înainte, vom fi cu băgare de seamă.

— O vom salva, nu este aşa, domnule?

— Fără îndoială, făcu Pardaillan, cu siguranţa sa imperturbabilă.

Poate, în fond, era mai puţin liniştit decât voia să pară. Dar Valvert îl văzu foarte sigur de sine şi acest lucru fu suficient pentru a-i reda întreaga sa încredere şi bună dispoziţie. Dar îl preocupă altceva:

— Şi micuţa Loďse? exclamă el deodată. Să mă ia naiba, am uitat complet de ea! Ah, domnule, dacă i se va întâmpla vreo nenorocire acestei micuţe nevinovate, din cauza mea, nu mi-aş ierta-o niciodată…

— Ei! Ce-ar putea să i se întâmple?

— Poţi să ştii cu Concini?

— Concini, afirmă categoric Pardaillan, i-a dat înapoi copila maicii Perrine.

— De unde ştiţi? rămase surprins Valvert.

Pardaillan ridică în dreptul ochilor săi paharul plin cu Vouvray sclipitor, îl goli încet ca un fin cunoscător, plescăi din limbă satisfăcut şi, ridicând din umeri:

— Hai, gândiţi-vă, mormăi el. Concini este un om rău, bineînţeles. Totuşi nu va merge până acolo, încât să omoare numai de dragul de a omorî. Nu mai are acum nevoie de această fetiţă. Ce va face? Ea l-ar deranja teribil de mult. Asta-şi spune el, nu vă îndoiţi. Concluzia: o va da celei de la care a luat-o, maicii Perrine, care a venit s-o ceară. În rest, vom fi siguri nu mai târziu decât mâine, ducându-ne la Fontenay-aux-Roses. Ce dracu, vreau să-mi cunosc nepoţica! …

De data asta, Valvert admise că el avea dreptate.

Această cină se prelungi până târziu în noapte. Acţionând astfel, Pardaillan avea gândul său ascuns de a-l păstra pe Valvert lângă el şi de a-l împiedica să se reîntoarcă la locuinţa sa din strada Cossonerie.

Reuşise destul de uşor în acea seară: Valvert şi Landry Coquenard îşi încheiară noaptea într-un pat de la Grand-Passe-Partout. Dar a doua zi dimineaţa, fu mai puţin fericit, străduindu-se să demonstreze tânărului că va trebui să abandoneze definitiv fosta sa locuinţă.

— Dar, domnule, se miră Valvert. Concini mi-ar dori moartea, dacă ar vedea în mine un rival. De ce ar dori-o acum când ştie că este tatăl celei pe care o iubesc? … Căci ştie, domnule şi am văzut bine că această descoperire a modificat radical sentimentele sale faţă de Florence.

— În sfârşit, zâmbi Pardaillan, nu mai sunteţi rivalul lui Concini, aşa este. Dar – ceea ce este de neiertat – sunteţi omul care cunoaşte secretul naşterii fiicei sale. Fiţi sigur că

va reîncepe, în continuare să dea lovitura pe care n-a putut s-o reuşească ieri.

— Drace! Este adevărat ce spuneţi! murmură Valvert gânditor.

— Şi apoi, insistă Pardaillan, văzându-l tulburat, mi se pare că aţi uitat puţin de doamna Fausta… Fausta care ştie unde locuiţi, gândiţi-vă.

— Şi voi trebuie să vă mutaţi.

— Eu! şopti Pardaillan şi, de ce, Dumnezeule?

— Credeţi că doamna Fausta nu ştie că locuiţi aici? Nu credeţi că ar putea să vă prindă aici?

— Aş! făcu Pardaillan, ceea ce spuneţi este corect. Dar orice s-ar întâmpla, eu rămân aici, unde mă simt bine.

— Şi eu, făcu Valvert, râzând, rămân în coteţul meu din strada Cossonnerie, unde am şi eu deja tabieturile mele. V-aş cere permisiunea de a mă retrage, acum.

— De ce vă grăbiţi? Aţi uitat că ne-am hotărât să ne ducem la Fontenay-aux-Roses, imediat după masă?

— Tocmai din cauza asta, domnule. O să vă explic. Ieri, mi-am lăsat calul la poarta casei lui Concini. Este un animal bun la care ţin. Şi nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Vreau să văd, dacă, întâmplător, nu s-a reîntors complet singur la grajdul Lion-d'Or, unde l-am lăsat în pensiune.

— Haide, duceţi-vă, îl autorizã Pardaillan, cu un vizibil regret. Dar să nu plecaţi neînarmat cum sunteţi şi să vă aventuraţi în stradă.

— Ah, domnule, protestă Valvert, cu indiferenţă, strada Cossonnerie este la doi paşi de aici.

— N-are importanţă, insistă Pardaillan. Uitaţi tot timpul de Concini şi Fausta. Traversarea unei străzi este mai mult decât trebuie pentru a prinde un om neînarmat.

Merse spre o panoplie şi alese o sabie lungă, puternică pe care i-o întinse tânărului, spunând:

— Luaţi-o!

Valvert îşi încinse sabia, mulţumind cu efuziune şi plecă imediat, urmat de Landry Coquenard. Abia îşi luară

tălpăşiţa, că Pardaillan comandă scurt:

— Urmăriţi-l! Şi deschideţi ochii!

Aceste cuvinte le adresă lui Gringaille şi lui Escargasse. Ei se repeziră imediat în stradă şi se apucară să-l urmărească de departe pe Valvert, care nu observă deloc că avea pe urmele sale două gărzi de corp, însărcinate să vegheze asupra lui.

Nu se întâmplă nimic din ce-i fusese teamă lui Pardaillan. După o jumătate de oră, Valvert se întoarse la Grand-Passe-Partout. El aducea acel cal pe care-l datora recunoştinţei regelui. Aşa cum se gândise avu bucuria să-l găsească în faţa grajdului, unde revenise complet singur. Landry Coquenard era călare, ca şi stăpânul său. Profitase de trecerea pe-acasă ca să se înarmeze.

Imediat ce terminaseră masa, Pardaillan şi Valvert se urcară în şa şi plecară. După câţiva paşi, Valvert observă că Landry Coquenard, Gringaille şi Escargasse îi urmau. Se miră cu naivitate:

— Aceşti viteji ne escortează?

— De ce nu? Dacă n-au ce face decât să privească prosteşte în gol, răspunse Pardaillan cu tonul său rece.

— Dar, făcu Valvert examinându-i, sunt înarmaţi până-n dinţi! … Ce văd în buzunarele de la şa? … Pistoale, care nu erau acolo, când venisem la pensiunea voastră! … Ah! Deci, domnule, mergem în misiune?

— Cel mai puţin din lume, spuse Pardaillan, care deveni din ce în ce mai rezervat. Mergem, pur şi simplu, la Fontenay-aux-Roses, să ne asigurăm dacă nepoata mea se află acolo.

— Şi pentru asta, glumi Valvert, ne trebuie pistoale în oblânc… căci şi voi aveţi, domnule… Şi ne trebuie trei găligani atârnaţi de pantalonii noştri! Ah, domnule, nu vă mai recunosc!

— Glumiţi, tinere, glumiţi cât doriţi… numai să nu uitaţi că suntem în luptă contra doamnei Fausta… Şi observaţi, vă rog, că nu vorbesc decât de doamna Fausta şi asta ajunge.

— Atunci, mormăi Valvert, pentru că suntem în luptă contra doamnei Fausta, va trebui să trăim într-un continuu „care pe care”, să suspectăm totul şi pe toţi?

— În ceea ce vă priveşte, întrerupse Pardaillan sunteţi liber să nu vă păziţi… Şi atunci, vă răspund că nu veţi mai avea mult timp până veţi dispărea. Şi dacă vreţi astfel, sunteţi liber, vă spun. Dar întrebaţi-vă puţin cine va veghea asupra logodnicei voastre, dacă îi veţi lipsi. Cine? … Nu eu, desigur, pentru că aş avea ce face şi încă multe de făcut, de altfel, vă jur.

— Vă mulţumesc pentru lecţie, domnule şi vă răspund că nu va fi pierdută, făcu Valvert cu vocea sa emoţionată.

Era o vreme minunată: una din acele splendide zile de primăvară, prevestitoare a unei veri apropiate şi calde. De-a lungul câmpului cu trandafiri, care miroseau extrem de plăcut, pe drumul însorit, făcură o plimbare încântătoare, care nu fu tulburată de nici un eveniment neplăcut.

Ajunseră. Şi de la început fu o decepţie: uşile închise, obloanele închise cu grijă anunţau că stăpânii nu erau acasă. Ei bătură cu toată puterea, strigară. Nimeni nu le răspunse. Dar nu abandonară din cauza asta.

Maica Perrine poate lipsea doar un moment ca să facă cumpărături. Putea să vină dintr-un moment în altul. Îi lăsară pe Landry, Escargasse şi Gringaille în faţa porţii şi ei se duseră să se informeze. Iată ce aflară:

În aceeaşi dimineaţă, dis de dimineaţă, o trupă de oameni înarmaţi, escortând o litieră, se opriseră în faţa casei maicii Perrine. O doamnă, o mare doamnă desigur, coborâse din litieră şi intrase în casă. Acolo rămase o jumătate de oră. După aceea, Perrine fu văzută închizând totul.

Apoi, doamna plecase. Perrine şi fetiţa o însoţeau. Fetiţa părea foarte bucuroasă. Unui puşti care o întrebase, ea îi răspunsese că se duce s-o găsească pe mama sa Muguette. În ceea ce-o privea pe Perrine, ea nu era neliniştită. O urmă nestânjenită pe doamna mare şi urcase în litieră. Da, chiar în litiera acestei mari doamne. Şi toată trupa plecase.

După ce-i dăduse o monedă unei cumetre care le furnizase aceste informaţii, Pardaillan se îndepărtase spunând în şoaptă lui Valvert:

— Să mă jupoaie dracul, dacă această mare doamnă nu este chiar Fausta.

— Credeţi, domnule? răspunse Valvert sceptic.

— Zău!

— Ce dracu să facă cu această copilă?

— Să ne întoarcem să vedem casa, făcu brusc Pardaillan, fără să răspundă acestei întrebări.

Trecură peste gardul de nuiele. Gringaille fu însărcinat să forţeze uşa. El se achită cu o dexteritate, care presupunea că se antrenase de mult timp pentru acest gen de exerciţiu special.

Pardaillan intră, urmat de Valvert, care se întreba ce-ar putea să găsească în casă.

Pardaillan venise să caute, foarte simplu, un oarecare indiciu, care i-ar fi permis să se asigure, în primul rând, dacă era chiar Fausta cea care o luase pe Loďse – căci putea să se fi înşelat – în al doilea rând, dacă ar fi fost ea, să se lămurească ce mobil ar fi avut.

Se întâmplă să fie ajutat cu tot ceea ce dorise. Într-adevăr, în prima încăpere în care intră, privirea îi căzuse imediat pe un pătrăţel de hârtie, pus pe masă. Un mic pumnal delicat, care fixa acest bileţel pe masă, spunea clar că nu era vorba de uitare, ci biletul era fixat acolo la vedere pentru cel căruia îi era destinat. Teaca de catifea albă era pusă alături.

Pardaillan ridică pumnalul şi examina lama.

— Vedeţi, domnule, mai spuse Valvert, apucând teacă, vedeţi, armele de Sorrientčs sunt brodate pe această teacă. Se recunosc bine, haideţi.

— Ah! Sunt armele de Sorrientčs! făcu Pardaillan. Ei bine, iată gravate, pe lamă, armele de Borgia. Şi pe ele le recunosc. Iată-mă complet lămurit. Acum sunt sigur că pentru mine este biletul.

Luă biletul şi-l citi cu atenţie. El spunea următoarele: „Pardaillan, am văzut-o pe micuţa Loďse ţi am găsit-o atât de adorabilă încât, veţi crede? Am început s-o ador. Simt că n-aş mai putea să mă despart de ea. Astfel că o iau şi o păzesc. Este dreptul meu, în fond, pentru că sunt bunica ei.

Ah! Liniştiţi-vă, nu depinde decât de voi să v-o dau, într-o zi. Vă dau cuvântul meu de suverană că o să v-o dau, dacă veţi avea înţelepciunea să nu veniţi să vă aşezaţi de-a curmezişul proiectului pe care-l cunoaşteţi şi pe care numai voi îl puteţi face să eşueze. O să v-o dau numai cu această condiţie. Altfel, dacă vă veţi încăpăţâna să nu mă ascultaţi, puteţi să arboraţi doliul şi să-l faceţi să fie arborat şi de tată şi de mamă. Moartă, pentru voi şi pentru ei, nu o veţi mai vedea niciodată şi niciodată ei n-o vor mai vedea pe această copilă.

Mă înţelegeţi, nu-i aşa Pardaillan? Numai voi veţi hotărî, dacă le veţi aduce disperarea tatălui şi mamei. Şi, ascultaţi, am o încredere atât de mare în voi, încât, dacă mi-aţi da cuvântul că veţi rămâne în lupta pe care o ştiţi, vă voi înapoia imediat copila”.

Era semnat cu un F.

După ce a citit, Pardaillan lăsă să cadă biletul pe masă şi rămase un timp gânditor, jucându-se maşinal cu micul pumnal delicat pe care-l păstrase în mână, fără să-şi dea seama.

În sfârşit, Pardaillan se scutură, ca şi cum ar fi vrut să arunce toate gândurile negre, care-l obsedau. Şi începu să râdă din vârful buzelor, un râs, ca să spunem aşa, livid, înspăimântător. Luă, din nou, biletul şi-l întinse lui Valvert, spunând cu acea voce albă, pe care o avea în momentele de emoţie violentă:

— Citiţi!

Valvert luă biletul şi-l parcurse cu privirea. Văzând cât de distrus era, după ce l-a citit până la capăt, Pardailan întrebă:

— Ei bine? ... Ce ziceţi de doamna Fausta?

— Este un animal veninos şi puturos. Vreun demon a ieşit special din infern ca să ne tortureze! …

— Este Fausta! Este Fausta! Şi asta spune totul!

— Şi credeţi că-şi va pune în aplicare oribila-i ameninţare? întrebă Valvert pe un ton care arăta o oarecare neîncredere.

— Să nu vă îndoiţi! exclamă cu ardoare Pardaillan. Când este vorba să facă rău, Fausta ţine întotdeauna ceea ce promite.

— Ce veţi face? întrebă Valvert, după o scurtă tăcere.

— Este o problemă care nu poate fi hotărâtă aşa, din senin… Voi vedea… Voi căuta. Nimic nu ne grăbeşte, în fond… Ce dracu, voi găsi în sfârşit soluţia bună, cea care va împăca totul şi-mi va lăsa conştiinţa împăcată.

Puse pumnalul în teaca lui de catifea, împături hârtia în patru, puse totul în buzunar, ca şi cum n-ar fi fost nimic:

— Nu mai avem ce face aici, să plecăm, spuse el cu vocea sa, care-şi regăsise calmul obişnuit.

Ieşiră, trecură din nou peste gardul de nuiele, se aşezară din nou în şa şi plecară la trap.

Îşi urmară drumul lor şi sosiră la Grand-Passe-Partout, fără să li se întâmple nimic demn de a fi menţionat aici. Petrecură această seară împreună, la fel şi a doua zi. Seara şi ziua au fost foarte liniştite. Nici Fausta, nici Concini nu dădură vreun semn de viaţă.

Pardaillan îşi reluă modul său de viaţă obişnuit. Îşi regăsise acea bună dispoziţie puţin maliţioasă care-i era caracteristică. Nici o grijă nu părea să-l hărţuie. Luase cumva vreo hotărâre în privinţa comportării pe care o va avea faţă de Fausta? Valvert, care admiră calmul său nepăsător, se întreba degeaba, fără să îndrăznească să-l întrebe, pentru că el nu vorbea.

A treia zi dimineaţa, după un sfert de oră de la sosirea lui Valvert, care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului cu cavalerul, Nicole veni să anunţe că doi domni, rămaşi în sala

comună, insistau să obţină de la cavaler onoarea unei întrevederi personale.

— Spune-le celor doi domni să urce, ordonă Pardaillan cu acel ton de neam mare care-i era firesc.

Şi, imediat ce Nicole închise uşa:

— Să fiu jupuit de viu, dacă nu este doamna Fausta, care trimite să afle răspunsul la bilet, spuse el.

Valvert rămase, dar se depărtă cu discreţie.

Nicole introduse pe cei doi vizitatori şi se retrase imediat. Aceştia aşteptară să se închidă uşa ca să-şi descopere faţa, pe care o aveau ascunsă în pliurile pelerinei.

Pardaillan recunoscu pe unul din cei doi vizitatori: era chiar Fausta, care purta costumul de cavaler cu o dezinvoltură neasemuită. Celălalt, aţi ghicit, era câinele său de pază, gigantul d’Albaran.

Cele patru personaje se salutară cu curtoazie şi îşi făcură complimentele de uzanţă, ca şi cum ar fi fost cei mai buni prieteni din lume şi nu duşmani de moarte. Fausta nu pierdu timpul, merse direct la ţintă:

— Cavalere, spuse ea, am venit după răspunsul la biletul meu, care v-a parvenit după cum ştiu.

— Cum prinţesă, se minună Pardaillan cu ironie, veniţi chiar dumneavoastră! Ce onoare faceţi sărmanei mele cocioabe!

— Cavalere, spuse Fausta cu gravitate, îmi place să-mi rezolv problemele eu însămi.

— Cât vă aprob, prinţesă! mai glumi Pardaillan. Şi, devenind distant:

— Permiteţi-mi, mai întâi, să vă restitui această preţioasă jucărie, pe care aţi greşit mult lăsând-o într-o casă părăsită, unde primul vagabond poate să intre.

— Ştiam că va nimeri în mâini bune, spuse Fausta.

Şi aşezând micul pumnal în vesta sa scurtă cu mâneci, adăugă:

— Să revenim…

— V-am spus, făcu Pardaillanm, fixând-o drept în ochi, că atât timp cât voi trăi, nici de data asta şi nici altă dată, nu veţi fi regina Franţei. V-o repet.

— Asta înseamnă că veţi lupta cu mine?

— Din toate forţele mele, da, spuse Pardaillan cu răceală.

— V-aţi gândit bine?

— Ah! Prinţesă, mi-aţi acordat o zi întreagă şi două nopţi pline ca să reflectez mai mult decât ar trebui, vă asigur.

— O veţi părăsi pe nepoata voastră? … Deci, vei condamna la disperare pe fiul vostru şi pe nora voastră? …

— Nu părăsesc pe nimeni. Nu condamn pe nimeni, protestă Pardaillan, fără să se aprindă.

Şi cu acel aer ambiguu, atât de tulburător:

— Dar am reflectat că, soarta copiilor mei depinde de lupta pe care mă forţaţi s-o duc împotriva voastră. Toată problema este a şti care din noi va triumfa şi cât timp va dura această luptă. Convingerea mea este că, v-am spus-o şi v-o repet, veţi fi învinsă. Astfel, soarta copiilor mei va fi clară. În ceea ce priveşte durata acestei lupte, este sigur că va fi scurtă. Nu poate să fie altfel.

Pardaillan spuse aceasta cu atâta încredere încât, oricât de puternică, oricât de înarmată ar fi fost, Fausta nu putu să nu tresară. De altfel, fu aproape imperceptibil şi îşi reveni îndată.

— Căutaţi-o, făcu ea cu un zâmbet subtil.

— N-o voi căuta, n-o voi găsi, n-o voi lua. Chiar voi mi-o veţi da.

— Credeţi? zâmbi Fausta.

— Sunt sigur, repetă Pardaillan, salutând ceremonios.

Şi luând o atitudine mândră, accentuând pe fiecare cuvânt:

— Chiar dumneavoastră o să mi-o daţi… vă veţi considera fericită să mi-o daţi.

— O să vedem, răspunse Fausta ascunzându-şi furia sub un surâs.

Şi adăugă:

— Cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

— Şi eu cred, confirmă impasibil Pardaillan.

Se salutară ceremonios, ca la începutul acestei întrevederi. Pardaillan, politicos, îi conduse pe cei doi vizitatori până la uşă, al cărei prag îl trecură după o ultimă reverenţă.

Înainte de a se îndepărta, Fausta se întoarse şi cu o voce gravă, posomorâtă, aruncă acest suprem avertisment:

— Păziţi-vă bine, Pardaillan, căci vă jur că n-o să vă menajez, nici pe voi, nici pe cei care sunt cu voi.

— Ne vom apăra cât vom putea de bine, răspunse cu simplitate Pardaillan.

Pardaillan închise uşa şi revenind la Odet de Valvert:

— Şi acum, tânărul meu prieten, spuse el, să ne ţinem bine. Tigroaica se dezlănţuie şi se va purta cu severitate şi cu promptitudine, vă spun eu.

Odet de Valvert, fără să pară mai emoţionat, răspunse:

— Ne vom apăra, domnule, fiţi liniştit. În rest, nu suntem, slavă domnului, oameni care ne lăsăm astfel devoraţi, fără să ne opunem puţin.

Şi Pardaillan zâmbi satisfăcut, încheind:

— Da, va trebui ca zi şi noapte să fim în gardă, căci ura Faustei este puternică şi între ea şi noi, de acum înainte, va fi o luptă pe moarte.

Continuarea aventurilor o veţi afla în volumul următor: